Lei 4, 25

ROMULUS COJOCARU • APĂRĂTORUL SE APĂRĂ

scorpionul

ROMULUS COJOCARU

APĂRĂTORUL SE APĂRĂ

ROMULUS COJOCARU

APĂRĂTORUL SE APĂRĂ

EDITURA DACIA
CLUJ 1974

Coperta de L. BARDÓCZ

În memoria doctorului
RADU PAPICI

30 de grade la umbră. De două săptămîni același lucru, staționează, de parcă ar fi cotele apelor rîurilor. Blahnița staționează de o sută de ani, timp în care nu s-a înecat nici măcar un pui de rață în ea. 30 de grade la umbră. Unde or fi găsit ei umbră că eu nu văd nici urmă? Dacă ventilatorul ăsta ar fi de trei ori mai puternic poate ar mai fi de trăit, dar așa mori și nici nu știi de ce.

— Olănescule, ești un om fericit.

— Unde vezi tu fericire pe căldura asta? Și nu-mi lua sfîrleaza că mă supăr.

— Și așa pleci. Încheie-te reglementar la haină și du-te că te așteaptă șeful.

În sfîrșit, poate așa mai scap de căldură. Biroul maiorului se afla în ceealaltă aripă a clădirii. Mic, cochet, tixit cu cărți dădea impresia unei atmosfere liniștite, calme, unde se scriu versuri și nu unde se discută probleme de viață și de moarte.

Maiorul închidea și deschidea un dosar cu trei sau patru file. Ceva îl nemulțumea.

— Ia loc, Olănescule. Spune-mi, tu ce pantofi porți?

Surprins Olănescu se uită la propriii pantofi, apoi la ai maiorului și răspunse nedumerit.

— Obișnuiți.

— Ce număr?

— 41.
— Dacă ți-aș face cadou o pereche de pantofi numărul 39 sau 43 i-ai purta?
Temperatura era în creștere.
— Nu.
— Nici chiar dacă ți-i fac cadou?
— Cum să vă explic, nu-i pot purta. Gestul...
— Lasă gestul, că tot îți fac cadoul. Vreau să te întreb altceva: acum, te rog să fii atent: dacă în bagajul unui om găsești o pereche de pantofi mai mare cu două numere decît numărul pe care-l are omul, ce crezi că poate însemna asta?
Olănescu respiră ușurat. Temperatura era în scădere.
— Simplu, nu sînt pantofii lui.
— Altceva nimic?
— Ba da. I-a cumpărat pentru altcineva, sau i-au fost dați de un cunoscut pentru un alt cunoscut.
— Bun. Perfect. Ia tu perechea asta de pantofi și află cine i-a cumpărat și pentru cine. Pe comisionar îl cunoaștem, de la el nu poți afla nimic timp de o lună, iar eu nu pot aștepta atît. Dar te rog să-mi afli pe toți ce-i interesați de acești pantofi, se pare că sînt mai mulți și să afli de la ce institut provin.
— N-am auzit de nici un institut care să producă pantofi.
— Nu, fii liniștit, institutele se ocupă de conținutul pantofilor. Ținînd cont de faptul că afară e foarte cald îți dau un răgaz de o săptămînă, dar să nu-ți scape nimic, altfel am pierdut totul.
— Am înțeles.

*

Aveam întîlnire la restaurantul Dunărea, cu un fost coleg de facultate. Primisem telefon seara și-l asigurasem că voi fi punctual. Ardeam de nerăbdare să-mi întîlnesc colegul. Nu numai coleg, ci și prieten. Prieten bun și de nădejde. Profesa avocatura în Caransebeș. L-am auzit în telefon seara: „Nae, eu sînt!“ „Care eu?“ „Fănică, mă, mucalitule.“ Am schimbat doar cîteva cuvinte. Spunea că se grăbește. „Mîine vom discuta. Sînt bucuros“. Așa că am solicitat completului de judecată să ia cauza în care eram angajat peste rînd. Ca totdeauna înțelegător, amabil cum e, judecătorul Stănoiu mi-a satisfăcut cererea. Așteptam deci să treacă timpul și să fiu punctual la întîlnirea fixată cu prietenul Ștefan Firu. Să aflu bucuria lui.
Mă plimbam prin sala pașilor pierduți fără rost. Mulțime de împricinați. Mă plimbam pur și simplu. Ochii rătăceau pe fețele oamenilor, pe tavan, dușumea.
Zîmbind, se apropie avocatul stagiar Lucian Stancu, al cărui îndrumător am fost și încă mai sînt. Era însoțit de un cetățean.
— Maestre...
— Gata, ți-am spus, fără maestre. Ce e aia maestre? Sînt avocatul tău îndrumător pînă cînd îți vei lua definitivatul, atît.
— Dînsul vă caută. Nu vă cunoaște. Altfel nu vă căutam, se înțelege. E din București.
— Domnule avocat, sînt venit de-aseară. Am dormit la hotel. Ați fost recomandat de tovarășa Ana de la recepție ca avocat bun...
— Cu ce vă pot fi de folos?
— Maestre, eu am plecat.

— Bine, Lucian! Să nu uiţi, avem delapidarea aceea, vezi dacă au venit actele cerute de instanţă, de la şantier.

— În regulă, maestre.

— Vă ascult, m-am adresat cetăţeanului din Bucureşti.

— Nu putem discuta pe îndelete, undeva unde să nu fie multă lume?

— Numai noaptea nu e lume în tribunal. Sălile de judecată, coridoarele sînt pline. Se vede de fapt. Spune, domnule, ce te-a adus în oraşul nostru, necazul? De fapt ţin să te anunţ că sînt grăbit, fiindcă mă întîlnesc cu un prieten. Dă-i drumul.

— Sînt din Bucureşti. Lucrez la o întreprindere de construcţii. Sînt şeful serviciului de contabilitate. Am primit un telefon . . .

A tăcut. Lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe obraji. A scos batista din buzunar şi şi-a şters lacrimile.

Fiind obişnuit cu tot felul de oameni, cu tot felul de manifestări ale oamenilor în cei 12 ani de avocatură, am tăcut.

A continuat.

— Am primit telefon la serviciu de la un necunoscut care mi-a spus doar atît: „Fiul tău e arestat în oraşul Drobeta Turnu-Severin". Sînt om în vîrstă. Peste cîteva luni mă pensionez. Am leşinat. Da, am leşinat. Un salariat care a intrat în biroul meu m-a găsit leşinat. Nu ştiu cît am zăcut în neştire.

— Fiul dumitale de cîte zile lipseşte de-acasă?

— De 18 zile.

— Şi nu te-ai alarmat, domnule? Ai lăsat să treacă 18 zile fără să te interesezi de soarta fiului dumitale? E revoltător. Şi acum mai şi plîngi.

— A plecat la mare, domnule avocat! I-am dat bani şi a plecat la mare.

— Ce vîrstă are?

— 22 de ani. În fiecare an, se duce la mare, de cînd e student.

— Cum de ai crezut în cuvintele de la telefon şi ai plecat la drum? Ai verificat dacă e la mare ori nu?

— După ce mi-am revenit din leşin, m-am dus la director să-i cer un concediu de 2 zile să plec la Mamaia. Ştiu că Sandy, fiul meu, de cîte ori merge la mare locuieşte la aceeaşi familie, pe care o anunţă din timp pe ce perioadă să-i asigure cazarea. Bătrîni, pensionari şi tare cumsecade. Acum trei ani am fost şi eu cu soţia la mare. Am tras tot la ei. Plăcerea lui Sandy. Le-am telefonat. Directorul, nu eu. Şi domnule avocat, Sandy al meu nici nu a văzut marea . . .

Alte lacrimi, altă pauză. Se apropia ora la care trebuia să fiu la întîlnire cu Fănică. Omul din faţa mea plîngea, mai bine zis lăcrima.

— Domnule . . .

— Nici nu m-am prezentat, domnule avocat. Mă numesc Ion Şerbănescu.

— Domnule Şerbănescu, să nu lungim vorba. Ţi-am mai spus, sînt grăbit. Am întîlnire cu un prieten la restaurantul „Dunărea". Cobor la etajul I la procuratură şi verific dacă e arestat fiul dumitale ori nu. Şerbănescu Sandy.

— Alexandru, domnule avocat. Sandy îi spunem în familie, îl alintăm. E singurul nostru copil. Nevasta e ca şi moartă.

— Mă aştepţi dumneata aici. Am plecat.

În puţine cuvinte i-am explicat cazul secretarului Zăman de la procuratură. A căutat în opisul alfabetic.

— Da, domnule avocat. Am găsit. Alexandru Şerbănesc cercetat pentru articolul 245, aliniatul 1 Cod penal.

— Mulţumesc, domnule Zăman. Fii bun şi spune-mi la ce procuror e dosarul?

— La procurorul Dafinoiu Ion. Ieri a fost adus de la organele de anchetă. Maiorul Cilibia s-a ocupat de acest caz.

— Cu mulţumiri.

Camera 5. Biroul procurorului Dafinoiu. Bărbat în jur de 35 de ani. Cu cîţiva ani mai tînăr decît mine. M-a prins în facultate. Eu în anul al V-lea iar el boboc, în anul I.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

— Mă interesează cazul Alexandru Şerbănescu. Trecere frauduloasă de frontieră. Articolul 245, aliniat I cod penal.

— Ştiu conţinutul articolului 245, domnule avocat, şi a apăsat pe cuvîntul conţinut. Să caut însă dosarul privind pe învinuitul Alexandru Şerbănescu.

Cu gesturi largi a deschis uşile fişetului metalic şi a început să caute printre dosare. În sfîrşit a găsit dosarul.

— Da. Articolul 245, aliniatul 1. Să văd referatul ofiţerului anchetator. Nu am studiat acest dosar. Am atîtea. Fişetul e plin. E perioada concediilor. Lucrăm în 5 fiindcă 6 sînt în concediu. Toţi mare

şi mare. Parcă numai la mare poţi să-ţi faci concediul. Auzi, la mare în luna iulie, parcă în august nu se poate. Soarele nu intră în sac. E sus pe cer, şi e vară şi în august. Sînt hotărît, plec la munte în ciuda mării, a celor cu marea.

Nu doream să-l deranjez pe procuror cerîndu-i să fie mai expeditiv, dar îi ocoleam privirea. Mă uitam pe lîngă el. A înţeles situaţia, s-a încruntat şi a citit referatul de înaintare al dosarului întocmit de ofiţerul anchetator. Mi-a rezumat referatul.

— Alexandru Şerbănescu a trecut fraudulos frontiera în noaptea de 1—2 iulie în R. S. F. Iugoslavia prin punctul numit Moşul. A profitat de faptul că ploua şi a trecut Dunărea înot. Cînd plouă probabil e mai uşor să treci Dunărea. Caz ciudat. Întîmplare ciudată. Dimineaţa s-a urcat într-un Fiat care, culmea, s-a ciocnit cu un camion al cărui şofer era beat. Şoferul mort şi încă o persoană, iar clientul dumitale, Alexandru Şerbănescu, rănit grav la cap şi piciorul stîng fracturat. A fost identificat că e român şi ni l-au trimis acum 4 zile, bineînţeles după ce a fost spitalizat în Iugoslavia. Pe scurt, deci, fiindcă vă grăbiţi, acesta e cazul Alexandru Şerbănescu. Se află internat în spital. Şi-a pierdut memoria. Traumatism nu glumă. Caz interesant, nu?

— Vă mulţumesc. Rămîn îndatorat. Cu stimă.

— Da, da, cu stimă . . .

Nu ştiam ce să-i spun bietului tată care mă aştepta neliniştit. Într-adevăr caz ciudat. Pe scurt nu puteam să-i spun totul, trebuia să-l pregătesc, mai cu seamă că suferea de inimă. Urma să-l invit

pe tată la restaurant, nu puteam să-i arunc în față adevărul în cîteva cuvinte.

— Nu ați fost mințit la telefon. Fiul dumneavoastă e aici...

— Condamnat? Cît? Pentru ce domnule avocat? Ce a făcut? O, doamne, doamne...

— Nu e condamnat.

— Va fi? Cînd? Ce a făcut? Vă rog spuneți...

— E mult de spus. Am o propunere. Trebuie să-mi întîlnesc un prieten, la restaurantul Dunărea. De fapt am avut întîlnire, deoarece acum sînt în întîrziere. Mă vei însoți și dumneata. Vom discuta în liniște, bineînțeles după ce voi termina întrevederea cu prietenul meu. E clar. Puțină răbdare. Știu că nerăbdarea vă sugrumă, dar... ce să fac. Să mergem. În 10 minute, cel mult, sîntem la restaurant.

— Nu doresc să vă stingheresc. Știu ce înseamnă prietenia.

— Da, aveți dreptate. Atunci uite ce propun. Mergem împreună. Vei lua loc la altă masă, iar eu voi discuta în liniște cu prietenul meu. Voi avea grijă ca să-i explic situația dumitale și cred că într-o oră mă fac liber. Ori voi veni eu la masă la dumneata, ori dumneata la masă la noi.

Cazul începuse să mă atragă. Toată viața am fost atras de inedit, mă pasiona. Îmi dădea neliniști, neastîmpăr.

Restaurantul Dunărea îmi plăcea: mîncăruri variate și de bună calitate. Personal instruit. Vinuri alese. Curățenie exemplară. Totul ca pe roate. De mai multe ori m-am întîlnit cu prietenul meu Fane Firu la acest restaurant în decursul anilor scurși

de la absolvirea facultății. Ne-am vizitat mereu. Distanța nu e prea mare între Caransebeș și Drobeta Turnu-Severin. De cîteva ori am angajat cauze la judecătoria din Caransebeș de dragul lui. Să-l întîlnesc, să ne povestim vrute și nevrute. La fel și el a angajat cauze în Drobeta Turnu-Severin. Prietenia ne îndemna la drum, să ne întîlnim, să ne căutăm.

Omul de lîngă mine mergea cu sufletul împovărat de durere, cu fața înspăimîntată, mă neliniștea, începuse parcă să-mi intre în suflet și să mă doară acolo în suflet, dacă sufletul ar fi o cameră și cineva ar putea să intre în ea, în cameră, și să te mai doară acel cineva.

În hol portarul, Iovițu, adică „generalul“ cum îl numeam, datorită uniformei înzorzonată cu fireturi m-a întîmpinat:

— Să trăiți, domnu avocat! Sînteți așteptat. Am dat telefon la barou și mi s-a răspuns că sînteți plecat.

— Generale anunță-mi prietenul că am sosit.

— Domnu' Firu vă așteaptă de un ceas.

— Anunță-l că dau un telefon și vin. Dumneata, domnule Șerbănescu, ia loc la o masă și așteaptă. Fii calm și așteaptă.

— Aștept. Ce să fac?

— Stai, domnule, dă o telegramă soției și anunț-o să fie liniștită, că fiul e într-adevăr aici. Poșta e a patra casă pe partea stîngă. Apoi vii și iei loc la o masă. Trece timpul mai repede. Nu?

— Da, să fie liniștită...

— Și această știre e o liniște. Dacă nu se găsea

Sandy aici, ce era? Mult mai rău. Nici la mare, nici aici. Vedeţi?

Cu paşi moi, tîrşiţi, bătrînul Şerbănescu a plecat să dea telegrama la Bucureşti, să-şi anunţe soţia că fiul e într-adevăr arestat. „Dacă ar şti tot adevădul. . ." M-am înfiorat şi m-am îndreptat spre telefonul public din holul restaurantului. Cît de mult poate să-l îmbătrînească o durere pe un om. Şerbănescu nu părea de 62 de ani, cît bănuiam că are fiindcă afirmase că vrea să se pensioneze, ci mult mai mult.

Doream să ştiu în ce spital e internat Sandy. Nu am vrut să-l deranjez cu telefonul pe procurorul Dafinoiu. De fapt, ştiu că nici nu are telefon în birou. Rămînea, deci, ca stagiarul meu, Lucian Stancu, să se intereseze şi să-mi comunice. Am sunat la colegiul de avocaţi.

— Alo. Sînt Nicolae Nicolau. Doresc să vorbesc cu Lucian Stancu. Cine e?

— Secretara colegiului.

— Doamnă Colibăşanu, căutaţi-mi-l pe Lucian . . .

— Imediat . . .

Nu mă aşteptam să-l găsească aşa de repede pe Lucian.

— Alo, maestre . . .

— Lucian, mergi la tovarăşul procuror Dafinoiu şi vezi în ce spital e internat Alexandru Şerbănescu. Ştie că mă interesez de acest caz.

— Imediat. Staţi la telefon.

Minunat băiat Lucian.

— Internat la spitalul de nebuni . . .

— Alo, măi Lucian, cum la spitalul de nebuni?

— Foarte bine, maestre! A suferit un traumatism şi e supus unui tratament adecvat.

— Mulţumesc.

Doctorul Spătaru, medic psihiatru, veche cunoştinţă, bun specialist în psihiatrie, mi-a relatat cazul, de această dată medical, Alexandru Şerbănescu. Traumatismul suferit i-a cauzat pierderea memoriei pacientului, care e sub observaţie continuă şi sub tratament medical. Poate că într-o lună de zile se vor pronunţa medicii dacă şi-a pierdut memoria pentru totdeauna, ori numai temporar. Piciorul stîng e imobilizat în aparat ghipsal.

— Sînteţi aşteptat cu nerăbdare, m-a întrerupt generalul.

— Generale, la ordinul tău.

Lîngă fereastră, la o masă de 4 persoane mă aştepta Fane.

Ne-am îmbrăţişat studenţeşte şi am luat loc la masă.

— Zii, Fane. Rupe-o odată. Ce bucurie te aduce aici? Ai descoperit America, bătrîne?

— Am descoperit Drobeta Turnu-Severin.

— Zău? Cum?

— De la 1 august sînt avocat aici. Ce, nu te bucuri? Ţi-au îngheţat apele? Ce taci, nu zici o vorbuliţă?

— Chiar că mi-au îngheţat apele. Păi, să nu-mi sufli o vorbă. Prieten, ai? Da! Curat prieten. Mai bine zis, halal de aşa prieten.

— Nu uita că nici eu nu am ştiut pînă acum 5 zile. Acum cinci zile am primit comunicarea de la minister că sînt transferat aici, în oraş, la cererea mea. Ştii destul de bine cît de mult am dorit noi

să fim împreună. De-acum vom fi laolaltă. Unul pentru amîndoi, amîndoi pentru unul. Mi s-a năzărit acum 2 luni să fac cerere la minister și să solicit mutarea. Am închegat un memoriu țeapăn și iată rezultatul. Citește-l și tu. Na, documentul. Nu-ți spun amănuntele fiindcă sînt grăbit.

— Grăbit?

— Sînt cu mașina. E parcată la doi pași de restaurant. Plec la București. Tu ai fost halta. La ora 20 sînt așteptat la București de un consătean care lucrează la Ministerul Învățămîntului. Îmi aranjează transferul soției. Catedră de filozofie se găsește.

— Locuință se găsește?

— Se găsește, bătrîne!

— Îmi vine să-ți arunc cu scrumul în cap. Îmi vine să-ți scot un ochi cu furculița. Taci și le faci. Colegului, bunului tău prieten nu-i spui o vorbă? Tăcere și tăcere. Cum e cu locuința.

— Simplu ca bună ziua. Am călătorit acum vreo 2 luni și ceva, din Caransebeș spre Timișoara cu un inginer agronom. Din vorbă în vorbă mi-a spus că are locuință confort unu în Drobeta Turnu-Severin, la bloc, apartament cu 4 camere și dorește schimb de locuință cu Caransebeș. Pac, toc, atunci ideea de a mă muta în scumpul tău oraș, de a mă muta lîngă scumpul și neprețuitul meu prieten, Nicolae Nicolau, și iată finalul. Ce zici, pirate?

— Sînt uluit? Cînd te muți?

— Calabalîcul?

— Da, calabalîcul cum zici tu.

— Sînt mutat de ieri.

— Ce zici, măăă?

— Da, mutat de ieri.

— Ia ascultă, măi caiafă, ce, mă crezi muhaia de-mi torni vrute și nevrute. Gogoși de 5 bani și o para nu cumpăr.

— Bătrîne, vezi că nu ai spirit de observație cum spunea profesorul Paul Gogeanu.

— Cum adică?

— Am vorbit aseară la telefon?

— Vorbit.

— Legătura a fost directă. Cum să spun? Nu a vorbit întîi telefonista cu tine să ne dea legătura. Da? Păi vezi? Te-am sunat de la telefonul meu. Telefon instalat în Bloc M 6, etaj I, apartament 6, cartier Crihala.

— Deci eu nu sînt halta, iar Bucureștiul finalul, cum acum cîteva minute ai afirmat.

— Anghină de minciună într-un ocean de adevăr. Ori e surpriză ori nu mai e. Totul a fost gîndit. Totul a fost calculat ca la jocul de șah. Tactică și strategie. Victorie pe tot frontul. Auzi prietene, victorie!

— Să nu zici hop pînă nu sari, cum obișnuiește să zică înțeleptul acela, poporul. Vezi că soția încă nu e mutată...

— Să știi că anunț ministerul că intuiția la tine e ca părul pe broască și te trezești neneacă cu decizie de aprod. Auzi, aprod?!

— Măi, dacă mă iei cu minciuni te poftesc afară din restaurantul meu. Deocamdată tu nu ești severinean și restaurantul e numai al meu. Păi, nu-mi spuseși tu, cu gurița ta, de transferul soției, de prietenul ori consăteanul care te ajută la Ministerul Învățămîntului? Hai, spală putina, infractorule, că te

fac terci de-ți croiesc una peste utilul tău instrument de mîncat.

— De două ori aprod. De o mie de ori aprod. Măi aproade, se muta tetea dacă nu avea certitudinea că obține transferul soției? Nu! Nu se muta. Am primit telefon acum 2 zile de la minister că soția e mutată profesoară de filozofie la liceul „Traian".

— Sînt uluit de-a binelea, bătrîne. Dacă acesta e adevărul, tot adevărul e că vrei să pleci la București? Am de discutat cu tine o speță. Un caz destul de interesant.

— Plec la București chiar în clipa aceasta. Imediat!

— Păi, cazul meu?

— E ca și rezolvat cînd tu te-ai angajat. Doar te cunosc. Perspicacitate, tenacitate, calm și studiu. Ne vedem mîine seară la tine. Vin cu soția și fetița.

— Mîine seară, bătrîne!

„Acum e acum", mi-am zis cînd am rămas singur și a trebuit să-l invit la masă pe Șerbănescu.

— Telegrama am dat-o fulger. Poate într-o oră află soția adevărul. Fulger e fulger, ce să mai comentez.

— Putem să discutăm liniștiți fără ca să fim tulburați de nimeni. Eu nu am mîncat nimic. Servim masa împreună. Vezi ospătarul se tot învîrte pe lîngă masa noastră. Toți consumatorii îi spun „Nea Gheorghiță". Știe cum să prezinte mîncărurile, cum să servească încît îți scoate și ultimul leu din buzunar.

— Eu nu beau fiindcă sînt cardiac. Am mîncat o friptură. Prea se învîrtea pe lîngă masa mea. Trebuia să consum ceva. De cîteva ori doar am înghițit. Nu pot să servesc nimic. De fapt ce e cu Sandy?

— Toate la timpul lor. Nea Gheorghiță!

— Vine domnu' avocat.

— O friptură de porc și muscat otonel.

— Cunosc tabietul. Cîte sticle?

— Cît va fi nevoie.

— Imediat. Într-un minut e gata friptura. Hocus-pocus și vinul e în pahar. Merită să fie băut. Avem un otonel de Dealul Viilor limpede ca lacrima.

— Domnule avocat, știu să am răbdare, să aștept, dar acum simt că am ajuns la limită.

— Da! Sandy e arestat, dar încă nu a fost judecat.

— Ce a făcut? A furat? A ucis?

— Nu. A săvîrșit o faptă destul de necugetată. A trecut fraudulos frontiera.

— Care frontieră? Aici e Dunărea.

— Păi și Dunărea nu e frontieră? Pe malul drept e Iugoslavia. Prin punctul care a trecut el e foarte periculos de înotat.

— E un înotător de clasă. De mic înoată ca un pește. Toată ziua la ștrand, iarna la bazin. Susține că toți mușchii se dezvoltă cînd înoți, că se dezvoltă armonios. E bine dezvoltat. Dar de ce a vrut să plece din țară? Să ne părăsească pe noi, părinții, care nu i-am refuzat dorințele niciodată? Mai ales mamă-sa. Acum cînd e student, cînd peste doi ani e inginer . . .

— Acestea sînt întrebări la care trebuie răspuns. Fiecare întrebare are răspunsul ei. Răspuns precis. Ați primit telefon. Bun. Cineva știe de el. Acel cineva a fost la curent cu planul băiatului dumitale. A cunoscut că vrea să părăsească țara, că va trece frontiera, că a trecut, că acum e arestat. A cunoscut

fiecare mișcare a lui, minut cu minut. Cine e deci, acel cineva?

— Sînt uluit. Nu știu la cine să mă gîndesc. Eu nu l-am întrebat niciodată cu cine umblă. Prieteni a avut de mic. Ține la prieteni. Prietenii lui sînt studenți. Colegi și colege. Nu i-am verificat. Nu aveam de ce mă teme. Spuneți-mi, îl judecă tribunalul militar?

— Nu, Judecătoria din Drobeta Turnu-Severin. În raza ei de activitate s-a săvîrșit infracțiunea și Judecătoria e competentă.

— E mare pedeapsa? Cît?

— De la o lună la 3 ani. Atît prevede articolul 245 Cod penal.

— Și cît îi dă?

— Nu pot să știu. Instanța hotărăște pedeapsa. Iar pedeapsa se stabilește ținînd cont de gravitatea faptei și de persoana făptuitorului.

Acum e în spital: a suferit un traumatism în urma unui accident, dar într-o lună va fi restabilit complet. Asta e deja de competența doctorilor. Vă spun adevărul cînd afirm că Sandy se va vindeca, poate și mai repede.

— Ce inconștient a putut să fie Sandy. Domnu Nicolau, am să plec la București și am să o întreb pe soția mea dacă știe ea ceva. Poate ei i-a spus, e mamă, dar n-am să-i spun în ce stare se află Sandy. Ar suferi enorm. E foarte sensibilă. Mă întorc mîine seară. Îmi iau și concediu și voi sta cu Sandy la spital.

— Ne vedem mîine seară. Locuiesc pe strada Traian numărul 116. Notați. Îmi e cam rău de la

stomac. Oare carnea o fi fost veche? Ori vinul? Nu știu, dar îmi e rău.

— Sînteți galben, domnule avocat. Vă însoțesc pînă acasă.

— Într-adevăr îmi e rău. Parcă nu mai văd și nici nu mai aud.

— Vă conduc eu.

*

Am așteptat venirea lui Șerbănescu de la București pînă după miezul nopții. Eram nerăbdător să aflu noutăți în legătură cu Sandy.

Se putea întîmpla ca Șerbănescu să întîrzie din motive obiective. Poate că a aflat de la soție dovezi importante și a căutat să mai afle și altele, din alte surse, în felul acesta explicîndu-se întîrzierea.

În seara aceea avusesem dureri de cap și stomac înfiorătoare. Nici nu știu cum am ajuns acasă. Nici în ce împrejurări m-am despărțit de Șerbănescu. De la plecarea din local și pînă pe la orele 2 nu știu nimic. Gol. Soția mi-a relatat că am venit clătinîndu-mă pe picioare. A avut convingerea că nici nu auzeam, că nici nu vedeam. Cineva a bătut la ușă. Pînă să deschidă a dispărut. Eu stăteam rezemat de zid gata-gata să cad.

Eram convins că persoana care a bătut la ușă a fost Șerbănescu și dintr-un sentiment de jenă a plecat, fără să discute cu soția. Mă credea beat. Probabil că m-am îmbătat sau a fost carnea alterată, iar nea Gheorghiță ospătarul nu m-a prevenit. Carnea sau băutura au fost de vină.

Cum nu aveam dosare, nici în a patra zi după trezirea mea din beție sau intoxicație, mă învîrteam prin coridoarele tribunalului fără treburi. Așteptam, totuși, venirea lui Șerbănescu.

L-am căutat pe Lucian Stancu, pe care nu-l mai văzusem de 4 zile. Îl căutam deci. La arhiva judecătoriei, absent. La fel absent la arhiva tribunalului. Rămîneau sălile de judecată.

Sala de judecată. În față, inculpatul în haine vărgate, de deținut. În sală îl văd pe Lucian, îl salut discret și mă apropiu de el. Discutam cu Lucian, cînd îl aud pe inculpat:

— Domnule judecător, dînsul e! Dînsul a fost cu omul pe care l-am călcat cu mașina. Îl rețin după păr. Are părul mare. Aceleași haine le avea și atunci.

— Inculpat îți atrag atenția să fii serios, dînsul e avocat. Fii serios.

— Dar a fost acolo. A văzut și cînd a fost împinsă victima sub roțile mașinii de unul care venea furișîndu-se din spate. Domnule președinte, îl ducea victima de braț, jur, domnule președinte.

Am rămas ca trăsnit. Inculpatul mă arăta pe mine. Eu eram cel care a mers la braț cu victima. Care victimă și cînd? Eu de patru zile stau acasă îmbătîndu-mă cu ceai de mușețel. Ce dumnezeu se întîmplă aici?

— Nu cunosc nimic despre nici un accident de circulație.

— A fost acolo. Poate nu mai ține minte fiindcă a fost beat.

— Nu-l insulta pe tovarășul avocat!

— Tovarășe președinte cer suspendarea ședinței.

— De ce, tovarășe procuror?

— Pentru a-l informa pe tovarășul procuror șef de susținerile inculpatului.

— Ședința se suspendă.

Am rămas năucit. Parcă o mînă nevăzută îmi înfipsese un cuțit în stomac de simțeam o senzație de vomă. În jurul meu colegii avocați, care întîmplarea făcuse să fie în sală, nu scoteau o vorbă, tăceau. Parcă eram paralizat. Auzeam cuvintele inculpatului în urechi. Erau convingătoare. Mă convinseseră. Nu cumva . . .

— Lucian, cere dosarul de la grefier!

— Imediat, maestre.

Am deschis dosarul și am început să răsfoiesc filele pentru a găsi fotografiile de la locul accidentului. Da! Victima, bătrînul Șerbănescu. Lucrurile se complică. Cînd mama dracului s-au întîmplat toate astea? Ce a fost cu mine atunci de nu-mi amintesc nimic? Mă vor acuza, dar de ce? De complice la asasinat? Vor face legătura cu Sandy și mă vor acuza de tăinuitor și iarăși de complice la crimă? Muică, muică ce făcui?! Va trebui să strîng dovezi și să mă apăr singur, altfel dragii mei colegi se vor pregăti de ospăț. Dar n-am să le dau nici un oscior, fie el chiar din degetul meu mic, să ronțăie. Pe cai bărbați: voi ancheta cazul fără să știe nimeni. M-am felicitat de acest gînd și am zîmbit, suav, colegilor.

— Nu cunosc victima. E o absurditate.

— O absurditate, maestre.

— Dragă Nicolau, cîte absurdități pînă la urmă ajung realități. Fii atent.

— Adică? Cum să fiu atent?

— Așa, în treacăt.

— Să mergem, Lucian.

M-am îndreptat spre biroul avocaților pentru a-mi lua servieta. Doream să fac mișcări pentru a mă liniști. Apoi să văd ce am de făcut.

— Vă așteaptă tovarășul procuror șef al județului.

— Am înțeles. Lucian, așteaptă-mă.

— Vă voi aștepta.

Am intrat în biroul procurorului șef hotărît să nu cedez. Să nu spun un cuvînt măcar. Să neg totul. Știam că riscul e mare. L-am acceptat și m-am conformat ca atare.

— Bună ziua.

— Bună ziua, maestre Nicolau, luați loc. Aprindeți cîte țigări doriți, din partea mea liber. Iată că eu o și aprind. Procurorul Mutulescu m-a informat acum cîteva minute despre o scenă petrecută în sala de judecată

— Nu știți cum sînt inculpații? Se leagă de un fir de păr crezînd că în felul acesta scapă. Putea să arate pe ori care dintre avocați, precum și pe tovarășul procuror, chiar și pe dumneata.

— Putea, dar te-a arătat pe dumneata.

— Și ce e cu asta?

— Nu cumva tăinuiești ceva?

— Ce aș putea tăinui?

— Eu nu știu, dumneata știi.

— Mă acuzați deci?

— Să fim serioși. Nu vă acuz de nimic. Vă întreb doar.

— Nu cunosc. Nu știu nimic. Nu, e ultimul meu cuvînt.

— Am văzut și eu dosarul ieri. Inculpatul susține că victima a fost împinsă în fața autoturismului. De fapt ai auzit și dumneata susținerea inculpatului.

Victima era împreună cu dumneata, iar o altă persoană a împins-o sub roțile autoturismului.

— Atunci de ce l-ați trimis în judecată?

— Au dispus verificarea susținerilor inculpatului dar nu s-a găsit, cu toate eforturile depuse, persoana care o însoțea pe victimă.

— Acum ați găsit-o în persoana mea. Iată-mă și infractor.

— De ce nu priviți cu seriozitate situația? Procurorul Mutulescu e convins că știți în ce împrejurări s-a produs accidentul, dar că, din diferite motive, refuzați să vorbiți. Oamenii din sala de judecată au fost și ei convinși de către inculpatul Dobrică Ion, așa îl cheamă pe șofer, care a tresărit cînd v-a văzut. Tocmai explica instanței cum s-a produs accidentul.

— Și atunci eu. Culmea, coincidență, stranie coincidență. Tocmai cînd era judecat inculpatul pică în sală omul care ar putea să-l salveze dacă ar vorbi. Omul care a fost căutat, dar nu a fost găsit. Ce ziceți?

— Se-ntîmplă și asemenea coincidențe. Literatura juridică ne pune la dispoziție zeci și zeci de ciudățenii.

— Ce să ascund eu, domnule procuror șef? Nu am ce să ascund. Sînt cunoscut ca infractor? Ca om necinstit?

— Ne miră și pe noi această afacere, ori întîmplare, cum vrei să o numești. Te cunoaștem de ani de zile ca un om capabil și serios. Dar, dacă are și omul acela dreptate? De ce să fie condamnat pentru omor din culpă iar adevăratul vinovat să stea liber?

Adevăratul făptuitor e un criminal. A premeditat gestul lui.
— Știți mai multe decît scrie în dosar. Dacă știți atîtea de ce l-ați mai trimis pe șofer în judecată?
— Nu știu nimic mai mult. Știu că un cetățean a fost ucis.
— Vă repet, nu cunosc nimic.
— Mă găsesc obligat să vă avertizez că nu glumesc. Dacă se va dovedi că aveți cunoștințe despre acest caz, cît de mici, știți ce vă așteaptă.
— Sună a amenințare.
— Nu chiar amenințare, ci avertisment-amenințare. Am dat dispoziție procurorului Mutulescu să ceară instanței scoaterea de pe rol a dosarului pentru noi cercetări. L-am însărcinat să lucreze alături de un ofițer de miliție. Eu voi supraveghea ancheta. Nu trebuie ca un om nevinovat să fie condamnat.
— Dar nici un nevinovat să fie bănuit ca tăinuitor!
— Vom vedea.
— Pot să mă retrag?
— Da. O clipă. Am stat în același cămin cînd am fost studenți, vă stimam. Vă stimez și acum, Sînteți un jurist bine pregătit, un jurist cu prestigiu în acest județ. Atît am avut de spus.
— Bună ziua, domnule procuror șef!
— Bună ziua.

*

La puțin timp, după ce avocatul Nicolau Nicolae a părăsit biroul, procurorul șef al județului a sunat și a dat dispoziție secretarei să-l anunțe pe procurorul Mutulescu că e așteptat. Acesta s-a prezentat de urgență.
— Ia loc. Avocatul Nicolae Nicolau afirmă că nu are cunoștință despre nici un accident de circulație. I-am atras atenția asupra consecințelor pe care le-ar putea avea în situația că ar cunoaște ceva și nu ar spune. Nu văd de ce să ascundă adevărul. Totuși dacă ascunde ceva, noi sîntem obligați să descoperim „ce ascunde". Adică, cunoaște că victima Șerbănescu a fost împinsă de o persoană sub roțile mașinii? Și dacă știe, de ce tace? De ce? Care e cauza? Dumneata susții că șoferul te-a convins de nevinovăția lui. Atunci să demonstrezi că e nevinovat, că altcineva a împins victima sub roțile mașinii și că atunci a fost însoțită de avocatul Nicolae Nicolau. Poate așa descoperim de ce tace.
— Voi prelua din acest moment cazul.
— Nu te grăbi. Trebuiesc îndeplinite anumite formalități.
— Deja am luat măsurile necesare.
— Adică?
— Am solicitat instanței de judecată restituirea dosarului la procuratură pentru noi cercetări. Mai bine zis pentru completarea cercetărilor. Am solicitat punerea în libertate a inculpatului.
— Nu te-ai grăbit cumva?
— Nu m-am grăbit! Decît să stea arestat un nevinovat, ori un nevinovat să fie condamnat, mai bine să stea liber un vinovat, în situația că e vinovat acest șofer de omor prin imprudență, pînă efectuez cercetările, privite din punctul de vedere al apărării formulate de șofer.
— Instanța s-a pronunțat?

— Da.
— Îți atrag atenția să lucrezi cu mult discernămînt și cu multă prudență. E vorba de un jurist. Nu trebuie să se facă zgomot în jurul acestui caz. Surprize pot fi la tot pasul, deci, atenție.
— Voi ancheta acest caz împreună cu căpitanul de miliție Grigore Stănișoară.
— Sînteți prieteni?
— Da! ne-am împrietenit. Prietenia se leagă fără să-ți dai seama. Ne vizităm. Anul trecut am făcut concediul împreună la mare. Are un puști care îi seamănă perfect. A trecut în clasa a V-a. Citește romane de aventuri. A scris și o povestire scurtă, de cinci pagini, de aventuri. Eroul principal e tatăl său.
Discuția putea continua dacă procurorul șef al județului nu ar fi dat semne de nerăbdare, că se terminase întrevederea, și ca să întărească această situație a ridicat receptorul telefonului de pe birou și a format un număr. Atunci Doru Mutulescu părăsi biroul.

*

Lucian mă aștepta pe coridor. Simțeam că trebuie să-l îmbrățișez.
— Vă caută un cetățean.
— Dă-l încolo de cetățean, de el îmi arde mie acum.
— Maestre, mi-a spus că e trimis de Costică de la Dunărea, că știți cine e Costică și că vă așteaptă la gară pentru că pleacă definitiv din oraș, se duce la țară la părinți. Are să vă comunice ceva rău pentru dumneavoastră.

— Bine. Eu plec înainte cu mașina. Tu vino după mine. Să stai la distanță și să observi dacă sînt filat de cineva. Lucian . . .
— Aveți încredere în mine. Simt că nu sînteți vinovat. Maestre, vă respect mult. Zău, să mor dacă mint.
Încrederea pe care o avea în mine Lucian era binefăcătoare, tonică, înviorătoare. Mă mulțumea. Căpătam mai multă încredere în mine.
Ce putea să-mi spună Costică ajutorul de ospătar? Și întîlnirea la gară, pe ascuns? De ce părăsește orașul? De ce?
Am parcat mașina pe o străduță lăturalnică și m-am îndreptat agale spre gară, ca omul care așteaptă trenul, nu ca să plece, ci să-i vină cineva. În sala de așteptare nici urmă de Costică. Am cumpărat cîteva reviste de la un chioșc. Peronul era gol. Am început să răsfoiesc o revistă, la întîmplare.
— Domnule avocat.
— Costică!
— Veniți în restaurantul gării că nu e lume multă.
— La ordine, Costică.
Am intrat în restaurant. Cîteva mese ocupate. Costică s-a îndreptat spre o masă din colț și s-a așezat. M-am așezat la masă cu fața spre sală.
— Costică, știu că mergi bine cu școala. Ce necazuri mai ai?
— Nu eu am necazuri, domnule avocat, ci dumneavoastră. Necazul meu vine din necazul dumneavoastră. Tot timpul v-ați purtat frumos cu mine. Acum 3 ani m-ați ajutat să intru la seral. Pe urmă ați vorbit cu directorul de la TAPL să lucrez numai în tura de dimineață ca să pot să merg la seral. Vedeți, eu

ţin la dumneavoastră. Cînd veneaţi în local nu ştiam cum să vă servesc mai bine. Îmi vorbeaţi frumos. Mă întrebaţi cum merg cu şcoala, ce greutăţi am. Dar acum gata . . . plec.

— Unde pleci? Te rog să-mi spui tot ce ştii despre mine, ori despre necazurile mele. Ascult.

— V-am chemat ca să vă spun tot ce ştiu. Nu puteam să fug din oraş dacă nu vă spuneam că sînteţi în mare pericol.

— Ce tot îndrugi . . .

— Nu îndrug nimic. Spun că ăla vă omoară ca pe omul cu care aţi fost în local acum patru zile. Am văzut cu ochii mei cum l-a împins în faţa maşinii.

— Ai văzut scena?

— Da!

— Povesteşte-mi tot ce ştii.

— Păi asta şi fac.

— Ia-o de la începutul începutului, Costică.

— Da, de la început. Aveam zi liberă dar am venit la restaurant . . . M-am dus în vestiar, lîngă bucătărie, să caut în dulapul meu un album cu poze. Voiam să-i dau prietenei mele o poză. L-am auzit în camera de alături vorbind, în şoaptă, pe nea Gheorghiţă cu un cetăţean. Am tras cu urechea fără să vreau.

— Vorbeau atît de tare să auzi tu?

— Nu, în şoaptă.

— Atunci cum ai auzit?

— Vestiarul a fost mult mai mare, dar a fost despărţit în două de un zid de placaj, dacă putem să-i spunem placajului zid. Dar nu pînă sus. Doar vreo 2 m. înălţime. De la placaj în sus mai e mult pînă la tavan. Uşa e tot din placaj. Aici are nea Gheorghiţă

dulapul. Îşi ţine hainele de oraş cînd vine la lucru. Noi avem toţi dulapurile în vestiar. E mare vestiarul. Deci, se auzea.

— Se auzea. Ce spuneau?

— Nea Gheorghiţă zicea că nu vrea să facă în ruptul capului ce-i cerea necunoscutul cu care vorbea. Ăla zicea că nea Gheorghiţă să vă toarne în vin un praf şi şi la omul care mai era la masă.

— A pronunţat numele meu?

— A zis Nicolau, avocatul.

— Mai departe.

— Cînd v-am auzit numele m-am băgat între dulapuri, ca să ascult tot ce vorbeau. Îmi era frică să nu fiu găsit ascultînd. I-a spus lui nea Gheorghiţă că îl spune miliţiei de crima pe care a făcut-o în anul 1950, dacă nu vă pune în pahar praful. Zicea că ocna îl mănîncă. Nea Gheorghiţă se blestema că cine l-a pus să tragă cu urechea la ce discutaţi la masă şi pe urmă să-i spună necunoscutului. Pînă la urmă a luat praful şi a zis că îl pune în vin. Cînd am auzit că nea Gheorghiţă vrea, era să leşin domnule avocat.

— Ce-au mai zis? Atît!

— Nimic important. Zicea necunoscutul acela din Bucureşti . . .

— Din Bucureşti?

— Da, din Bucureşti. Că e pus pe drumuri din cauza unuia care a dat telefon altuia şi l-a anunţat că băiatul lui e arestat aici la noi în oraş. Am plecat. Nu am mai ascultat.

— De ce ai plecat?

— Voiam să vin să vă spun.

— De ce nu ai venit?

— M-am întîlnit în hol cu responsabilul care m-a trimis să-l caut pe nea Gheorghiță. Mi-a venit să leșin nu glumă.
— Și l-ai căutat?
— Am intrat în vestiar și am început să tropăi și să tușesc. L-am strigat pe nea Gheorghiță. Mi-a răspuns că ce am eu cu el de-l strig. I-am spus că-l cheamă urgent responsabilul. Cînd am venit, responsabilul mi-a spus să lucrez o oră în locul altui băiat, venit nou. M-am dus să mă echipez pentru serviciu și am dat nas în nas cu nea Gheorghiță.
— Nu ți-a spus nimic?
— M-a întrebat de responsabil. Știți ce am făcut?
— Spune. Nu am de unde să știu.
— Am vrut să intru ca din întîmplare să-l văd la față pe bucureștean, dar ușa era încuiată.
— Pe dinafară ori . . .
— Pe dinafară.
— Măi, tu ești băiat bun . . .
— M-am uitat pe gaura cheii și l-am văzut.
— Cum arată?
— Nu l-am văzut la față. Era cu spatele. Deschidea ușa care dă în parc și a plecat.
— Poți să-l descrii?
— Solid cum e Corbu, ospătarul.
— Ce haine avea?
— Parcă pantaloni gri. Peste pantaloni avea o bluză în carouri.
— Cum era fondul bluzei?
— Nu știu . . .
— De ce nu m-ai anunțat?
— Îmi era frică de nea Gheorghiță care sta mereu în apropierea mesei dumneavoastră.

— Cum frică?
— Păi auzisem că a omorît un om în 1950.
— Rău, Costică, rău.
— Nu vă grăbiți să spuneți rău fiindcă v-am scăpat viața . . .
— Viața?
— Da, viața! De 2 ori nu o dată în aceeași noapte.
— De două ori?
— Da, de două ori.
— Prima dată cînd?
— Văzînd că nea Gheorghiță se tot învîrtea pe lîngă masa dumneavoastră m-am gîndit că e bine să-l pîndesc să văd ce face. Mi-am dat seama că vine să vă toarne praful în pahar. Așa a și fost. Îl observam pe nea Gheorghiță de la distanță. Lui nu-i da prin cap că îl urmăresc. Îl văd că începe să strîngă fața de masă. Acum e acum mi-am zis. La intrare în bucătărie sînt măsuțe mici. Pe ele punem noi ospătarii tacîmurile. Nea Gheorghiță a venit cu fața de masă, pe care el o pătase cu sifon cînd v-a făcut un șpriț, și a pus-o pe măsuță. A adus o sticlă de vin muscat otonel pe care a desfăcut-o și a turnat în pahar vin. A băgat mîna în buzunar și a turnat dintr-o hîrtie praful. Nu tot, a vărsat și jos din el. Apoi a plecat să aducă o față de masă curată. Eu m-am dus fuga și am golit vinul într-o frapieră. Am turnat vin din sticlă și sifon și gata. Șprițul la loc. Am intrat din nou în restaurant. Îmi venea să joc de bucurie.
— Costică te lauzi.
— Să mor dacă mint.
— Ascult. De ce taci?

— Mai fac o pauză. Mă doare capul. Ştiţi, toată noaptea visez numai morţi. Nu dorm nici trei ore pe noapte.

— Ştiam eu că ești un băiat de toată isprava. Nu am greșit cînd am vorbit cu profesorul Virgil Popescu, să nu te lase corijent . . .

— Matematica e grea, domnule avocat . . .

— E grea, dar trebuie să înveţi, să știi. Poţi începe.

— Da! Îmi venea să joc de bucurie! Nu au trecut nici 20 de minute că v-am văzut că sînteţi galben la faţă . . . Noroc că n-a băut și bătrînul. Am înlemnit de groază. Atunci mi-am dat seama că mai rămase pe fundul paharului praf. Vă rog să mă iertaţi și să mă înţelegeţi, dar n-am avut alt pahar la îndemînă și nea Gheorghiţă putea veni din clipă în clipă. V-am văzut că vă ridicaţi și vă îndreptaţi spre ieșire. Am fugit să mă schimb. Am întîrziat. Ştiu unde locuiţi. Cînd mă uit pe bulevard în jos, vă zăresc. Eraţi însoţit de omul de la masă. Aţi dat colţul la stînga. Pe stradă nimeni. Văd pe insul care vorbise cu nea Gheorghiţă venind pe o alee a parcului. Mă ascund după un copac de pe bulevard să văd ce face. Vă pîndea probabil. A dat colţul după dumneavoastră și l-am văzut pe bucureștean cum îl împingea, de la spate, pe omul dumneavoastră drept sub roţile unei mașini care trecea pe stradă. Afurisită mașină.

— Nu mașină, Costică, ci om.

— Ce a mai urmat: pînă să se dezmeticească șoferul, pînă să se strîngă lumea v-am luat repede și v-am dus acasă. Nu vă mai ţineaţi pe picioare. V-am sprijinit tot timpul. Am intrat în gang și am bătut

la ușă să vină doamna să vă ia. Tare am bătut. Am fugit; îmi era rușine de doamna și de dumneavoastră.

— Așa deci: a mai rămas pe pereţii paharului narcotic, ori otravă, care nu apucase să se topească. Acum încep să-mi explic de ce mi-a fost rău, de ce nu-mi aduc aminte nimic din ce s-a petrecut atunci. Bun, foarte bun ceaiul de mușeţel! Dar tu de ce nu ai venit pînă acum la mine să-mi spui toate astea?

— De frică!

— De frica cui?

— A bucureşteanului și a lui nea Gheorghiţă.

— Dar acum de ce îmi spui?

— Nu am putut să dorm din cauza dumneavoastră și a mortului. La dumneavoastră ţin și pe mort îl visez. Acum că v-am spus totul pot să plec liniştit.

— Fii cuminte, Costică, nu pleci nicăieri.

— Ba plec. Vine bucureșteanul și mă taie dacă află că știu tărășenia lui. Poate e în oraș.

— Te duc la un prieten care te va ţine ascuns 10—15 zile pînă rezolv cazul.

— Dacă ziceţi, dumneavoastră, rămîn.

— Dar să nu-i spui o vorbă măcar, auzi?

— Am auzit și înţeles, domnule avocat.

— Hai să mergem! Ai geamantan?

— Nu!

— Cum nu?

— A venit frate-meu și i le-am dat lui.

— I-ai spus și lui?

— Ce, sînt candriu!

— Ştii unde locuiește, nea Gheorghiţă?

— Să nu mă spuneţi că mă omoară ca pe ăla din 1950.

— Unde locuiește?

— Pe strada Brîncoveanu, la numărul 81.
— Lîngă biserica nouă?
— Da. Colț cu Eminescu.
Am plătit consumația și am ieșit pe peron. Lume multă. Venea rapidul de Timișoara. M-am uitat în stînga și-n dreapta să-l zăresc pe Lucian, dar zadarnic. Aveam o dovadă în apărarea mea și nu mă mai temeam de nimeni. Mă temeam doar de o eventuală cercetare. De confruntări cu șoferul care era arestat, fără să fie vinovat. Confruntările îmi răpeau timp. Trebuia să acționez rapid. Trebuia că merg la București pentru a afla mai mult.
Mașina am găsit-o unde o lăsasem. Am verificat ușile, parbrizul, nici un semn care să confirme că au fost forțate. Lucian s-a ivit de după colțul străzii. A urcat lîngă mine, în față și am demarat.
Costică, pentru orice eventualitate, trebuia dus într-un loc sigur. Nu ca să-l apăr de bucureștean, cum îl numea el, ci ca să-l conserv ca pe cea mai bună probă a mea. Să știu unde e în tot momentul. Cînd va veni ceasul să-l scot și să-l folosesc.
Dar unde să-l duc? Mi-am tot bătut capul, umblînd aiurea pe străzi, într-un tîrziu am găsit răspunsul. În comuna Șimian, la învățătorul Vladu. Un vechi prieten și coleg de școală. Deci la Șimian.

*

Căpitanul Stănișoară, citea „Flacăra". Telefonul sună lung. Ridică receptorul și-l închise nervos după scurta convorbire avută. Se îmbracă în uniformă. Așteaptă. Aprinse o țigară. Soția trebăluia în bucătărie. Tuși să-i atragă atenția, apoi mută un scaun.

Ridică receptorul telefonului și fără ca să formeze un număr începu să țipe: „Am spus că vin. Ne-am înțeles. În cîteva minute vin. Nu crapă pămîntul fără mine. Sînt în concediu. Da sînt în concediu și nu crapă pămîntul fără mine". Soția alarmată intră în cameră.
— Ce s-a întîmplat, Gore?
— Nimic deosebit.
— Dar de ce țipi la telefon? Și de ce ești în uniformă?
— Nu-mi găsii hainele de oraș. Locotenentul major Brozbă mă cheamă la birou că are ce are să-mi spună . . .
— Nu are nimic să-ți spună. Ești în concediu și plecăm la mare. Acum o oră am vorbit la telefon cu Marilena, Doru, de azi, e în concediu. Așa cum ați stabilit. Plecăm la mare . . .
— Eu mă duc la serviciu . . .
— Bine, dar să vii imediat. Ce să-i spun familiei Mutulescu?
— Că sînt la serviciu!
— Atît?
— Voi vorbi la telefon cu Doru. Te rog să nu te superi, dar am treabă . . .
— Ce e aia treabă?
— Sînt chemat la serviciu. Un caz grav care trebuie rezolvat de urgență.
— Și fără tine nu se rezolvă?
— De cînd îmi pui asemenea întrebări?
— De astăzi! Nu poate omul să plece în concediu că are „probleme". Probleme și probleme. Sînt obosită și doresc liniște. Un an de zile muncesc și doresc 15 zile din an liniște. E greu, e imposibil

să ai 15 zile concediu, să fim liniștiți? Spune? Te aştept mereu, nopţile te aştept să vii şi nu te întreb ce faci între timp. Ştiu că ai obligaţii de serviciu, că munceşti mult, te cred, dar de ce nu vrei să te odihneşti barem în concediu? E firească odihna.

— Vin imediat. Mă reped la inspectorat și vin după ce discut cu locotenentul major Brozbă. Să văd ce are cu mine. Fii liniștită. Marea nu se mută din locul ei. Rămîne mereu pe loc. Noi o căutăm. Soare, apă și să nu fie ploaie cînd vom fi la mare. Vezi că am dreptate. În colo rămîn simple discuții, toate aceste discuții. Am plecat.

*

În fața casei lui Vladu am claxonat. A ieșit din casă imediat.

— Ce lume, domnule, ce lume! Poftiți în casă, domnule.

— Cu plăcere, Mitică, cu plăcere.

Casa lui Mitică îmi era cunoscută ca propria-mi casă. Am intrat în sufragerie. Despina ne-a întîmpinat surîzînd.

— Bun venit la oaspeți.

— Te rog, un pahar cu apă!

— Ce apă, nu ești în apele tale?

— Doresc un pahar cu apă . . .

— Mitică, Nae nu e în apele lui, i-a vezi ce are?

— Mitică, în cît timp prind legătura telefonică cu orașul?

— De cîteva zile e automat. Poftim în dormitor, amice.

— Nu, stai aci cu musafirii.

Doream să-i solicit președintelui colegiului de avocați o întrevedere, la el acasă.

— Domnule președinte, aici e avocat Nicolae Nicolau. Mă găsesc în situația de-a vă solicita o întrevedere, în jurul orelor 22, la dumneavoastră acasă.

— Nu se poate amîna pentru mîine?

— Pînă mîine e mult.

— Nu e riscant?

— Rămîn suprins de cuvîntul riscant.

— Da . . . bine vă aștept . . . dar . . .

— Cu stimă și mulțumiri, domnule președinte.

Telefonul l-am închis înainte ca președintele să-mi mai răspundă ceva. Am trecut în sufragerie.

— Mitică, fii amabil și vino în dormitor.

— La ordin, domnule avocat.

— Să lăsăm gluma. Altădată putem glumi cît vom dori.

— Ce ai?

— Sîntem prieteni vechi. Ne cunoaștem din 1946.

— Ce te-a apucat, avocate, gargara asta . . .

— Sînt într-o situație critică. Poate libertatea mea e în joc pentru un moment. Nu-ți spun mai mult. E mai bine așa. Tu nu trebuie să știi nimic deocamdată. Mai tîrziu. Acel mai tîrziu e peste 10—15 zile. Începînd de mîine, dacă vei merge în oraș sînt sigur că vei auzi multe despre mine. Nu mă fac cu nimic vinovat. Te rog să adăpostești pe tînărul acela la tine.

— Care din ei?

— Cel mai tînăr. Celălalt e avocat stagiar. Eu sînt îndrumătorul lui. Să nu afle nimeni că este la tine. Și te mai rog un lucru: să nu-l întrebi nimic. Nu uita că el e omul cu care voi dovedi că nu sînt vino-

vat. Nevinovăția mea. Nu numai nevinovăția mea, dar și vinovăția altor persoane. Persoane care au ucis.

— Te cred pe tine ucigaș?

— Nu mă cred ucigaș. Mă cred tăinuitor al unui omor din culpă. Ba nu, a unei crime.

— Va să zică, tot moarte de om.

— Ne-am înțeles, nu?

— Mă voi închide cu el în cameră, îl voi păzi cu arma de vînătoare în mînă. Cine vine trag.

— Nu, să nu faci asta. Poate vine miliția. Dar, nu cred. Să tragi dacă unul solid îi dă tîrcoale, mai ales noaptea.

— Ce să-i spun Despinei?

— Ce vrei.

— Îi spun ce mi-ai spus.

— De fapt nu ți-am spus nimic.

— Ba mi-ai spus. Despina e pîinea omenirii de bună și încrezătoare ce e. E clar?

— E clar!

— Cît lipsești?

— 10—15 zile.

*

După discuția avută cu superiorul său, colonelul Lazăr, căpitanul Stănișoară se îndrepta spre procuratură. Îi venea să rîdă la gîndul că Mutulescu va rămîne surprins cînd va afla că nu mai pleacă în concediu, la mare. Se bucura și-și calcula în gînd primele vorbe cînd va păși în birou-i: „Dorule, concediul meu s-a topit ca gheața“. Nu, nu e bine, atunci: „Să trăim și să ne vedem în concediu la

anul“. Nu, nici așa nu e bine formulată vestea. Va vedea pînă la urmă cum își va începe logosul.

A urcat scările și iată-l în biroul prietenului său, Mutulescu. Acesta îl privește fără ca să îi dea atenție și-i arată cu mîna scaunul din fața biroului. Căpitanul Stănișoară ia loc și-și aprinde o țigară. Primul fum îl trase tot în piept, de parcă nu mai fumase de zile întregi și aștepta să vadă ce-i spune prietenul său, Doru Mutulescu, unde îl trimisese colonelul Lazăr. Acesta îi zise:

— Gore, eu nu mai pot merge în concediu . . .

— Nici eu . . .

— Ce spunem acasă?

— Vedem noi . . .

Procurorul Mutulescu îi citi dosarul din scoarță în scoarță. Îi explică apoi susținerile șoferului. Nu uită nici faptul că a solicitat instanței punerea în libertate a șoferului inculpat pentru infracțiunea de omor prin imprudență. Instanța i-a împărtășit punctul de vedere și a dispus punerea în libertate a șoferului și restituirea dosarului pentru cercetări.

— Din cîte înțeleg, zise căpitanul Stănișoară, situația pare clară, adică împrejurările. O stradă pornește de la est la vest. Alta pornește de la sud la la nord. Se întretaie. Șoferul, presupus infractor, venea de la vest spre est și cînd a făcut la dreapta, la intersecția străzilor, spre sud, la cîțiva metri, cineva a împins din spate pe victima care mergea la braț cu avocatul Nicolau. Avocatul Nicolau nu cunoaște că ar fi însoțit victima, ori că victima l-ar fi însoțit. Șoferul, inculpatul, stăruie în a se apăra, în toate declarațiile date, că un ins a împins, venind din spate, pe victimă sub roțile autovehiculului. Clar

pînă aici. Să continuăm deducția, adică teza șoferului inculpat. Șoferul nu a avut timpul material să oprească mașina, să puie frîna și în felul acesta a călcat cu roata dreaptă, din față, pe victima Șerbănescu! A apăsat totuși pe frînă, dar prea tîrziu, căci îl călcase pe bătrîn cu roata din față, însă frînele au acționat și autovehicolul s-a oprit fără a mai călca pe victimă cu roata dreaptă din spate. Dar izbitura i-a fost fatală victimei fiindcă a decedat. A solicitat ajutor cetățenilor, doctorilor, deci oamenilor din casele din jur care au venit, dar zadarnic căci nimeni nu a declarat că a fost la fața locului cînd s-a comis accidentul. Toți au declarat că au venit ulterior, adică alarmați de strigătele șoferului . . .

— Ajunge Gore, ajunge . . . Deducțiile tale sînt plauzibile și pertinente, dar . . .

— Dar ce?

— Hai să cădem de acord.

— Eu ce urmăresc?

— Instanța va pune în libertate pe șofer. Tu te vei duce la penitenciar și-l vei lua, iar eu pînă atunci voi anunța pe avocatul Nicolau să se prezinte la procuratură, în vederea unei reconstituiri la fața locului. Deci, vom asculta susținerile șoferului la fața locului și în prezența avocatului Nicolau. Atunci cu ușurință vom cenzura susținerea șoferului.

— Ne înhămăm la o treabă destul de serioasă și se cuvine să-i dăm atenție. Sînt de acord cu tine. Atunci și tu să fii de acord cu mine. Să fii calm. Te cunosc de mult. Am lucrat împreună la soluționarea multor cazuri și de aceea te rog să fii

calm. Te știu repezit. Nu te supăra, dar acesta e adevărul.

— Știi . . . da . . . ai dreptate. Tocmai de aceea mă bucur că lucrăm împreună. Îl vei lua pe șofer din penitenciar. Judecătorul Mladin a făcut adresa către penitenciar în acest sens.

— Fii prudent cînd discuți cu avocatul Nicolau. Încă nu avem nici un fel de dovadă împotriva lui . . .

— O simplă bănuială de complicitate . . .

În birou mai mult se prăvăli, decît intră, avocatul Dafinoiu.

— Dorule tată, îți mulțumesc că m-ai reabilitat în ochii soției. Dau o bere.

— Dau și două cînd e vorba de ochii soției, cum bine zici tu. Dar nu înțeleg.

— Soția avea concediu de odihnă luna aceasta iar eu luna viitoare.

— Și ce-i cu treaba aceasta?

— Foarte bine. Șeful mă chemă și-mi spune că pot să merg în concediu fiindcă tu nu mai pleci. Mă bucur din inimă. Dau o bere la restaurantul Dunărea.

— Dafinoiule, bucură-te de concediu, dar te rog să nu mă scoți din pepeni.

— Adică cum măi fată . . .

— Iartă-mă, Nelule, dar am un caz urgent de rezolvat și . . .

— Moft, parcă eu nu am. Dar las toate cazurile pînă vin din concediu. Cele urgente le încredințai lui Prună. Dar . . . unul mai dificil nu vru să mi-l primească. Zise că nu vrea să aibă bătăi de cap. Te rog să mi-l primești tu. E vorba de o trecere de frontieră. E student . . .

— O fi student, o fi popă, nu mă interesează și nu ți-l preiau. Am un dosar dificil și te rog să-l dai altcuiva.

— Nu te împacienta că pînă vin eu din concediu nu ai nimic de lucru în el. Insul e student, cum spuneam. E din București. A trecut fraudulos frontiera și în urma unui accident de automobil în Iugoslavia, a fost găsit de organele lor de poliție și trimis nouă.

— Accident de automobil, zici?

— Da.

— Și eu am tot un accident de automobil și te rog să-mi dai pace cu accidentul tău.

— Te rog, a rămas fără memorie studentul Șerbănescu . . .

— Cum?

— Șerbănescu.

— De unde e?

— Din dosar reiese că din București.

— Dă-mi dosarul urgent . . . auzi . . .

— Ce te apucă, mă . . .

— Dă-mi dosarul . . .

Dafinoiu surprins și fericit închise ușor ușa în urma sa.

— Ei, ce zici Gore?

— Ce să mai zic, altceva decît că sînt surprins. Deci, tatăl a venit după fiu.

— Absolut. Avocatul Nicolau s-a interesat de acest dosar.

— De unde știi?

— De la procurorul Dafinoiu.

— Într-adevăr, avocatul Nicolau ascunde ceva. Trebuie să descoperim adevărul.

— Mergem la locul accidentului.

— Șoferul va fi în culmea bucuriei.

— Mie îmi spui. Îl cred. După ce facem reconstituirea vom discuta amănunțit ce vom avea de făcut.

— Ce facem, mergem, ori îl așteptăm pe avocatul Nicolau?

— Nu-l așteptăm fiindcă soția îmi spuse la telefon că nu e acasă. Mergem noi. E mult mai bine. Poate mai mult ne încurcă cu vreo idee de-a lui.

*

Înainte de a intra în oraș am făcut la dreapta pe un drum de țară spre satul Cerneț. Am oprit mașina. Lucian tăcea. După un timp l-am auzit.

— Ascult. Aveți multe să-mi spuneți, maestre. Sînt sigur. Eu nu-mi fac probleme. Nici nu cunosc nimic, nici nu vă cred vinovat. Simt mereu că se întîmplă ceva, dar știu că maestrul meu nu e vinovat. Vă ascult ordinele, dorințele dumneavoastră și nimic mai mult.

— Vorbește. Te ascult.

— Dacă vă credeam vinovat un gram, n-aș fi aici acum. Sînteți nevinovat, ca și mine, ca și oricare alt om!

— De acord! Vom trece prin momente nu tocmai vesele . . .

— Vă urmez și în pînzele negre pentru a descoperi adevărul.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită prietenului meu Gheorghiță?

Am oprit mașina departe de casa lui nea Gheorghiță. Am intrat pe poartă. Ușa de la verandă era

încuiată. Se auzeau discuții în camera din stînga. Am bătut la ușă. Ne-a răspuns soția. I-am recunoscut vocea. Cînd m-a văzut nea Gheorghiță a îngălbenit.

— Poftiți, domnule avocat. Tu, Floare, du-te la bucătărie. Te chem eu dacă e nevoie. Luați loc. Am luat loc. Ochii îi jucau în pleoape de parcă îi erau montați pe bile.

— Nu e de la miliție, domnul.

— Îl cunosc, e tot domn avocat.

— Miliția, poate, vine mai tîrziu. Mai tîrziu, dacă nu ne înțelegem.

— Ce să caute miliția în casa mea, domnule avocat? Sînt om în vîrstă și nu-mi plac glumele în casa mea. Dacă nu ați fi dumneavoastră, zău, că aș face un tărăboi să se strîngă mahalaua.

— Îmi e sete. Vrei să-mi dai un pahar cu apă. Nu un șpriț cu praf.

— Apă am, dar nu pot să vă fac șpriț.

— Nu ai sifon, ori nu ai praf?

— Nu știu să fac șpriț cu praf. Eu servesc clienții ca la carte. Paharele sînt curate ca lacrima.

— Nu te teme de domnu avocat, nene Gheorghiță, cunoaște toată povestea, ca mine și ca dumneata. Știe de mort. Știe de motivul din 1950. Știe de bucureșteanul care te-a vizitat acum 4 zile.

— Domnule avocat, insultați omul în casa lui cu fel de fel de parascovenii?

— Nu insult pe nimeni, spun cîte ceva, așa de dragul vorbelor. Glumesc. Nu știi ce e gluma?

— Eu știu, dar domnul avocat care tace și ascultă știe ce e gluma?

— Știe adevărul, domnul avocat cel tînăr! Știe și cum se schimbă fețele de mese la restaurantul Dunărea. Mai știe și anumite discuții de la restaurantul Dunărea. Discuții purtate între un ospătar și un bucureștean care știa de o crimă a ospătarului din 1950. Știe multe.

— E arestat?

— Cine?

— Domnule avocat, de ce vă jucați cu mine de-a uite popa nu e popa . . .

— Eu mă joc? Dumneata te joci. Cine să fie arestat și pentru ce? Eu nu știu nimic. A, da, sînt mulți arestați pe care îi apăr. Care din ei te interesează pe dumneata? Nea Gheorghiță ar fi cazul să spui tot ce știi. Încă nu știe miliția că ai amestec în omorul de acum patru zile.

— Nu am nici un amestec! Omul din București are. El, nu eu.

— Omul din București mi-a pus praf în pahar?

— Eu. Dar nu l-am pus tot. Să mă trăznească dacă l-am pus tot.

— Știu. Ai vărsat jos din el.

— De la cine?

— Eu întreb. Cine e omul din București?

— Nu prea știu nici eu.

— Fii atent, nu te juca cu vorbele.

— L-am cunoscut cu mulți ani în urmă.

— Înainte de crimă?

— A cui crimă?

— A dumitale!

— Văd că tot știți.

— Știu.

— Îmi vine greu să povestesc despre mine.

— Povestește despre el.
— Asta e altceva. Spun tot ce știu despre el.
— Ascult.
— L-am cunoscut în pușcărie.
— Unde?
— La Craiova.
— Cum îl cheamă?
— Ovidiu Stamate.
— Unde domicilia atunci?
— În Balș. Fiu de învățător.
— Acum?
— Zicea că în București.
— Strada și numărul?
— Nu știu. Nu mi-a spus. Nici nu l-am întrebat.
— Cum de-a știut că lucrezi ca ospătar la restaurantul Dunărea?
— Nu știu. Am rămas trăsnit cînd l-am văzut. Aproape că nu s-a schimbat deloc. Din 1950 pînă acum 4 zile nu l-am mai văzut. M-a întrebat cine sînteți dumneavoastră. I-am spus cine sînteți. V-am lăudat. M-a rugat să trag cu urechea la ce discutați. Am tras cu urechea și i-am spus.
— Mare canalie ești, nea Gheorghiță!
— M-a amenințat cu miliția și . . .
— Ce vîrstă are?
— În 1950 avea 20—22 de ani! Să aibă 43—44.
— De ce nu te duci la slujbă?
— Sînt în concediu. Mai bine zis am stat ascuns, parcă mă ia așa cu friguri.
— Fii serios, nea Gheorghiță, un om ca mata? Cine a dat telefon cetățeanului cu care eram la masă și l-a anunțat că are fiul arestat?
— Nu știu.

— Ne-am înțeles deci. Nu pleci din oraș. Clar? Să mergem, Lucian. Ai grijă de dumneata.
— Pleacă femeia acum de acasă și nu mai deschid la nimeni.
Sandy Șerbănescu era bine păzit la spital. Paza se schimba din 12 în 12 ore.
— Lucian, te duc cu mașina pînă în apropiere de piață. Hotelul e aproape. Acum 5 zile a dormit la hotel victima Șerbănescu. Vezi strada și numărul din București. Fii discret.
— Am metodele mele pe care nu le împrumut nimănui.
— Treci la o tutungerie și fă-ți o cerere de concediu începînd cu ziua de mîine. Mîine deja vom fi departe. Te aștept.
— În zece minute sînt aici.
Totuși se ivea o greutate. Soția trebuia să fie convinsă că e necesar să plec la București pentru 10—15 zile. Poate mai puțin, dar trebuia să plec. Cît de mult aștepta concediul pentru a pleca, să ne destindem, într-o stațiune.
— Gata, maestre!
— Greu?
— Nu, extrem de ușor.
— Explică.
— La recepție era o domnișoară. Am salutat-o, am zîmbit și i-am făcut cu ochiul a complice. Caut o persoană de sex feminin din Deva dacă a fost acum 5 zile în oraș. Rîzînd mi-a pus la dispoziție registrul.
— Adresa?
— Gheorghe Missail 101, sector 2, București.
— Cererea.

— Poftim.
— Vii la mine acasă la orele 4. Să ai schimburi cu tine. Plecăm la București.
— Voi fi prezent la ora 4, maestre.

*

Trebuia înfruntat președintele colegiului de avocați. Eram sigur că va avea o atitudine circumspectă. În rest om corect și loial. Am sunat.
— O, cu o oră înainte, domnule?
— M-am grăbit să nu fiu așteptat.
— Chiar că așteptam.
— Cunoașteți, cred, cele întîmplate?
— Din auzite.
— Domnule președinte, mulți v-au informat?
— Zeci în zeci de feluri. Adică variante.
— Sînt impresionat.
— Mulți nu te suportă, domnule, mi-au dat de gîndit. Unii ar fi dorit să te vadă legat.
— Poate că o să mă vadă... Cine mai știe...
— Eu nu-ți doresc răul, în special acum cînd ți-l doresc alții, colegi de-ai noștri, avocați. Unii au fluturat ideea că trebuie anunțat Ministerul. Printre ei și Gomoiu, vă știam prieteni?
— Nu poate avea Gomoiu prieteni. E atît de fără de cuvînt încît ar putea să-și mintă și copiii lui.
— Din discuția avută cu procurorul șef al județului care m-a chemat, după plecarea dumitale, am o convingere deosebită de-a colegilor. Toți discută cazul Nicolau. Unii te fac complice de spionaj. Fel de fel de acuzații, te acuză. Iartă-mi jocul de cuvinte. Procurorul șef e convins că știi ceva, dar

nu vrei să spui din încăpățînare, mai bine zis de rușine. Te-ai îmbătat și nu știi cum s-a întîmplat accidentul, ori crima și de aceea taci. De rușine taci. Poate că ai avut impresia, a doua zi, cînd te-ai trezit din beție, că ai visat și nu ai dat importanță celor întîmplate...
— Nu cunosc nimic.
— Mă întrerupi și nu-mi place. Procurorul Mutulescu e fericit să ancheteze acest caz. A făcut pariu cu judecătorul Dragomir că în 5 zile cazul e elucidat. Ai avut vreun conflict cu el?
— Dacă se pot numi conflict replicile dintre avocat și procuror în timpul procesului, da, multe. E prea nervos.
— În definitiv ce dorești?
— Mai nimic. Să-mi aprobați concediul începînd cu ziua de mîine.
— Tocmai acum vrei să pleci? Nu e bine. Miroase a sustragere.
— Nu pot fi găsit în țară dacă sînt vinovat?
— Prezența dumitale astupă gurile rele, discuții inutile, bîrfă. Te cunoaște orașul, de atîția ani, ca un om integru, cinstit, loial, corect. Cîteva cunoștințe mi-au telefonat să afle noutăți în legătură cu cazul Nicolau, îți dai seama?
— Tocmai, de aceea doresc să plec din oraș, într-o stațiune.
— Nu sînt hotărît. Nu e indicat.
— Mîine soția vă aduce cererea de concediu și lista proceselor în care solicit să fiu substituit, de alt ori alți avocați, pe perioada concediului. Peste o oră plec din localitate.

— Domnule coleg, domnule Nicolau, te stimez, însă nu pleca. Nu pleca sub nici un motiv. Eu personal nu te cred vinovat, însă, însă, foarte mulți te cred vinovat. Ştiu că te invidiază mulți, fiindcă te bucuri de stimă, pentru că ești un foarte bun jurist.

— Nu am conștiința pătată, cu nimic. Nu mă interesează discuțiile purtate în jurul persoanei mele. Mîine voi fi în concediu.

— Cererea e legală. O voi aproba. Dar tot ce am discutat acum e de la om la om, o discuție purtată de doi oameni care se respectă reciproc.

— Vă sînt îndatorat.

— Voi aproba cererea... Din cînd în cînd aștept un telefon. Poate vrei să-mi comunici ceva, domnule Nicolau, poate eu.

— Soția mea vă va aduce cererea mea și a stagiarului Stancu mîine la ora 8. La ora opt și un sfert miliția va ști că am dispărut din oraș.

— Logica dumitale mă uluiește, domnule, nu cumva te faci vinovat de...

— Nu sînt vinovat cu nimic. Nu știu nimic, ori poate, zic poate, știu prea mult și multe. Să presupunem că e un joc de cuvinte.

*

— Cred că nu mai e nimeni la ora asta la procuratură.

— Cu atît mai bine.

Procurorul Mutulescu deschise fereastra, iar căpitanul Stănișoară deschise cartea de telefoane și-și notă 3—4 numere de telefon. Procurorul Mutulescu puse apoi ibricul de cafea pe reșou.

— Alo, recepția? Aici e căpitanul de miliție Stănișoară. Fii amabilă tovarăşe și vezi dacă la dumneata a fost cazat acum 5—6 zile un cetățean Șerbănescu, din București. Aștept la telefon.

Procurorul Mutulescu îl privi întrebător, dar căpitanul Stănișoară duse degetul la buze în semn să tacă.

— A fost? Ați discutat cu el? Și sînt sigur că l-ați recomandat pe avocatul Nicolau. Da? Eram sigur. Vă mulțumesc tovarăşa Ana.

— A dormit la hotel și s-a interesat de un avocat?

— Întocmai. Iar tovarăşa Ana de la recepție i l-a recomandat pe Nicolau.

— O dovadă în plus că Dafinoiu are dreptate.

— O dovadă în plus că și șoferul are dreptate. Rămîne să descoperim de ce tace. De ce ascunde împrejurarea că a fost martor cînd victima Șerbănescu a fost împinsă de un necunoscut sub roțile autovehicolului?

— Poate că îl cunoaște pe acest ins.

— Ar fi posibil. Deocamdată toate posibilitățile sînt posibile și noi nu putem să-l chemăm și să-l învinuim pe avocatul Nicolau de tăinuire, ori complicitate la crimă fiindcă de-acum nu ne mai găsim în fața unui omor din imprudență, ci în fața unei crime de omor. Urmează să-l descoperim pe necunoscut și să aflăm ce l-a determinat să omoare un om. Poate aflăm și de ce tace avocatul Nicolau.

— Treabă complicată, nu glumă.

— Greu, dar trebuie să-l descoperim pe ucigaș. Crezi că vine singur și ne spune: „ eu sînt ucigașul"...

— Victima Şerbănescu, a venit în oraş ca să se intereseze de fiul său, arestat pentru trecere frauduloasă de frontieră. A luat legătura cu avocatul Nicolau, la recomandarea tovarăşei Ana de la recepţia hotelului. Aici a fost ucis. Pentru ce?...

— Dacă aş putea să răspund la această întrebare, ţi-aş aduce în cîteva minute pe autorul crimei. Cred că ar fi bine să mergem la Bucureşti, să ne informăm despre familia Şerbănescu, apoi să luăm legătura cu familia Şerbănescu.

— Sînt de acord cu tine. Dar ce facem cu avocatul Nicolau?

— Ce să facem. Îl lăsăm în pace. Avem dovezi certe împotriva lui? Nu. Atunci de ce să ne grăbim în ai aduce acuzaţii făţiş. Un om ca el nu dispare. Putem oricînd să-l interogăm.

— Cînd plecăm la Bucureşti?

— Mîine.

— La opt să avem formele de drum întocmite.

— Eu plec. Notează din dosar adresa victimei Şerbănescu din Bucureşti.

— Te grăbeşti?

— Mă aşteaptă soţia.

— Mă tem parcă să mă duc acasă. Ştii ce: convinge-o pe soţia ta să-i dea un telefon Marilenei că nu mai mergem la mare, că ne-am amînat plecarea pentru o săptămînă.

— Crezi că într-o săptămînă elucidăm cazul?

— Nu cred, dar ce să le spunem? Cînd o auzi mîine că plec la Bucureşti, va crede că plec să mă plimb.

— Gata, te scapă nevastă-mea.

*

N-aveam calitatea să intreprind investigaţii. Avocatul nu e organ de anchetă, ori de urmărire penală. Avocatul apără interesele părţii din proces care l-a angajat. Fiindcă fără voia mea devenisem tăinuitor, a trebuit să mă hotărăsc într-un fel. Şi singurul mod de a ieşi onorabil din această afacere era intreprinderea anumitor investigaţii pentru strîngerea dovezilor în apărarea mea şi bineînţeles descoperirea bandei care lăsase în urma ei o victimă. Poate mai multe. Eu cunoşteam numai cazul bătrînului Şerbănescu.

Eram conştient că plecarea mea din localitate naşte discuţii. Probabil şi lansarea unui mandat de arestare pe numele meu. Anchetatorul cu uşurinţă va afla că am fost în localul restaurantului cu victima Şerbănescu, în seara accidentului de circulaţie, mai bine zis a crimei. Numele victimei înregistrat la hotel; vizita victimei, apoi, la tribunal. Şi cu adevăr hotărîtor: fiul victimei, Alexandru Şerbănescu, arestat pentru trecere frauduloasă de frontieră.

Odată ce m-am hotărît că trebuie să strîng dovezi în apărarea mea, trebuia să mă conformez ca atare.

Eram bucuros că întîmplarea făcuse ca, ajutorul de ospătar, Costică să tragă cu urechea la discuţia dintre nea Gheorghiţă şi Ovidiu Stamate. Aveam un fir care mă conducea spre ceva. Ţineam cu mîinile amîndouă, de acest fir, să nu-mi scape, urma să fiu discret, să acţionez cu multă prudenţă.

Soţia, ca mai toate femeile, a fost la început înspăimîntată de afacerea în care intrasem pe nepusă masă. Însă s-a dumirit repede căzînd în extrema

cealaltă încurajîndu-mă și împingîndu-mă parcă dinadins în această afacere.

— Ți-am pregătit, două schimburi, ușoare, de îmbrăcăminte. Dacă se murdăresc să-ți cumperi. Să iei obligații CEC la tine. Să nu faci economii. Banii nu contează. Obligațiile CEC se schimbă mai ușor, decît dacă iei libretul de CEC la tine și vrei să ridici o sumă mai mare. Se confirmă de către Drobeta Turnu-Severin depunerile anterioare. Și...

— Ce soție grijulie am!

— Vreau să-ți dau sfaturi utile! Ce, vrei să se afle imediat că te găsești în București?

— Sigur că nu!

— Atunci, ia la tine obligații CEC!

— Și ce să mai iau?

— Multă grijă și multă prudență, așa cum zici tu. Să nu uit, ai grijă de băiat.

— De care băiat?

— Of, ce detectiv uituc, de stagiarul tău.

— Păi, e băiat? E bărbat în toată legea!

— Tu îl vîri în această afacere.

— Și eu, dar și el a cerut. Ce vrei, are mîncărimi la tălpi.

— Din prea multă înflăcărare...

— Nu, nu din prea multă înflăcărare. Mi-a mărturisit că simte el că nu sînt vinovat și că dorește să mă ajute.

— Avîntul tinereții!

— Nu ți-am spus acum cîteva minute că nu cunoaște aproape nimic. O singură secvență, în care s-au discutat multe.

— Care, mă rog dumitale, domnule detectiv?

— Scena cu nea Gheorghiță, stimată doamnă Nicolau!

— De la el de-acasă?

— Da.

— Dar scena cu Costică, din gară?

— Lucian a stat afară. A filat, cum se zice în materie de urmărire, să vadă dacă nu sînt filat.

— Bine dragă, dar să nu uit...

— Ce? Ce să nu uiți, șefule?

— Nu mă supăra că dau telefon la miliție și te, cum se zice cînd vrei să spui pe cineva, în limbaj...

— Te torn!

— Așa că te torn! Fii ascultător și lasă-ți soția să te dădăcească. Soției îi bate inima pentru bărbat... Dar ajunge cu vorbe mieroase, să trecem la treburile noastre.

— Ale mele, nu ale noastre...

— Ale noastre fiindcă eu o să răspund la telefon cînd te va căuta procuratura ori miliția. Eu voi spune că ai plecat în concediu. Și tot eu voi spune că nu știu în ce localitate îți faci concediul, deoarece ești plecat în circuit. Eu voi minți, nu tu. Apoi, cine știe mai bine ca mine cazul?

— Eu!...

— Da, dar s-ar putea să mă ia pe mine la întrebări. Că unde e? Cînd a plecat? Ce a luat cu el? Cînd vine? Eu o să mint, nu tu.

— Să trecem, așa cum văd că-ți place să spui, la treburile noastre.

— Să nu-ți faci griji. Voi avea grijă de copil, de Mac, ca și pînă acum. Nici o problemă în această privință să nu-ți faci! În rest nimic nu are importanță. Știu că voi fi întrebată despre ce s-a în-

tîmplat cu tine la serviciu. Voi ști ce să răspund. Și un ultim cuvînt. Să nu economisești banii. Ai grijă, repet, de Lucian. Are și el mamă care îl iubește cum îl iubesc eu pe Mac. E inteligent, isteț și curajos. Folosește-l cu cap, cu inteligență.

*

Zece minute mai tîrziu, căpitanul Stănișoară intra în casa în fața căreia a avut loc accidentul. Se întunecase. După alte zece minute a ieșit și a intrat în casa de vizavi. Apoi și în alte case de la intersecția celor două străzi. Era neliniștit. Intră în a patra casă pe partea cu numere cu soț, la numărul 112. Bătu la ușă. I se răspunse. Un cetățean, în vîrstă, își făcu apariția în prag.

— Pe cine căutați?

— Aș dori să discut cîteva minute cu dumneavoastră, tovarășe.

— Poftim în casă.

Cetățeanul îl conduse pe căpitanul Stănișoară în sufragerie, a cărui fereastră da în strada care vine de la est spre vest. Deschise fereastra și dădu perdeaua la o parte.

— E cald. Astăzi a fost o căldură insuportabilă. Se anunță la radio că la noi în Drobeta Tr. Severin fu o căldură de 29 de grade la umbră. Sînt un ins ciudat. Nu suport nici căldura, dar nici frigul.

Îi arătă cu mîna, căpitanului Stănișoară, un scaun.

— Am venit în interes de serviciu.

— Vă ascult, tovarășe ofițer.

Căpitanul Stănișoară tresări. Zîmbi. Uitase că e în uniformă.

— Acum aproape o săptămînă a fost un accident de circulație. O mașină a călcat un cetățean.

— Da, da. Îmi reamintesc. Era noapte, pe la miezul nopții. A venit salvarea, a venit o mașină a miliției. S-au făcut poze. Am văzut tot.

— V-ați dus acolo?

— Nu.

— Dar cum ați văzut?

— De la fereastră. Salvarea a fost oprită în fața casei mele, iar mașina miliției în spatele ei. L-am văzut și pe mort cînd l-au urcat în salvare să-l ducă la morgă. Toată treaba a durat o oră.

— Și nu ați ieșit afară din casă?

— Vă spusei că nu am ieșit afară din casă. Am văzut totul de la fereastră.

— Ați fost trezit de zgomot?

— Nu, tovarășe ofițer. Eu noaptea nu pot să dorm. Toată noaptea nu dorm. Citesc ziarele. Privesc strada de la fereastră. Joc șah singur. Pînă se face ziuă mă învîrt prin casă. Cum se face ziuă cum cad rupt de oboseală și mă culc. Și dorm pînă aproape de 12. Ce să-i faci . . .

Căpitanul Stănișoară nu știa ce să creadă. Începuse să aibă convingerea că omul e nebun.

— Tovarășe ofițer, așa sînt eu. Nevasta îmi spune că sînt ciuhurez. Ba odată mi-a zis că sînt stafie. M-am strîmbat la ea și am scos limba și a început să rîdă. Mă cunoaște, de. Doar sîntem căsătoriți de 42 de ani. Avem copii mari. Avem și nepoți. Acum nevasta îmi e plecată. E la băiatul ăl mare la Reșița. I-a născut nevasta. Acum e seară și nu am somn. Bine că venirăți că mai am și eu cu cine să discut.

— Și de cînd nu puteți dormi?
— De 18 ani.
— Și medicul ce spune?
— Păi eu m-am dus la medici? Ce să caut la ei? Sînt sănătos. Nu am făcut o injecție în viața mea. Nu m-a durut nici o măsea măcar. Am dantura întreagă ca la 6 ani. Priviți.
„Precis e nebun“ își zise căpitanul. Îl privi stăruitor pe omul din fața sa și fără ca să-și dea seama începu să rîdă. Un rîs molipsitor, tineresc.
— Nu rîdeți, tovarășe ofițer. Eu nu mint. Sînt om în vîrstă și nu mint. Sînt pensionar de 3 luni. Cînd am împlinit 62 de ani m-am pensionat. Nu am dormit 18 ani noaptea. Poate să confirme și tovarășul Crețu de la mișcare din gară. Am lucrat în revizie, în tura de noapte 18 ani. Primii 3 ani aproape obligat, apoi mi-a plăcut. M-am obișnuit. Cu 5 ani înainte de pensionare m-au mutat în tura de zi. A fost un chin. Ziua lucram, iar noaptea nu dormeam, mă obișnuisem să nu dorm noaptea. La servici cucăiam. M-am dus la tovarășul Crețu și i-am cerut să mă schimbe în tura de noapte. Nu voia, zicea că sînt în vîrstă și nu mai pot să lucrez în tura de noapte. Am trimis-o pe nevastă să-l lămurească. S-a lămurit. M-a schimbat în tura de noapte. A ascultat-o pe nevastă-mea, doar i-am botezat 3 copii.
— Dar cum rămîne cu accidentul?
— Cum să rămînă. A venit salvarea, apoi miliția. Salvarea l-a luat pe mort, iar eu am privit în continuare pe fereastră pînă a venit ziua. M-am culcat și am uitat. Acum veniți dumneavoastră și-mi reamintiți de accident.

— Spuneați că ați fost la fereastră. Cît timp ați stat înainte de accident?
— Nu știu. Nu pot să precizez. Am scris o scrisoare băiatului cel mic. Lui Marius. Așa îl cheamă. Sînt supărat pe el. Vrea să divorțeze. În neamul meu nu s-a întîmplat ca cineva să divorțeze. L-am făcut de două parale în scrisoare. Știu eu de ce vrea să divorțeze: din prostie. E tehnician la Tohan. Dar e student la inginerie în anul III. I s-a urcat la cap treaba asta. Soția lui e tehniciană. Are și o fetiță Mălina. L-am certat în scrisoare. Am lipit plicul și am trecut la fereastră. Nu trecea nimeni pe stradă. În fața ferestrei mele, peste drum, e Liceul Pedagogic de fete. Privesc ca la film zilnic. Trec băieți, elevi, aruncă bilete, fetele vin și le ridică. Eu mă distrez. Atunci, cînd cu accidentul era tîrziu. Fetele se culcaseră. E vacanță, dar ele fac muncă voluntară la CAP Cerneți. Nimeni pe stradă. Eu stam și priveam la stînga și la dreapta pe stradă. Deodată am văzut o mașină că a trecut în stînga, la intersecție și i-am auzit roțile scrîșnind pe asfalt. Mi-am dat seama că șoferul a pus frîna brusc. Au mai trecut 2—3 minute și ce credeți, că am auzit? Cineva bătea cu pumnul în geam la o casă. Pe strada cealaltă, care vine din nord spre sud. Străzile se întretaie. Probabil că omul din casă a deschis fereastra. Rețin bine ce am auzit: „Domnule, nu sînt vinovat, dar călcai cu mașina un om și e mort. Vă rog să anunțați miliția“. Omul de la fereastră l-a întrebat: „Care e numărul de telefon al miliției“. „Căutați în cartea de telefon“. A bătut tare în fereastră pînă să deschidă omul și au

auzit și vecinii care au ieșit în stradă. Eram curios să văd ce s-a întîmplat dar, fiind Stan Pățitul, am preferat să rămîn la fereastră. Am pățit una boacănă și m-am învățat minte. De aceea nu m-am dus acolo. O spun mai tîrziu și tărășenia aceasta. Au venit mașinile: salvarea și miliția. Poate miliția a dat telefon la salvare. Omul acela a spus să dea telefon numai la miliție. Dar știți ce, domnule ofițer? Știu că nu știți. Nu aveți de unde să știți! Am rămas trăsnit la început, apoi m-am bucurat. Am rîs și am rîs. Am auzit cum vă spusei că mașina e înfrînată de șofer. Bun. După un minut apare unul beat după colț. Chiar de la locul accidentului. Cotea. Beat criță domnule ofițer, pardon, tovarășe ofițer. Și cine credeți că era?

— Avocatul Nicolau . . .

— De unde știți?

— În seara aceea s-a certat cu un ospătar la restaurantul „Dunărea“ și a luat-o în această direcție.

— S-a certat cu un ospătar zici? Fantastic, tovarășe ofițer. Și cine a fost vinovat, avocatul ori ospătarul?

— Ospătarul.

— Acum îmi explic de ce un ajutor de ospătar i-a ținut calea, sub fereastra mea, avocatului Nicolau, pe care îl cunosc, și l-a luat de braț și a mers cu el în susul străzii. Probabil că ospătarii l-au văzut pe avocatul Nicolau beat și au trimis după el, cînd a plecat din restaurant, pe ajutorul de ospătar să-l ducă acasă. Sincer să fiu am rămas mirat cînd l-am văzut pe avocatul Nicolau beat

tun. L-am știut om serios și la locul lui. Și dintr-o dată să-l vezi beat; nu era cazul să mă mir?

— Tot omul se îmbată . . .

— Se îmbată tot omul, dar mie nu-mi vine să cred, zău, cu toate că l-am văzut cotind. Cotea, tovarășe ofițer. L-am urmărit cu privirea pînă a făcut la stînga în fața bisericii Maioreasa. Îl ducea de braț ajutorul de ospătar pe care îl cunosc fiindcă mai beau o bere din cînd în cînd la restaurantul „Dunărea“.

— Cîte nu se întîmplă, zise provocator ofițerul de miliție.

— Cîte nu se întîmplă, reluă vorbele, bătrînul. Dar ne-am luat cu vorba și am uitat să vă întreb ce doriți să știți.

— Despre accident voiam să vă întreb, dar dacă nu cunoașteți nimic nu vă întreb nimic.

— Nici nu cunosc nimic. Am stat în casă. Nu am părăsit casa. Nu cunosc nimic.

— Vă înțeleg și vă cred.

*

Era noapte deplină cînd căpitanu Stănișoară și-a luat rămas bun de la pensionarul Nicolae Hondor. Nu s-a îndreptat spre casă. A făcut la stînga spre locul unde s-a comis accidentul. S-a îndreptat spre restaurantul „Dunărea“. Răzbătea din interior în afară vocea dizeuzei. Cînta „M-a făcut mama oltean“.

S-a lovit de un ins cînd a intrat în restaurant, nu i-a dat importanță. A luat loc la o masă. Ospătarul Corbu l-a întrebat ce dorește, îl cunoștea.

— Cu ce vă servim, tovarășe căpitan?
— Cu o cafea.
— Nu avem.
— De ce?
— Roman, cafegiul, e intrat în spital.
— Un șpriț de „Dealul viilor“.
— Imediat. Vine. Rece ca focul.
În cîteva minute ospătarul i-a adus șprițul.
— Ia loc, tovarășe Corbu.
— Nu am voie, sînt în exercițiul funcțiunii.
— Cîteva clipe doar.
— Cine îmi plătește penalizarea dată de responsabil dacă mă vede stînd la masa unui consumator?
— Fii liniștit. Acum o săptămînă ai fost de serviciu?
— Da.
— L-ai văzut în local pe avocatul Nicolau?
— S-a îmbătat. Era cu cineva la masă.
— Cu cine?
— Era în vîrstă. Au plecat împreună.
— La ce oră?
— Tîrziu. Nenea Gheorghiță i-a servit.
— E de serviciu?
— Nu. E bolnav.
— De cînd?
— De atunci.
— Știi unde locuiește?
— Nu știu. Are telefon. Întrebați la telefoane dacă doriți să aflați strada și numărul.
— Vezi, dacă ajutorul de ospătar, acela tînăr, e aici. Spune-i că-l chem.
— Care?

— Ăla brunet!
— A părăsit serviciul de-acum 6—7 zile. Nu-mi reamintesc cînd precis.

*

„Trebuie să-i fac o vizită lui Gheorghiță“ se gîndi căpitanul Stănișoară în timp ce părăsea restaurantul „Dunărea“.
— Urcați, tovarășe căpitan.
Sosise mașina miliției după care telefonase. Îi dădu adresa, unde trebuiau să meargă, sergentului, major, care conducea mașina și trecu lîngă el în față.
Numărul casei lui Gheorghiță era fără soț, deci pe partea dreaptă, își zise căpitanul Stănișoară. Găsi cu ușurință casa. Coborî. Poarta era deschisă. Intră în curte și sună. Tăcere. Nici o mișcare în interior. Mai sună o dată lung. Ușa era deschisă. Aprinse un chibrit și apoi apăsă pe întrerupător și lumina se împrăștie în hol. Ușa care da din hol într-o sală era deschisă. Văzu un corp lungit pe jos între masă și o altă ușă care dădea într-o cameră în partea dreaptă. Inima începu să-i bată puternic, sacadat. Călcă fără să vrea în vîrful picioarelor, parcă să nu-l trezească pe omul întins pe jos. Nu se distingea bine în încăpere. Cînd aprinse lumina și în cameră rămase surprins. Omul era cu fața în jos. Covorul era pătat cu sînge în jurul corpului. Sîngele se scurgea din spate. Pijamaua de culoare deschisă și cu dungi lăsa cu ușurință să se observe sîngele care o pătase îndeajuns. Se aplecă asupra corpului, ascultă. Se auzea o respirație înceată,

aproape imperceptibilă. Căpitanul Stănișoară ieși în stradă și-l chemă pe sergentul major.

— Repede, salvarea!

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

Se reîntoarse și începu să observe obiectele din cameră.

După zece minute auzi semnalul salvării, apoi pașii doctorului.

— Bună seara, tovarășe căpitan.

— Noroc, tovarășe doctor.

— Un cadavru?

— Nu, omul trăiește...

Doctorul sfîșie cu bisturiul pijamaua. Cercetă rana care era larg deschisă și pornea de la umărul stîng în jos de-a lungul spatelui, apoi se adresă căpitanului Stănișoară:

— Provine de la o lovitură de cuțit aplicată la întîmplare. Soră, cheamă șoferul și veniți cu targa. Pansamentul meu nu e suficient. Trebuie cusută rana. Uite că își revine. Tovarășe căpitan sînt sigur că îl cunoașteți!

— Da, îl cunosc. Dumneata?

— E Gheorghiță, ospătarul de la Dunărea.

— Cînd pot sta cu el de vorbă?

— Mă puteți însoți.

— Tovarășe sergent major, du-te și adu aici pe cineva de la brigada evenimente. Tovarășe doctor, voi veni la spital.

Rămas singur, căpitanul Stănișoară privea tabloul de pe perete din care zîmbea Gheorghiță. „Cine să fi încercat să-l ucidă?“ ridică din umeri și-și aprinse o altă țigare. „Cam multe țigări pe ziua de azi“. Privi spre ușă și-l văzu pe locotenentul Mihai.

— Mihai, aici a avut loc o tentativă de crimă. Victima a fost transportată la spital. Vezi ce e de făcut. Cercetează acest caz. În toată casa nu e nimeni. Mîine să te interesezi unde e soția victimei, care e ospătarul Gheorghiță, de la restaurantul „Dunărea“. Te descurci. Acum te las.

— Mă descurc...

Portarul de la spital, fiind încunoștiințat de către medic de venirea căpitanului de miliție, îi deschise și-l pofti înăuntru. Portarul o luă înainte pe alee, urmat de căpitan. Intrară în clădirea din față și urcară scările la etajul întîi.

Prima cameră la stînga era camera de gardă. Portarul plecă să-l anunțe pe doctor, care veni imediat.

— O rană superficială ca adîncime, dar are o deschidere mare și de aceea a pierdut mult sînge. L-am instalat într-o rezervă.

— Vorbește?

— Da. Dorește să discute cu „miliția“! Are de făcut anumite comunicări urgente.

— În cîte zile e pus pe picioare.

— În 3—4 zile.

Sora bătu discret la ușă, apoi o întredeschise și anunță:

— Domnu' doctor gata...

— Să mergem, zise doctorul.

Medicul părăsi încăperea și căpitanul Stănișoară trase un scaun lîngă patul bolnavului și luă loc. Acesta îi privea cu ochi întrebători.

— Ai dorit să vină cineva de la miliție. Sînt de la miliție. Să nu te obosești. Vorbește pe scurt, dar necesarul.

— E cam încurcată povestea. Nu știu de unde să încep.

— Începe ori de unde „povestea", dar nu te obosi.

— Să fie o săptămînă de-atunci. Nu prea mai țin zilele minte, cîte zile au trecut de-atunci. Eram la restaurant de serviciu, seara ...

*

— Încotro, tovarășe căpitan?

— În strada Cicero Nr. 15.

Mașina opri în dreptul casei cu numărul 15. Căpitanul Stănișoară coborî. Era deja tîrziu. Luminile erau toate stinse. Bătu la fereastra din stradă. După puțin timp fereastra se deschise și apăru o femeie. Strada era luminată.

— Ce doriți?

— Sînt de la miliție!

— Observ, tovarășe.

— Mă interesez de un ajutor de ospătar ...

— De nenorocitul ăla care și-a luat bagajul fără să-mi plătească chiria? Bine că venirăți că tot veneam eu să-l reclam pe nemernic că nu mi-a plătit chiria pe o lună și și-a luat hainele hoțește și a întins-o. Să mai ai încredere în tinerii de azi ...

— Cînd și-a luat bagajul?

— Să tot fie o săptămînă și ceva de-atunci.

— Din ce comună e?

— De-aici din județ. Am uitat. Parcă Jiana, Jidoștița, Plenița, am uitat ...

Căpitanul Stănișoară salută și plecă după ce-și ceru scuze pentru deranj.

*

— Peste cîteva minute, vine Lucian. Treci în dormitor. Doresc să-i spun, pe scurt, cazul. Apoi, să-l întreb pentru ultima oară dacă mai dorește să mă însoțească. Ai dreptate, nu trebuie nimeni vîrît în afaceri periculoase și riscante.

— Îi explici cum stau treburile și apeși pe eventualele riscuri. Mai are timp să se gîndească. De fapt nici nu știe prea multe ...

— Nu pune la îndoială cinstea lui Lucian, chiar dacă nu mă însoțește, nu v-a spune nimic din ce știe. Însă mă va însoți, sînt sigur.

Într-adevăr la orele 4 se auzi soneria sunînd.

— Iată-mă, maestre. Punctual ca trenul.

— Lucian, înainte de a pleca la drum vreau să-ți vorbesc.

— Nu plecăm?

— Eu plec. Nu știu, încă, dacă tu mai mergi. Depinde de tine!

— Vă ascult, maestre. Indiferent ce-mi veți spune, eu nu renunț la hotărîrea mea. Vă însoțesc. Sînt hotărît. Mai cu seamă că mulți se bucură și se îmbată în restaurante pe seama necazurilor dumneavoastră.

— Asta e lumea. Cine nu are dușmani Lucian? Pe unul îl mulțumești, pe altul ori alții nu. Aceasta e meseria de avocat, unii mulțumesc, alții înjură.

— Să înjure infractorii, nu avocații.

— Avocații nu înjură.

— Nu toți, mai sînt ...

— Știu. Vrei să spui că unii mai fac glume, poate nereușite pe seama altor avocați. Nu uita că sînt glume. Glumele rămîn glume. Nu sînt semnificative, altceva contează, cum să-ți spun, da, capitalul

contează, sufletul omului contează. Seriozitatea, stăruința în muncă contează, cinstea contează, acestea îl caracterizează pe om, Lucian, nu gluma.

— Să vedeți maestre, de ce sînt mai hotărît ca pînă acum. Spun mai hotărît și să vedeți de ce. Fiți atent. Am simțit că nu sînteți cu nimic vinovat. Apoi, m-am convins pe deplin cînd am asistat la scena de la nea Gheorghiță de acasă. Nu multe lucruri am aflat, dar suficiente. Nu oscilam, dar poate că dacă mi s-ar fi întîmplat ceva rău aș fi regretat. Cred, cine mai știe...

— Zi, de ce taci!

— Da. M-am despărțit de dumnevoastră rămînînd să-mi fac bagajul și să vin la dumneavoastră la ora 4. M-am dus să-mi cumpăr țigări de la restaurantul Cerna. În local numai o masă ocupată. Cine credeți că rîdea de se auzea de-afară?

— Dacă-i spui știu.

— Gomoiu, Papici și Grecescu.

— Unii au necazuri, alții se distrează. Viața Lucian!

— Da. Viața maestre. M-a zărit Papici. I-a șoptit lui Gomoiu, iar acesta mi-a zis: „Mă, te iau stagiarul meu, că maestrul tău a fost și nu mai e. Te las să-i duci pachet în penitenciar“. S-a întors spre ceilalți și a început să rîdă. M-am făcut că nu aud nimic și mi-am văzut de treabă. În urma mea rîsete. Pot eu să nu vă însoțesc cînd știu ce știu? Cînd simt ce simt? Cînd aud ce aud?

— Poate băuse un pahar mai mult și omul cînd bea nu se mai controlează, spune vrute și nevrute. Așa și cu Gomoiu. A doua zi regretă.

— Chiar dacă sînteți infractor eu vă însoțesc. Vă însoțesc pînă la capătul pămîntului, dacă pămîntul are capăt. Ați spus maestre că o rotiță nu funcționează, care e și o reparăm. Să aud. Vă ascult.

— Bine Lucian. Ascultă!

În puține cuvinte i-am explicat cazul fără ocolișuri. I-am spus tot ce știam. Adevărul de la o margine la alta. M-a ascultat în liniște. Pe măsură ce mă asculta se încrunta. Îmi făcea o deosebită plăcere chipul lui tînăr și nemulțumit. Aruncam intenționat vorbe colțuroase la adresa infractorilor pe care urma să-i indentificăm, iar organele competente să-i aresteze. Cînd am trecut la riscuri și am început să-i înșir riscurile m-a întrerupt.

— Riscuri? Nu vom avea! Sînt sigur!

— Și dacă vom avea?

— Riscul e mic față de scopul pe care îl urmărim, maestre!

— Nu te gîndești, că poate, trebuia să declar organelor competente tot ce știu? Să nu mă mai complic și nici să nu te complic?

— Pierdere de timp. Explicații. Verificări. Pierdere de timp.

— Ultimul tău cuvînt, deci?

— Mai hotărît, mai pornit în a pleca la drum!

— Putem pleca! Să-mi iau rămas bun de la soție.

— Să o anunțați pe doamna că plecăm! Mă scuzați, maestre, dar am o rugăminte... O scrisoare, pe care doamna să o expedieze mîine. Să o pună la cutie. Atît.

— Pentru cine?

— Anunț o persoană că plec în Banat. Un caz de boală în familie și mi-am luat concediu.

— Pune-o pe masă.
— E ceva serios. Prietena e ca și ...
— Logodnică?
— Ca și soție ... Mă gîndeam să ne fiți nași ...
— Bine, fine! Fie, fine, cum vrei ...

Soția probabil că nemaiauzindu-ne vorbind, a început să se miște prin dormitor, dînd semne că va veni la noi. Bănuiala mea a fost întemeiată fiindcă imediat a intrat în sufragerie.

— Sărut mîna, doamnă.
— Bună dimineața, Lucian. Începe să se lumineze de ziuă, s-a și luminat deja.

*

Se obișnuise să doarmă singur în cameră căpitanul Stănișoară. La început nu a vrut, dar nu a avut încotro, fuma mult.

Dormea. Deodată a sărit din pat parcă împins de un resort. A aprins veioza. A format un număr de telefon și a așteptat să i se răspundă. Telefonul făcea apel, dar nu ridica nimeni. Într-un tîrziu auzi un alo somnoros.

— Casa avocat Nicolau?
— Da! De ce sîntem deranjați?
— Doresc să vorbesc cu domnul avocat.
— Cine sînteți?
— Am proces mîine și ...
— Nu e acasă. A plecat în concediu.
— Și cine îmi apără procesul?
— Îl va înlocui cineva.

Puse receptorul în furcă cu nervozitate. „Neatent ce sînt. Trebuia să mă aștept la o figură din partea lui. Zăpăcitu'".

*

Se luminase cînd am ieșit din casă. Mașina o aveam alimentată.

Pe stradă, ici și colo, cîte un trecător.

Am ales un drum ocolit pentru a ajunge la București. Nu totdeauna drumul cel drept e cel indicat. În cazul nostru drumul ocolit era cel indicat. Chiar dacă ne-a văzut cineva la plecare din oraș ne-a văzut luînd drumul Timișoarei. Urma din Caransebeș să ne îndreptăm spre Hațeg, apoi Petroșani, Tîrgu-Jiu, Filiași, Craiova și să ne oprim la Balș. Acest ocol trebuia făcut în cîteva ore. Vremea era frumoasă. Pe șosea nu ne întîlneam cu mașini. Mergeam cu viteză mare. Peste 100 km la oră. Nu discutam. Lucian sta tăcut în dreapta mea. Îl spionam din cînd în cînd cu coada ochiului. Îl lăsam intenționat să fie frămîntat de gînduri. Gîndurile cînd se ciocnesc între ele se triază, se elimină cele mai puțin importante și rămîn să te persecute în continuare cele bune. E o selecție naturală a gîndurilor.

Fără ca să scoatem măcar un sunet am trecut de Caransebeș. Parcă făcusem pariu, pe tăierea limbii, să nu vorbim. Cel care începea vorba, pierdea limba.

— O propunere, maestre.
— Zi-o.
— Să nu ne grăbim. Să mergem ca și cînd am călători de plăcere, să fim excursioniști.

— Uiţi că în acest timp pierdut fără rost cîte nu se pot întîmpla.

— Nu uit nimic. Mergem cu viteză mare. Atragem atenţia asupra noastră. Oricît ne grăbim înainte de orele 14—15 nu ajungem în Balş.

— Aici vrei să baţi? Aşa te cred! Nu degeaba am admis să te iau cu mine. Mă felicit.

— Nici nu e indicat să fie altfel.

— Şi ajunşi în Balş ce vom face, Lucian? Hai, să te văd.

— Vom începe să ne informăm despre familia învăţătorului Stamate.

— Vom întreba în dreapta şi-n stînga, aşa, ca apucaţii: „Mă care cunoşti pe Stamate? Dar pe fiul său? Ştii, ăla, puşcăriaşul". Zii Lucian.

— Vom parca maşina şi ne vom interesa la hotel. Vedem noi la faţa locului pe cine întrebăm. Ca din întîmplare pe ospătar, pe portarul de la hotel . . .

— Momentul are reţetele lui, Lucian. El te învaţă, el dă soluţii. Noi însă trebuie să avem un plan dinainte stabilit în mare. Momentul ţese restul, creează, combină. Planul bine întocmit duce totdeauna la izbîndă.

— Uite al dracului, ce aproape a trecut de noi . . .

— Lucian! Dă-l încolo de şofer. Zevzeg.

— Dacă ne lovea, ce se întîmpla? Mai ajungeam unde trebuie?

— Bate-te peste gură. Să revenim. Deci nu cunoaştem pe nimeni în Balş. Totuşi ar fi posibil ca 80 la sută să cunoaştem pe cineva, ori tu ori eu.

— Eu? Nu am fost niciodată în Balş. Îl ştiu doar pe hartă unde se află. Din partea mea . . .

— Nu te grăbi. Judecă. Gîndeşte.

— Să gîndesc şi cu şira spinării şi nu ştiu ca vreun prieten de-al meu să fie în Balş.

— Ce meserie avem noi?

— Avocaţi!

— Alţi colegi de-ai noştri ce pot fi, în afară de avocaţi?

— Judecători, procurori, jurisconsulţi . . .

— Vezi că te apropii.

— A . . . da! La judecătorie mergem întîi. Căutăm colegi, colege.

— „Mă, care mi-ai fost coleg". Aşa să începem.

— Iar, maestre! Fiindcă tot nu sîntem grăbiţi nu ar fi bine să vizităm rezervaţia de zimbri de la Haţeg?

— Ce te apucă?

— Nu am văzut zimbri decît în cărţi.

— Altceva?

— Nimic!

— Ce să mai vizităm? Nu cumva şi mina din Petrila, că tot dăm prin Petroşani şi e la cîţiva kilometri.

— O făcui de oaie, maestre . . .

— Vizităm rezervaţia. Nici eu nu am văzut zimbrii.

— Mulţumesc.

— De mîine însă, fără vizite de rezervaţii, ci cu toate pînzele sus. Ochi şi urechi.

— Mare canalie Ovidiu Stamate, ăla.

— Sari de la una la alta. De la zimbri, la Stamate acum.

— Cum se numesc puii zimbrilor?

— Zimbrişori ori zimbriaşi.

— Să mor dacă nu-l întreb pe paznic.
— Dacă au pui!
— Au nu au, eu îl întreb.
— Pui de zimbri se numesc, deșteptule!
Cu așa însoțitor puteam să tot merg, pînă la capătul pămîntului.

*

Somnul îi dispăruse. Își aprinse o țigară. Fuma mult în asemenea situații. Deodată îi veni o idee. Cu neastîmpăr își căută o agendă în buzunarul drept, de la piept, al vestonului. Dar, ce va zice locotenentul major Tufan de la evidența populației cînd îl voi trezi din somn?
— Ioane, alo . . .
— Da! Eu sînt. Ion, Ion, Ion . . . Dar cine ești?
— Stănișoară.
— Ce vrei omule? Dau turcii? Ai insomnii. Du-te de te tratează și lasă-mă în pace . . .
— Ioane, un caz urgent. Ia poza avocatului Nicolau de la dosarul vostru de evidență a populației și mărește-o în zece exemplare . . . auzi:
— Ce mă, sînt fotograf? Eu dau buletine la oameni, nu sînt fotograf.
— Omul aduce două fotografii, una o pui pe buletin, iar pe ce-a de a doua o oprești. Scoate-mi 10 copii după aceasta, pe care o oprești tu.
— Nu sînt fotograf . . .
— Ioane, dă-i un telefon locotenentului Lupu, de la laboratorul de criminalistică să le facă el. Îmi trebuie de urgență. Auzi, îmi trebuie de urgență.
— La ce oră să fie gata, Bătrîne?

— La ora 9.
Părea mulțumit dar nu bucuros. Mai formă un alt număr și așteptă.
— Da.
— Locotenentul Tarniță la telefon?
— Da!
— Vorbește căpitanul Stănișoară.
— Vă ascult.
— Te prezinți azi la T.A.P.L. Te interesezi din ce comună e ajutorul de ospătar de la restaurantul „Dunărea". Unu brunet. Un singur ajutor de ospătar e bărbat, restul sînt fete. A dispărut din oraș. Îl cauți în comuna lui. Dai de el, faci pe dracu în patru și dai de el.
— Să-l arestez?
— Nu.
— Atunci?
— Să-l aduci la gazda lui din Severin și să pui pe cineva să supravegheze casa. Te descurci?
— Am înțeles, tovarășe căpitan.
— Încă nu am terminat. Fii atent.
— Sînt.
— Comunică locotenentului major Popa Florea să ia datele lui Gheorghiță, ospătar la restaurantul „Dunărea", de la evidența populației și să meargă de urgență la penitenciarul din Craiova, și să se intereseze ce crimă a săvîrșit acesta pe perioada de detenție din anul 1950, adică pe cine a omorît în acea perioadă în penitenciar. Clar? Îmi trebuiesc aceste date. Azi plec din localitate și voi da telefon peste trei zile. Clar?
— C ar, tovarășe căpitan.

După ce termină, respiră liniștit. Rămase mirat cînd observă că se făcuse lumină în cameră. Se uită la ceas, orele 7. Își făcu un duș și trecu în bucătărie să-și pregătească o cafea. „Eu mă zbat și prietenul meu Doru Mutulescu doarme liniștit".

*

— Atenție maestre, o mașină de-a miliției. Circulația! Circulați vă rog . . .

— Dă-ți cu mîna peste gură.

— Mai bine să fac cu limba de 3 ori cruce în cerul gurii . . .

Pînă la Craiova nimic deosebit. Nici din Craiova pînă-n Balș. Doar cîteva mașini de la circulație, nu știu ce tot reglementau, principalul era că noi ne vedeam de treabă. Nu mi-a fost greu să ajung la hotel. Oraș mic. Tîrgușor de cîmpie. Hotelul cu un etaj ne-a încîntat ochiul. Bine întreținut, curățenie exemplară. Am luat o cameră cu două paturi. S-a înscris Lucian în registru. Eu m-am prefăcut că mi-am uitat buletinul în mașină, dealtfel nici nu mi l-a pretins.

Ca doi excursioniști, în vacanță, ne-am plimbat pe străzile orașului. Aparatul de fotografiat i l-am dat lui Lucian, care l-a pus cu un aer degajat, la gît, întocmai ca cel mai pasionat fotograf-excursionist. Țac-țac.

— Ce faci, domnule?

— Am fotografiat biserica. E interesantă. Știți de ce am făcut fotografia?

— Gîndurile trăsnite nu le înțeleg . . .

— Uite o cioară pe turla bisericii. Să fie și ea fotografiată. Pierde ocazia. O singură dată are ocazia să fie fotografiată. Dacă o pierde . . .

— Să-i trimiți poza că te jupoi.

— Pe ce adresă, maestre?

— Du-te și i-o cere.

— Îmi e o foame de lup.

— La masă, lupule flămînd.

— O turmă de oi aș mînca.

— Cu măgar cu tot. Mă, să nu zici că pe ăsta mi-l lași mie că te arunc în Dunăre la întoarcere.

— Categoric nu, turma mea nu are măgar.

Restaurantul era plin. Nici un loc liber. Lucian se îndreptă spre un ospătar și-i vorbi. L-am văzut că-mi face semne. M-am apropiat.

— Domnul ne invită la separeu.

— Avem o cameră liberă, căreia îi zicem noi ospătarii separeu. Azi e lume multă. Avem bere. Vara toată se duce pe litoral. Responsabilul cunoaște pe unul la fabrică, la Craiova, și a aranjat figura.

— Descurcăreț responsabil.

— Dai un leu, dar stai în față. Ce nu face omul să trăiască.

— Face și afaceri.

— Nu păreți să fiți de la miliție. Pe ăia îi cunosc de la distanță. Altfel nu vă puneam separeul la dispoziție.

— Dai un leu și stai în față.

— Iau un leu și vă servesc ca la carte. Poftiți înăuntru. O friptură doriți? Avem mușchi de vită, mușchi de porc . . . mici tăvăliți prin mujdei. Vin clasa una. Vin de Iancu Jianu. Știți, din viile prințului Știrbei. Acum îi zice Iancu Jianu. Pe aici a

haiducit. Trecea Oltețul și Oltul călare, cum zice și cîntecul. Am venit cu friptura. Vin alb, ori roșu?
— Alb. Fripturi de vită.
— Am plecat.
— Să încercăm cu ăsta, maestre!
— Îmi e antipatic. E obraznic. Afacerist.
— Încerc eu.
— Liber!
— Ce dracului de întîrzie vorbărețul ăsta?
— Lasă-l că vine...
— Vine băiatul cu fripturile, vine, vine!
— Și vinul.
— Vine, dragă domnule!
— Domnule, cu reclama pe care știi să o faci atragi toți clienții la dumneata. Ceilalți ospătari te invidiază, cred.
— Că bine zici, domnișorule!
— Bine domnule, locul dumitale e pe litoral, nu aici, vara!
— Ferească sfîntul. Am luat un cot și două luni acum 4 ani, după 5 zile. Nici nu m-am obișnuit cu litoralul că m-au și înhățat. Au zis că am înșelat cumpărătorii...
— Tot mai rentabil e aici...
— Să.știți că e mai rentabil.
— De 10 ori, mai rentabil.
— M-au încadrat ajutor. Nu mai pot să fiu ospătar pînă nu-mi fac reabilitarea. Peste cîteva luni mă reabilitez. Parcă vă cunosc...
— Ce mai face domnul învățător Stamate?
— Dacă spun că vă cunosc, o dată să văd omul și-l țin minte toată viața. E pensionar Stamate, de cîțiva ani.

— Tot așa e cum era?
— Nu s-a schimbat deloc. Nu are omul necazuri. Necazurile îl schimbă pe om. Îl îmbătrînesc. Ce necazuri are Stamate? Pensioara îi vine lunar, bate poștașul la poartă și-i dă banii. Necazuri de astea să tot ai.
— Familia o duce bine. Bucurii și bucurii.
— Chiar așa! Copiii îi sînt aranjați toți.
— În special ăla din București.
— Ovidiu? De vreo 10 ani nu a mai călcat prin Balș. Se spune că e mahăr la o fabrică în București.
— De ce să nu fie, dacă e deștept omul!
— Fiecare cu umbra lui. De unde vă cunosc?
— Am mai trecut acum o lună prin Balș.
— Ochiul meu e de vultur. Ține minte tot.
— O sticlă de vin, dar să fie sigilată...
— Nu aveți încredere?
— Ba da, dar vreau să văd cum se desface o sticlă.
— Ca toate sticlele!
— Ca toate sticlele, știu, dar să aud zgomotul pe care îl face dopul. Am eu metodele mele de a verifica dacă vinul e vechi, ori nou, ori tratat prea mult cu chimicale pentru ca să se limpezească.
— Imediat, vine, domnișorule.
— Ești bun de șef de post într-o comună...
— Vă mulțumesc! Poanta cu dopul e bună?
— Nu o înțeleg.
— Sîntem în orașul lui Stamate aici. Poate că sîntem urmăriți încă din Drobeta Turnu-Severin, de la plecarea noastră. Poate tot timpul de cînd s-a comis moartea bătrînului Șerbănescu. Ați scăpat ca prin minune. Dacă ne pun ceva în vin? Poți să ai

încredere în el? Atunci prudenţă, cum spune maestrul meu.

— Stamate poate are credinţa că nea Gheorghiţă l-a amăgit. Şi a crezut că m-am îmbătat şi nu ţin minte nimic din ce se întîmplă în jurul meu cînd sînt beat.

— Am venit, domnişorule.

— Ia un pahar, ciocneşte cu noi.

— Cu multă plăcere.

*

Ofiţerul de serviciu de la miliţia judeţului Mehedinţi, cînd l-a zărit pe căpitanul Stănişoară i-a înmînat un plic.

L-a deschis, în plic fotografiile avocatului Nicolau. A introdus plicul în buzunar mulţumind ofiţerului de serviciu şi s-a îndreptat spre biroul său. În mai puţin de 10 minute avea formele de deplasare întocmite. Cu greu a prins legătura telefonică cu biroul de voiaj. A reţinut două locuri la rapidul Traian, Timişoara—Bucureşti.

— Alo, Dorule, tu eşti?

— Eu, Gore.

— Eşti gata de drum?

— Gata. Ia ascultă frate, de ce nu i-a dat nevastă-ta telefon lui nevastă-mea?

— Am uitat.

— Multe probleme ai avut tu de rezolvat de ai uitat... Am avut o discuţie de toată frumuseţea cu ea... încă una ca aceasta şi sînt sigur că introduce acţiune de divorţ...

— Bietul băiat...

— Tu glumeşti, iar eu sînt fiert...

— Dacă tot eşti fiert îţi mai spun eu una ca să clocoteşti: prietenul nostru Nicolau a plecat...

— Glumeşti? Unde?

— Nu ştiu. A trecut pe la postul de control din Gura—Văii, apoi a fost văzut de maşinile circulaţiei spre Haţeg. Dar îi voi afla pe parcurs tot traseul. Şi asta nu-i nimic faţă de ce am aflat eu azi-noapte pe cînd tu dormeai liniştit şi visai.

— Lasă, lasă, nu-ţi mai bate joc că tu m-ai trimis acasă. Ne întîlnim la tren şi pînă la Bucureşti ai tot timpul să-mi spui.

*

Oboseala începea să mă ajungă. Cum am ajuns la hotel cum m-am şi culcat. Lucian a zis că nu-i e somn. Răsfoia revista „Flacăra“ pe care o cumpărase de la un chioşc pe drum.

Cînd am deschis ochii, de Lucian nici urmă. De pat nu se atinsese. Am simţit că cineva m-a lovit în moalele capului cu un corp dur şi urechile îmi ţiuiau. M-am îmbrăcat în mare grabă. Cînd deschid uşa pe cine văd? Pe Lucian al meu discuta liniştit cu o tînără la capul coridorului, lîngă fereastră! Mi-a zîmbit. Şi-a luat rămas bun de la tînără şi s-a apropiat de mine.

— Aţi fost obosit maestre, nu glumă.

— Să nu-mi mai faci una ca asta că te trimit acasă cu primul tren.

— Am ieşit în coridor să fumez o ţigară şi întîmplarea a făcut să o găsesc pe jună fumînd. Ne-am zîmbit. Am trăncănit verzi şi uscate.

— Să mergem la judecătorie.
Aflasem unde e sediul judecătoriei. Tot felul de lume. Ca la judecată. Începeau să sosească salariații. Eram numai ochi. Căutam în fiecare salariat un cunoscut. Lucian la fel. Minutele treceau încet, nu se grăbeau.
— Unul, la mînă, maestre.
— Taci!
Mi-am dat seama că tînărul care intrase i-a fost coleg. M-am bucurat mult. Lucian era mai norocos ca mine.
Dar, iată-l pe Florică Berbeceanu...
— Altul la mînă, Lucian!
— Avocat?
— Nu, procuror.
— E-n regulă. Mai așteptăm.
— Stai puțin să-și tragă omul sufletul.
— Sînt liniștit acum. Pot să aștept în liniște învierea și viața de apoi...
— Unde nu e nici bucurie nici întristare...
— Nu-mi place nemurirea. Îmi plac emoțiile. Senzațiile tari. Să știi că trăiești. Să știi că mori... Că îmbătrînești...
— Nu te mai cunun. Te-ai lins pe bot. Caută-ți alt naș.
— Nu-mi schimb hotărîrea de azi pe mîine. Ce-am hotărît așa rămîne. Sînt conservator în idei. Am hotărît ca naș să-mi fie maestrul, așa rămîne. E sfînt. De cele sfinte nu trebuie să te atingi. Nici cu gîndul nici cu fapta.
Am găsit ușor biroul fostului meu coleg Berbeceanu, pe care nu-l mai văzusem de la absolvirea facultății. Îmbrățișări, vorbe zgomotoase.

— Au trecut anii, Nicolau.
— Au trecut. Familie, obligații de familie...
— Copii...
— Cîți?
— Doi! Tu?
— Unul!
— Ce?
— Băiat.
— Eu, pereche! Ce te aduce în orașul nostru? Proces!
— Sînt în trecere. Mă duc spre Călimănești. Am soția și băiatul în stațiune de 5 zile. Mi-am luat și stagiarul...
— Tînărul?
— Da. E stagiarul meu. Să vă prezint. Lucian Stancu, Florian Berbeceanu, zis nea Florică.
— Încîntat de cunoștință.
— Să-ți asculți maestrul. Un noroc mare ai avut că ai dat peste un om ca Nicolau, să-l asculți.
— Nici nu cîrtesc. Smirna, domnule procuror Berbeceanu.
— Nicolau, ce știi de Paul Trancă?
— E judecător în Timișoara.
— La judecătorie, ori tribunal?
— La tribunal.
— Băiat bun și de inimă.
— Fiindcă tot sînt în Balș, doresc să mă interesez de un cunoscut. Cunoști pe învățătorul Stamate?
— Îl cunosc!
— Are un fiu la București, Ovidiu!
— Așa am auzit și eu, dar nu-l cunosc. Pot să mă interesez și aflu în cinci minute.
— Mulțumesc, Florică.

— Nepotul învățătorului Stamate, e notar șef. E mult mai în vîrstă ca noi. Notariatul e în clădirea judecătoriei. De fapt cum e și procuratura. Toate la un loc. Să nu mai alerge justițiabilul de colo-colo. În cîteva minute am și venit. Mă scuzați.

— Se-nțelege . . .

— Maestre, îmi venea să rîd ca un caraghios cînd vă auzii că mergem la Călimănești. Mințiți fără să clipiți.

— La Piatra-Olt te pun în tren și mă văd scăpat de tine și observațiile tale . . .

— Mă conformez . . . însă la prima haltă, am coborît de urgență. Ies la drumul mare și fac cu mîna la mașini și pînă la București vă ajung. Vă și întrec dacă am norocul să găsesc un italian. Italienii mînă ca nebunii.

— În București, amin, nu mă mai găsești.

— Vă pîndesc pe strada Mîssail 101 . . .

— Îți interzic să mai scoți o vorbă!

— Nici cînd vom pleca? Să nu zic o vorbă domnului Berbeceanu, care cam întîrzie?

Am tăcut. Oare va afla ceva despre Ovidiu Stamate?

— Am aflat ceva, dar nu prea clar. Nu știe unde locuiește . . .

— Unde lucrează știe?

— Zice că e biolog la un institut.

— Și-a schimbat meseria? Îl știam laborant.

— De 5 ani nu mai dă semne de viață. Au aflat de el de vreo cîteva luni. Unul din Balș, a reparat ceva pe la un Institut și a dat de el acolo. Cînd a venit în concediu i-a spus învățătorului.

— Credeam că știe precis unde lucrează, dar așa, dacă îl găsesc bine, dacă nu, nu.

— Cînd te întorci de la Călimănești?

— Nu știu precis. Depinde de soție.

— Să nu care cumva să nu-mi faci o vizită că mă supăr.

— Rămîi cu bine și la mai mare.

— Cum mai mare?

— Procuror șef.

— Dar eu ce sînt? Ai uitat să citești, mă analfabetule? Vezi ce scrie pe ușă . . .

*

— Maestre, cine l-a transportat pe bătrînul Șerbănescu în București? A fost cineva de l-a luat, doar nu s-a înmormîntat singur. Cine a fost? Insul acela de ce nu a vorbit miliției de scopul venirii bătrînului în orașul nostru? Atît să fie de neinteresată miliția încît să dea cadavrul fără a chestiona amănunțit pe insul care a venit să ridice cadavrul.

— Deștept ești, crezi că miliția te-a așteptat pe tine să le pui tu întrebările astea? Dacă nu ne ajung pînă în București înseamnă că sînt cu un pas înaintea noastră și tu clocești întrebări idioate. E dreptul lor, dar și eu am dreptul să mă apăr și pentru asta îmi trebuiesc dovezi, dovezile mele sînt faptele lor. Tu crezi că Stamate a terminat biologia?

— Habar n-am. Putea să și termine, dacă a lucrat ca laborant.

— De unde știi tu că a fost laborant?

— Așa ați spus, sau ați spus iar fără să clipiți?

— Nu-i tîrziu să te dau jos! Avem ce bate pe la toate institutele.

— Începem cu cel mai mare.

— De ce?

— Logic. Dacă într-adevăr acum este biolog, și cunoscînd ceva din trecutul lui și din prezentul lui foarte apropiat, vă dați seama că nu se angaja la un institut mai mic, ci la cel mai mare. Cine știe ce mai învîrte.

— Tot ce se poate, dar decît să îndrugi verzi și uscate mai bine spune-mi unde dormim! Unde dormim, savantule?

— La hotel.

— Ce vorbești, domnule?

— Am un consătean la hotelul „Union". I-a botezat tata primul copil.

— Jos... Am spus jos. Gata.

— Maestre... Nu, zău...

— Am spus jos. Hai coboară. Am obosit. Mă destind cîteva minute și la drum.

— Am scăpat!

— De ce urli? Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

— Merge dacă e făcut din oțel.

— Inversezi proverbul și nu-i frumos.

— Sînt inventiv.

— Aiurit. Pînă la București mutu să te cheme.

— Lucian Mutu. Ba nu, Lucian Mutescu și Mutescu cu doi t. E mai nobil. Are și haz.

Ne apropiam de București. Șoseaua era aglomerată. Circulația greoaie. Nu e de mirare că sînt atîtea mașini ale miliției. Grea muncă și la circulație. Atenția conducătorului auto în asemenea ocazii

trebuie să fie mărită. Accidentul se produce cînd nici nu te aștepți. A evita un accident e o măiestrie în arta de a conduce. A conduce e o artă. Prudența e un har al acestei arte.

De-acum atenție, calm și multă stăpînire. Nici un gest de prisos.

După ce am parcat mașina, într-adevăr lîngă biserică, cum prorocise Lucian, am intrat în hotel. Mi-a dat cu cotul. L-am înțeles. La recepție un bărbat trecut de 50 de ani. Puțin gras și chel.

— El e!

— Atacă!

— Fine, hei, fine!

— Ce-mi văd ochii, nașu Lucian?!

— El, în carne și oase. Vreau o cameră cu două paturi.

— Nu avem, dar pentru dumneavoastră găsim. Nașu e naș și în ziua de Paști.

— Acum, că sîntem rupți de oboseală. Domnul director nici nu se mai ține pe picioare. Eu, parcă am picioare de lemn. De la Iași pînă aici e drum nu glumă.

— Am o cameră plătită de unul pentru 3 zile. Azi e a doua zi de cînd nu vine. Vă cazez în camera lui. Cînd vine, vedem noi ce facem. E plătită pînă mîine seară.

— Te descurci, fine.

— Nașule, unde aveți serviciul?

— Nu spusei? La Iași. Sînt juristconsult la o fabrică de rulmenți. Dînsul e director administrativ. E șeful meu direct. Să fii respectuos, fine, că e de rău. Cînd mă întorc domnul director e foc și pară,

îmi scoate sufletul din mine dacă simte că nu e tratat cum se cuvine.

— Eu fac schimbul mîine dimineaţă. Mă înlocuieşte o doamnă. Ar fi bine ca mîine dimineaţă să veniţi să plătiţi, bineînţeles dacă între timp nu vine insul care a plătit-o.

— Noi avem treabă. Sîntem ocupaţi. Te descurci singur. Mare lucru pentru dumneata să ne faci rost în continuare de cameră.

— Sînt mulţi turişti . . .

— Dă-ne cheia.

— Etajul 5. Camera 282. Cu liftul.

— Poftiţi, domnule director. După dumneavoastră.

*

— Să fie clar, deci! Mergem împreună în strada Missail 101. Întîi să luăm contactul cu doamna Şerbănescu. Ne e prietenă. Scopul nostru e şi scopul ei. Altul nu poate avea, e prea lovită de soartă. Fiul accidentat şi cînd se va restabili va fi condamnat . . .

— Soţul mort. Trist. Foarte trist maestre.

— Pe unde vine strada asta?

— Dăm un telefon la 03 şi ne interesăm de telefonul casei Şerbănescu din Gh. Missail 101. Centrala? Vă rog 03! 03? Familia Şerbănescu din str. Gh. Missail 101. Vă aştept. Cît? 57.65.71? Mulţumesc. Sărut mîna!

— Dă-mi receptorul, Lucian.

— Poftim.

— Centrala, alo, centrala! 57.65.71. Vă mulţumesc. Alo, casa Şerbănescu? Doamna Şerbănescu? Sînt un consătean de-al soţului! Da! De lîngă Caracal. Vă pot face o vizită? Cu ce tramvai, autobuz? Cu autobuzul 34 pînă în piaţa 1 Mai. Vin imediat. La noapte mă întorc . . . Bine doamnă, sărut-mîna . . . Lucian, mă urmăreşti de la distanţă . . .

— Sută-n sută . . .

— Strada începe din piaţa 1 Mai. A patra casă pe dreapta. Fii cu ochii în patru.

— Credeţi că dă cineva tîrcoale casei?

— Fii sigur.

— Dar, ce maestre, ei sînt tîmpiţi să se lase filaţi de mine, de mine Lucian Stancu?

— Încă ceva.

— Ascult.

— Cînd voi ieşi din casa doamnei Şerbănescu să mă urmăreşti de la distanţă.

— Pînă la hotel.

— Să nu urci imediat în cameră. Să aştepţi în hol un timp.

— Poate apare cineva, poate se-ntîmplă ceva . . .

— Eu sînt cunoscut de ei . . .

— O, nu mai e nevoie să-mi reamintiţi.

— Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, maestre.

— Încuie uşa şi du cheia finului, la recepţie.

— Înţeles. Am înţeles.

*

Căpitanul Stănişoară îl auzi pe procurorul Mutulescu foindu-se în pat şi-l întrebă:

— Gata cu odihna?

— Pentru două zile.

— Nu te grăbi, te sfătuiesc . . .

— Sînt odihnit.

Din buzunarul hainei scoase un plic și i-l întinse procurorului Mutulescu. Acesta deschise plicul și rămase mirat cînd observă fotografiile care îl înfățișau pe avocatul Nicolau.

— De ce? Nu-l știm? La ce ne mai trebuiau fotografiile? Îl cunosc din milioane de oameni.

— Fotografiile nu sînt pentru noi care îl cunoaștem, ci sînt pentru aceia care nu-l cunosc. Am cîțiva colegi aici. Nu strică să aibă o poză a avocatului Nicolau pentru 2—3 zile asupra lor, cînd sînt plecați în interesul și problemele lor pe care le au de rezolvat. Treci pe lîngă un hotel, nu-l ocolești, ci întrebi pe cel de la recepție dacă are cazat pe insul din poză...

— Mai dat gata, Gore. De poza lui Stamate cum facem rost... tot așa?

— Tot așa, dar e greu. Trebuie mai întîi să-mi găsesc colegul ofițer care are relații la evidența populației, iar acesta poate ne dă fotografia sau copia. Nu voi da relații prea multe despre caz, dar trebuie să dau o explicație oarecare. Nu-i de ajuns legitimația și ordinul de serviciu, trebuie să găsesc și o explicație plauzibilă...

— O găsești tu. Concentrează-te.

— E ușor de zis. Pînă mîine sînt sigur că o găsesc.

— De ce pînă mîine.

— Acum e seară. Mîine caut.

— Și pînă mîine ce facem?

— Ne plimbăm prin București.

— Nu e pierdere de timp?

— Dacă ai idei spune-le. Aștept. Deocamdată mergem să mîncăm la restaurantul armatei.

— De ce?

— Să fim liniștiți.

— Și la alt local nu sîntem liniștiți?

— Sîntem liniștiți dar ar fi o posibilitate, bineînțeles că una la o sută și iată care e: să-l întîlnim pe avocatul Nicolau. Ori noi tocmai că nu vrem să-l întîlnim deocamdată.

— Atunci de ce fotografiile?...

— Ascultă stimate domnule procuror, vrei să mă scoți din sărite cu prefăcătoria ta că nu înțelegi situația ori într-adevăr nu o înțelegi?

— Nu am venit să dăm de el?

— Nu, nu am venit să dăm de el. Noi am venit să ne interesăm de victima Șerbănescu, de fiul victimei Șerbănescu, să ne interesăm de acest ins Stamate, să dezlegăm o cauză. Și în subsidiar să-i urmărim fiecare gest al avocatului Nicolau, după ce vom da de el. E clar. Ar fi un fiasco să dăm nas în nas cu el. Ce l-am întreba? Ce, spune? Am bea cu el o bere?

— Tot nu înțeleg alegerea.

— Nu înțelegi fiindcă nu vrei. Acolo se intră cu legitimație specială. Ori noi avem legitimații. Eu ofițer, tu procuror care mă însoțești. Avocatul Nicolau are legitimație? Nu are. Deci, nu-l vom întîlni. Vom fi liniștiți.

*

Am coborît. Mi-am aprins o țigară în hol. La cîțiva pași cinematograful „Republica". Imediat a sosit autobuzul 34. L-am luat. M-am uitat în stînga

și-n dreapta. Fețe necunoscute. Autobuzul a făcut rondul și s-a angajat pe bulevardul 7 Noiembrie. Mă apropiam de Piața 1 Mai. Îmi auzeam pulsul în urechi, în timpan. Tic-tic. Ritmic și sacadat. Am coborît. În colț farmacia de care îmi vorbise doamna Șerbănescu la telefon. A patra casă pe stînga era ținta mea. Casă stil vilă. Cu demisol și etaj, dacă demisolul are etaj. Am intrat în curte. La fereastră am văzut, pe după transparentă, care dealtfel era foarte transparentă, un profil de femeie. Am urcat cîteva trepte și ușa mi-a fost deschisă. În fața mea o doamnă în jur de 40 de ani, îmbrăcată în rochie de doliu. O rochie care semăna mai mult cu un capod. „Dacă nu e doamna Șerbănescu?" mi-am zis. Totuși am intrat.

— Poftim, domnule.

— Sărut mîna, doamnă Șerbănescu!

— Bună ziua. Poftim în biroul soțului meu, adică al decedatului meu soț.

— Știu doamnă... Știu.

— De unde știți? Nu aveți de unde să știți. Nu am anunțat pe nimeni la țară de moartea soțului meu. Nu am anunțat pe nimeni fiindcă nu aveam pe cine să anunț. Părinții soțului meu au decedat de cîțiva ani...

— Știu și de Sandy.

— De unde știți?

— Eu știu doamnă.

— De Sandy? Sînteți de la miliție?

— Nu, doamnă, sînt avocat.

— Familia noastră nu cunoaște nici un avocat...

— Soțul a cunoscut. M-a cunoscut. Poftim legitimația de avocat. Vă rog să o vedeți. Verificați legitimația. Poftim și buletinul...

— Domnule avocat, am trăit emoții puternice, crîncene, în ultima săptămînă. Nervii îmi sînt la pămînt. Mă mir de unde mai am forță în mine ca să respir. M-am convins. Sînteți avocat din Drobeta Turnu-Severin...

— Pentru a vă feri de emoții, vă rog să-mi răspundeți la cîteva întrebări Apoi vă voi povesti tot ce știu despre soțul și fiul dumneavoastră. Știți că soțul dumneavoastră a plecat acum, să zic, o săptămînă la Drobeta Turnu-Severin?

— Da.

— Ați primit o telegramă a doua zi?

— Da!

— Știți pentru ce a plecat la drum?

— A primit un telefon că fiul nostru e arestat.

— De la cine credeți că a primit telefonul? Ce prieten de-al lui Sandy știa acest lucru?

— Nu știu. Nu știu nimic și vă rog să mă scuzați. Nu mai rezist. Azi nu mai suport nici o întrebare. Nu vă dați seama că sînt la pămînt? Vă rog să plecați.

— Mă iertați, doamnă. Pot veni altă dată? V-aș ruga să nu uitați că soțul dumneavoastră m-a angajat.

— Vă conjur să plecați.

Mi-am dat seama că era inutil să insist, azi nu aveam nici o șansă să aflu ceva. Undeva, ceva, am greșit. Unde? Doar n-am spus decît cîteva cuvinte. Am plecat fără ca doamna Șerbănescu să mă conducă. Semn rău.

*

— Gore, din cîte am înțeles, eu, deocamdată, nu am nimic de făcut, pot să mă plimb liniștit.

— Întocmai. Te vei plimba prin capitală liniștit. Poți să te duci și la film la matineu, dacă vrei, apoi ne vom întîlni.

— Unde?

— Unde îți convine ție, dar să fie în centru.

— La universitate. Să zicem în fața statuii lui Mihai Viteazul! De acord?

— De acord. Eu am multe probleme de rezolvat pînă atunci. Să fii punctual. În situația că poate sînt reținut, tot acolo ne întîlnim la ora 1. Am plecat.

Mergea la miliția capitalei, să întîlnească cîțiva colegi, prieteni, ofițeri ca și el. Dorea să afle unde locuiește și unde lucrează Stamate. Atît deocamdată.

Se prezentă la ofițerul de serviciu și se legitimă.

— Cu ce să vă servesc? îl întrebă ofițerul după ce verifică legalitatea legitimației.

— Fiind în trecere prin capitală doresc să mă întîlnesc cu cîțiva prieteni.

— Cu cine?

— Cu căpitanul Hîrșovescu, cu maiorul Păvăloiu, cu . . .

— Poate sînt în concediu . . .

— Dați un telefon la birou.

— Asta și fac.

În timp ce ofițerul de serviciu da telefon, căpitanul Stănișoară ținea pumnii strînși, ca la examene, să reușească, să nu fie toți plecați în concediu.

— Tovarășul maior Păvăloiu e în concediu, dar e de serviciu tovarășul căpitan Hîrșovescu. Dați

legitimația să vă fac bonul de intrare în unitate. Biroul tov. căpitan e la etajul 3 camera 95.

După ce i-a mulțumit ofițelului, s-a îndreptat spre clădirea din stînga, mai fusese în această clădire de cîteva ori. A bătut la ușa camerei cu numărul 95. După ce i s-a răspuns „intră“ a apăsat pe clanță și a intrat.

— Gore, te așteptam! Sînt bucuros că te văd. Ofițerul de serviciu, de la poartă, mă întrebă dacă te primesc? Cum să nu-mi primesc colegul meu, auzi vorbă . . . nu numai coleg ci și prieten.

— Prieteni buni zici, eu zic: prieteni ca frații! . . .

— Da, ca frații. Ia loc.

Căpitanul Stănișoară luă loc pe un scaun din fața biroului.

— Imediat pregătesc o cafea, bătrîne.

Căpitanul Hîrșovescu în cîteva minute pregăti cafeaua și o turnă în cești.

— Te ascult Gore, cu ce treburi prin capitală? Tu nu pleci la drum fără treburi. Te cunosc așa că dă-i drumul. Te ascult!

— Chiar așa dintr-o dată? Lasă-mă să respir, să beau cafeaua, și pe urmă te pun la curent cu treburile mele.

— Dă-i drumul, zi bătrîne, cu ce să te ajut? Te simt eu că nu știi cum să începi, cu ce să începi, începe cu ce vrei, eu te ascult.

Și-a aprins o altă țigară căpitanul Stănișoară, a tras un fum lung, a dat drumul la fum în cercuri și l-a privit pe căpitanul Hîrșovescu, stăruitor un timp, apoi a zis:

— Urmăresc un ins care a săvîrșit o faptă la noi în județ. Știu cum îl cheamă. Știu în ce localitate

s-a născut, însă nu cunosc cauza care l-a determinat să săvîrşească fapta. În scurte cuvinte: aproape nu ştiu nimic. Ştiu multe, dar nu ştiu nimic. Nu e un nonsens în afirmaţia mea. E un adevăr. Cercetez acum. Încerc să stabilesc pentru ce a făcut ce a făcut şi în ce împrejurări, împins de ce? Sînt în faza întrebărilor care trebuiesc elucidate.

— Atît?

— Deocamdată atît.

— Ştiu că de la tine nu pot să scot mai mult. De fapt nici nu mă interesează să ştiu prea multe...

— Îţi vine greu să-mi ceri ordinul de serviciu, dar ţi-l prezint, poftim...

— Nu era cazul...

— Bătrîne, şi eu aş fi procedat la fel. Doar ne cunoaştem. Ştim ce înseamnă legalitate...

— Încă nu mi-ai cerut nimic.

— Îţi voi cere.

— Cere-mi! Poftim ordinul de serviciu...

— Pe insul pe care îl caut îl cheamă Ovidiu Stamate şi e născut în Balş, judeţul Olt. Trebuie să ştiu unde lucrează şi unde locuieşte. Fotografia lui mi-ar fi utilă.

— Bine. Te voi servi. Dar îmi trebuie timp. Voi merge la locotenentul colonel Argintaru, care e şeful serviciului evidenţa populaţiei a capitalei şi-i voi solicita sprijinul, ca pentru mine...

— Vin la tine să mă ajuţi... Timpul nu contează.

— Te rog să mă aştepţi. Am plecat la Argintaru.

După ce închise fişetul metalic cu cheia, căpitanul Hîrşovescu îi făcu cu ochiul căpitanului Stănişoară şi zîmbi. Căpitanul Stănişoară îi înţelese

gestul, de a închide fişetul metalic şi-i zîmbi şi el a complice.

Rămînînd singur, căpitanul Stănişoară se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre colţul încăperii, unde era o etajeră şi luă o carte la întîmplare. Citi titlul cărţii: „11 elegii". Se miră. Mai luă o carte: „Istoria unei secunde". Mai luă încă o carte. Culmea! Tot versuri. Rîse în hohote. „Mă, ăsta în loc să citească Codul penal şi Codul de procedură penală, citeşte poezii" zise şi începu să citească, la întîmplare din „Istoria unei secunde". Poeziile îl atrăgeau, îl interesau.

— Iată-mă bătrîne. Ce zici, sînt bune poeziile lui Păunescu? Sînt excelente!

— Nu mă interesează deocamdată poezia. Altă dată putem discuta şi despre poezie. Mai bine să-mi spui ce cunoşti despre omul meu.

— E încurcată povestea ta. Ai aici lista a cinci Stamate Ovidiu. Pe ultimul n-are rost să-l cauţi.

— De ce?

— Lucrează la noi.

— Îmi mai rămîn patru, poate am totuşi noroc. Se zice că ulciorul merge de trei ori la apă...

— Vezi să nu meargă de zece ori. De fotografii nu-ţi pot face rost, amicul meu vine de-abia peste cîteva zile din concediu. Îi cauţi acasă, au adresele exacte, dacă nu rezolvi vii şi căutăm altceva.

— Îţi mulţumesc şi pentru ce mi-ai dat. Era să uit. Ţine aceste fotografii. Dă-le la cîţiva ofiţeri de-ai tăi şi roagă-i să se intereseze de această persoană dacă e cazată la vreun hotel. Dar discret Să nu afle că e căutată persoana respectivă.

— Cine e?
— Un avocat. Nicolau Nicolae.
— Dar . . .
— Nu pune întrebări că nu răspund.
— Altceva? Poate vrei să-ţi dau 2—3 băieţi să te ajute.
— Pe mine? . . . Ia ascultă, drept cine mă iei?
— Nu te enerva, zisei şi eu aşa . . .
— Nici în glumă să nu zici că mă supăr foc. Am plecat. Te salut şi-ţi mulţumesc.

Îşi cumpără dintr-un debit ţigări, şi revista „Flacăra". Procurorul Mutulescu îl aştepta.

*

— Ai ceva noutăţi Olănescule, asta în afară de căldură? Focul îl simt şi eu.
— De căldură nu mă mai plîng, se plînge nevastă-mea că am distrus toate cămăşile. Am noutăţi.
— Spune-le mai repede, treci şi tu peste zăpuşeală, că altfel ne apucă toamna.
— Avem musafiri. Mai întîi doi, acum încă doi.
— Şi ce fac?
— Se joacă de-a hoţii şi vardiştii.
— Lasă-i să se joace, dar aveţi grijă de ei să nu dea foc la ceva şi să fugă şobolanii. În rest totul e în ordine?
— Aştept ordinul dumneavoastră.
— În curînd, să vină confirmarea din provincie şi gata.

*

Eram hotărît să-i fac o nouă vizită doamnei Şerbănescu acasă.

I-am dat telefon, din hol, de la cinematograful „Patria". Telefonul a sunat lung, prelung. A răspuns.
— Alo, doamna Şerbănescu!
— Da.
— Sînt avocat . . .
— Vă aştept.
— Sînteţi singură?
— Da!

Tocmai trecea un getax liber. I-am făcut semn şoferului. În cinci minute am ajuns în piaţa 1 Mai. Am plătit şoferului şi iată-mă sunînd la uşa doamnei Şerbănescu.
— Poftim domnule avocat. Vă aşteptam.
— Azi?
— Nu numai azi. V-am aşteptat mereu. Pregătesc cafeaua la bucătărie şi vin aici cu ibricul şi ceştile. Servesc şi eu o ceaşcă. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Eu nu pun prafuri în băuturi, domnule avocat. Fiţi liniştit.
— Doamnă . . .
— Eu vă am musafir şi eu dispun de ce trebuie să fac ori nu. Cafeaua e deja gata. Cîteva ore nu ne deranjează nimeni. Avem multe de discutat.
— Multe?
— Chiar multe, domnule.

În cîteva minute doamna Şerbănescu a sosit cu cafeaua. A turnat-o din ibric în două ceşti mari. O urmăream mereu cu ochii. Părea tînără, foarte tînără. Era îmbrăcată într-o rochie de casă, neagră, din material fin. O prindea de minune. Ochii ei erau

înconjurați de o umbră neagră care trăda neliniștea, ore de zbucium, de insomnie.

— Vă așteptam.

— Sînt sigur!

— De unde această siguranță?

— Fiindcă am fost sincer...

— Și alții au fost sinceri... Acum vă rog să-mi spuneți tot.

— Soțul dumneavoastră m-a angajat să vă apăr fiul...

— Ce a făcut Sandy?

— A trecut Dunărea înot în Iugoslavia, unde a avut un accident.

— Dumnezeule, de ce a făcut asta? Acum unde este?

— La spital, peste două săptămîni își va reveni.

— E grav?

— Ce a fost grav a trecut, acum se pun alte probleme care trebuiesc rezolvate cît mai urgent. Eu sînt implicat pe nedrept în crima comisă asupra soțului dumneavoastră și trebuie să mă apăr.

— În mare mi s-a explicat situația, mie nu-mi mai rămîne nimic de făcut decît să aștept ancheta.

— Cine v-a spus?

— Un ofițer de la securitate.

— De la securitate?

— Da. Se pare că fratele meu Matei este implicat sau are un amestec în această trecere, în această fugă.

— Ce amestec credeți că are fratele dumneavoastră?

— Nu știu, dar fratele meu este reprezentantul comercial al unei firme italiene la noi în țară.

— Nu înțeleg?

— Este exact ceea ce am spus și ceea ce pe mine mă îngrozește. Mi-a distrus familia și mă mir că mie nu mi s-a întîmplat nimic pînă acum.

Vestea aflată brutal de la doamna Șerbănescu mă lăsase fără grai. Lucrurile luau o turnură care-mi depășea posibilitățile mele de acțiune. Înseamnă că trecerea frontierei nu era o simplă nebunie de adolescent, ci ascundea fapte mult mai grave. Nu de florile mărului se interesau și cei de la securitate, pe mine însă mă interesa să aflu ceva despre Stamate, dacă se cunoșteau sau nu. Dar încet, fără grabă, că altfel stric iar totul.

— Matei este în țară?

— Acum două săptămîni mai era, a plecat. Nu știu unde, nu m-a anunțat că pleacă.

— Sandy nu v-a vorbit nimic despre Matei?

— În ultimul timp mi-a vorbit mult.

— Ce anume?

— Îmi spunea că Matei îl iubește foarte mult. Că Matei are proprietăți în Australia și Italia. Sandy se bucura ca un copil cînd îmi vorbea despre Matei și proprietățile lui.

— Ce fel de proprietăți?

— În Australia o mină de cupru și trei ferme de oi, 40—50 de mii de oi.

— Ați crezut și dumneavoastră?

— Nici nu m-am gîndit să cred ori nu. Mă amuza faptul că Sandy e încîntat de Matei. Îmi spunea că peste trei ani, cînd va absolvi facultatea, va cere pașaport și-i va face o vizită lui Matei în Italia.

— Ați acceptat ideea?

— De ce nu?

— Nu vă deranjau aceste discuții?
— Nicidecum. Sînt firești. Sandy are însă sufletul unui copil.
— Tocmai din această cauză să-l fi ascultat pe soțul dumneavoastră.
— În ce sens?
— În sensul că nu trebuia Sandy să aibă legături cu Matei.
— Unul frate, altul fiu . . .
— Unul trăiește într-o lume, altul în alta.
— Familia noastră e familie de oameni cinstiți, corecți, o familie exemplu.
— Nu mă îndoiesc! Dar fratele . . .
— E fratele meu . . .
— El trăiește cinstit?
— Cred.
— Dacă are proprietățile pe care spune că le are, se numește că trăiește cinstit, că le-a dobîndit cinstit?
— Oare le are?
— Nici dumneavoastră nu-l credeți?
— Să fiu sinceră pînă acum nu mi-am pus problema dacă le are ori nu le are. Acum cînd mi-o pun, cred, sînt sinceră cînd spun, cred că nu le are.
— Au fost vorbe de adormit copiii.
— Spuse pentru Sandy.
— Tocmai de-aceea să-l fi făcut atent pe Sandy. Să-l fi sfătuit să nu creadă în spusele lui și în definitiv, ce știți despre fratele dumneavoastră?
— Ce să știu?
— De cînd a părăsit țara și pînă cînd a revenit ce a făcut?
— Mai nimic. Știu că a venit legal în țară!

— A părăsit țara legal?
— Nu știu!
— Ce a făcut în tot acest răstimp de ani? Pe unde a umblat?
— Nu mi-a spus.
— Nimic?
— Vag și întîmplător.
— Ce v-a spus?
— Că a îndurat foame . . .
— Foame? Și acum să fie mare proprietar? Cum vine asta doamna Șerbănescu, foame și proprietar?
— Așa a spus.
— De ce l-ați crezut?
— Nu m-am gîndit să-l cred ori nu. De mic copil el exagera. Poate nu a îndurat nici foame și nici nu e proprietar. Exagerează numai. Un defect din copilărie de a exagera.
— Defect din copilărie? Nu, doamnă, de a-l induce în eroare pe Sandy.
— Pe Sandy?
— De, pe el. Ce mai cunoașteți?
— Îl întîlnea pe Matei fără ca să știe soțul meu.
— Unde?
— În diferite cofetării și restaurante.
— Prin intermediul lui Matei a cunoscut o persoană din țară, din București?
— Mi-a spus o dată că a cunoscut un biolog. Atît. În treacăt.
— Un biolog?
— Da, un biolog.
— Cum îl cheamă?
— Nu știu. Nu mi-a spus cum îl cheamă.
— Ar fi fost bine să-i știu numele, dezlegam o

taină... De cînd l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră e a doua oară cînd dau peste un biolog. Oare e unul și același om sau sînt doi sau mai mulți.

— Ceea ce știu, de la Sandy, despre biologul acela e că arată ca un cal. Sandy mi l-a descris hohotind de rîs și am reținut că are o față prelungă, cu pomeții mari și niște urechi mari.

— Chel?

— Exact. De unde știți?

— E omul căutat de mine și omul care l-a împins sub roți pe domnul Șerbănescu.

— L-a urmărit la Severin pe soțul meu?!

— Da. Probabil a aflat de telefonul anonim și a încercat și a și reușit să-l omoare, astfel se mai tărăgănează lucrurile și el sau ei au timp la dispoziție. Vor să plece sau să șteargă urmele. Dacă mi-ar fi spus atunci seara despre Matei nu se întîmplau toate astea, l-aș fi ferit, nu am fi mers la restaurant. Nu mi-a spus nimic, voia să vină neapărat la București să vorbească cu dumneavoastră, era vorba deci de Matei.

— Nu știu la ce să gîndesc mai întîi. Oare fratele meu e un criminal?

— Da, doamnă! Dacă nu a cunoscut că se va săvîrși o crimă, căci nu putea să prevadă, să cunoască, acum cunoaște.

— Unde o fi?

— Îl vom căuta. Nu știu unde e. E în București... ori în altă parte în țară. Poate că a părăsit țara, dar nu cred, nu cred. Ar fi imposibil. Prea s-au succedat întîmplări grave ca să părăsească țara. Ori, poate cine mai știe?

— E ușor de găsit.

— Cum doamnă?

— Întrebăm la miliție și aflăm cu ce minister are legături în țara noastră, ei trebuie să știe. El e reprezentantul unei firme italiene și nu a trecut neobservat.

— În acest moment nu e indicat să afle miliția că mă găsesc aici. Sînt urmărit...

— De ce?

— Fiindcă nu am spus că soțul dumneavoastră a fost aruncat, împins sub roțile autocamionului.

— Ei de unde știu?

— E o mare încurcătură. Șoferul s-a apărat. Nega că din neatenție l-a călcat pe soțul dumneavoastră. Am intrat întîmplător în sala de judecată și m-a recunoscut că am însoțit-o pe victimă. Am negat.

— De ce?

— Fiindcă nu știam atunci nimic. Ulterior am aflat.

— După plecarea dumitale, de rîndul trecut, au mai venit două persoane...

— Două persoane?

— Da, două!

— Cine?

— Un procuror și un ofițer de miliție.

— De unde?

— Din Drobeta Turnu-Severin.

— Extraordinar. Sînt uluit.

— M-am mirat și eu.

— Ce doreau?

— Să afle ceva despre Sandy... Au mai întrebat de cînd vă cunoaște soțul meu pe dumneavoastră.

— Pe mine?

— Da, pe dumneavoastră.

— Ce le-ați spus?
— Că soțul meu nu cunoaște nici un avocat Nicolae Nicolau din Drobeta Turnu-Severin. La fel și eu. Mi-au pus fel de fel de întrebări.
— Care din ei?
— Amîndoi!
— Ce anume?
— Nu se lăsau convinși de răspunsul meu. Repetau mereu că dumneata te-ai aflat cu soțul meu cînd un necunoscut a venit din spate și l-a împins în fața mașinii. Că dumneata ai dispărut, că tăinuiești multe, dar nici ei nu știu ce. Și alte întrebări asemănătoare.
— Știau de Matei?
— Nu.
— Dar de Ovidiu Stamate?
— Nu!
— Sînt liniștit.
— Cel nervos . . .
— Procurorul Mutulescu.
— Îl știți?
— Îl știu! El a preluat cazul soțului dumneavoastră din însărcinarea procurorului șef.
— Pe ofițer îl știți?
— Nu.
— S-a prezentat: căpitan Stănișoară!
— După nume îl știu, dar personal nu.
— E unul cu sprîncene stufoase. Calm și cu mult tact.
— Cît au stat la dumneavoastră?
— Poate o oră, poate două.
— Altceva nu au mai spus în legătură cu dispariția mea? Mă caută pe mine?

— Nici ei nu prea știau ce caută. Ori poate nu lăsau să se înțeleagă prea multe. Probabil că se fereau de mine.
— Probabil.
— Cred că le-am părut o femeie fără inimă. Nu am fost curioasă să aflu împrejurările în care a murit soțul. Nici să aflu prea multe în legătură cu Sandy. M-am mulțumit cu ce mi s-a spus fără ca să pun întrebări. Procurorul mă privea insistent. Căpitanul absent. Sînt sigură că se prefăcea.
— Din cîte îmi spuneți nu cunosc nimic despre Matei și acoliții lui. Ori poate intenționat nu au spus nimic și v-au lăsat să vorbiți dumneavoastră. Cine mai știe. Mai am cîteva întrebări și apoi vă las: cum a părăsit Matei țara? Ce v-a spus?
— De mic a fost o fire dificilă. Părinții au dorit să-l vadă preot în comună. El a vrut ofițer. L-au făcut ofițer. Îi plăcea armata. Nu am spus la nimeni pînă acum ce vă spun dumneavoastră. Tata e țăran și trăiește și acum. Mama a murit, în 1956. Gîndul ei era mereu la Matei pe care îl credea mort în război. Tata se lăuda prin comună că fiul i-a murit în război, luptînd împotriva nemților. O, nu i-am spus după ce a apărut Matei că a plecat cu nemții. Matei m-a mințit, pe mine, fără să știe soțul, că a îndurat multe din cauza nemților. A mințit. Soțului i-a spus însă, și de față mă aflam și eu, că nu a îndurat nimic. Mi-a fost milă de el. Probabil se jena, am crezut atunci, să-și spună necazurile prin care a trecut . . . Azi nu mai știu care e adevărul.
— Cînd ați aflat că soțul e accidentat mortal?
— A doua zi de la plecare.
— Cine v-a anunțat?

— Un ofițer de miliție.
— Cine l-a adus la București pe defunct?
— Un nepot de-al soțului.
— Doamnă, vă voi căuta cît de curînd.
— Vă aștept!

*

Hîrșovescu îl aștepta cu cafeaua gata să o toarne în cești. Își freca mîinile de bucurie că un sfert de oră va uita de toate, vor povesti vrute și nevrute. Se auzi un ciocănit discret în ușă.
— Intră.
Căpitanul Stănișoară intră obosit și cu o figură de înmormîntare.
— Ce-i, ai spart ulciorul?
Fără să aștepte invitația Stănișoară se trînti în fotoliu.
— O cafea îmi dai?
— Îți dau și un pahar de apă.
Se dusese pe apa sîmbetei toată bucuria. Oboseala lui Gore nu prevestea nimic bun. Turnă cafeaua în cești, spălă două pahare, le puse pe o tavă și se îndreptă spre măsuță. La un moment dat ceștile sunară gata să alunece și Hîrșovescu zîmbi surprinzîndu-se că-i tremură mîinile.
Gore bău încet din cafea.
— Nu l-am găsit.
— Ai căutat peste tot?
— Unu e pensionar; al doilea un fericit tată a doi gemeni. A crezut că au reclamat vecinii că urlă voinicii lui. Era fericit că acum le-o face el. Al treilea strungar, mare amator de tenis. Al patrulea inginer geolog plecat la prospectări din primăvară, nu e el.

— De unde știi?
— Omul meu are o figură ciudată, de cal. Chiar dacă nu l-am văzut, după descrierea făcută îi pot și face portretul.
— Dar dacă cel care ți l-a descris a mințit?
— Cînd cineva încearcă să te omoare nu mai minți.
— Dar de fapt cine este acest Stamate Ovidiu?
— A fost închis prin '50 la Craiova, iar acum e acuzat de crimă și de tentativă de crimă.
— De ce a fost închis?
— Vezi tu, aici am greșit eu. Am venit direct la București fără să cer date de la Craiova, am crezut că-l voi găsi aici destul de ușor, mizam pe faptul că-l va urmări pe avocatul Nicolau.
— Apropos, de avocatul tău nu știu încă nimic.
— Dacă el ar fi descoperit ceva m-aș duce la el să-l întreb, dar eu îl urmăresc și cum să-i cer date cu care el se apără?
— Fii liniștit. O să aflăm totul despre el. Începe să-mi placă și mie cazul. Mă lași să te ajut?
— Chiar te rog.

*

Strada era luminată din plin. Am mers încet, fără a grăbi pasul, ca un ins plecat să se plimbe. Mă temeam să nu mi se întîmple ceva. Mergeam atent. Fiecare cetățean care trecea pe lîngă mine putea să-mi fie un dușman. Casa putea să fie supravegheată. Putea.
Nimic deosebit pînă la hotel. La recepție mai multe persoane. Finul lui Lucian m-a privit iscoditor, bănuitor. Mi-a dat cheia și-am urcat cu liftul. Din

prudență am deschis ușa larg și-apoi am intrat în cameră. Nimic deosebit care să-mi atragă atenția. Paturile erau așa cum le lăsasem, neatinse de nimeni.

Lucian ar fi trebuit să sosească de mult. Era tîrziu și Lucian tot nu apărea. Devenisem îngrijorat.

Deodată ușa se deschise încet și intră Lucian care îmi făcu gesturi disperate cu mîinile ca să tac, să nu scot o vorbă. Se apropie de mine și-mi șopti că discuțiile noastre vor fi înregistrate. E o instalație în cameră. Vom purta deci discuții în care vom regreta că am venit în București, că nu am descoperit nimic.

— Maestre, sînt îngrijorat!

— De ce?

— Dacă nu mi-a aprobat concediul de odihnă președintele colegiului și mă trezesc mutat cine știe unde.

— Tu, te vaieți, Lucian, ce să mai spun eu, atunci? Și cînd te gîndești că am făcut drumul degeaba, îți vine să înnebunești nu altceva. Tîmpita asta de doamnă Șerbănescu e bună de pălmuit.

— Auzi babornița dracului!

— Care baborniță? E cu cîțiva ani mai în vîrstă decît mine. Îi stă bine în doliu. Soțul, spunea, a fost un ramolit.

— Poate că are dreptate femeia, maestre, din cauza ramolitului de Șerbănescu sîntem plecați de acasă și ne aflăm aici și pe de-asupra flămînzi ca lupii, cînd zăpada e de un metru.

— Mîine, dăm o raită prin magazine și o întindem acasă.

— Dar șoferul?

— Dă-l dracului de șofer.

— Cum îl combateți maestre?

— Cinstea mea îl combate. Nu știu nimic. De fapt Lucian nu știu nimic. M-am trezit dimineața acasă.

— V-ați îmbătat?

— Altă soluție nu e.

— Vă îmbătați des, maestre?

— Mă, nu mă insulta!

— Întreb și eu, așa . . .

— Din curiozitate, nu?

— Da din curiozitate!

— Uneori cînd beau mai mult, însă de cele mai multe ori am grijă, să nu depășesc măsura, nu știu nimic din ce am făcut, pe unde am fost, cu cine am discutat.

— Poate doamna să vă facă mizerie . . .

— Fii atent că te las în București, dacă nu te oprești cînd îți vin pe buze cuvinte necuviincioase.

— Mă abțin!

— M-am îmbătat odată și i-am spus soției că i-a murit un unchi. A doua zi dimineața m-a întrebat cu ce mergem la înmormîntare. Unchiul ei locuia într-un sat la 55 km de oraș. Am rămas stupefiat. Pînă la urmă s-a supărat pe mine că fac glume proaste. Cînd sînt beat vorbesc ca omul treaz, nici nu se cunoaște . . .

— Bine că aflu, să știu.

— Precis te las aici . . .

— Nu vă lasă inima, maestre. Ce ghinion pe noi, să nu găsim un vinovat . . .

— Ce, vrei să agățăm unul pe stradă și să-l învinovățim de fapte de care habar nu are omul?

— Bine că terminăm și cu asta.

— De fapt, sincer să fiu, ce mă interesează pe mine ce se întîmplă dacă se întîmplă ceva? Pot să se omoare, pot să fure oamenii, nu mă interesează. Din contră, am pe cine apăra. Clar?

— Clar!

— Nu-ți e foame?

— Simt că leșin.

Cu gesturi de surdo-mut mă anunță că părăsește camera. Îmi venea să rîd cînd îl vedeam cum se schimonosește și în același timp mă treceau fiorii: unde se duce și de ce? După un sfert de oră se întoarse numai zîmbet.

— Gata, maestre, s-a terminat cu circul.

— Te ascult.

— Ați plecat spre doamna Șerbănescu. Eu trebuia să vă urmăresc de la distanță. Pe drum mi-a venit o ideie și am pus-o în aplicare.

— Aiureli, sînt sigur.

— Aiurelile mele au dus la rezultate extraordinare...

— Zi, vorbește!

— Sînt întrerupt mereu! Ce-ar fi, mi-am zis, să supraveghez hotelul? Ce-ar fi? Zis și făcut. Am stat, am stat în colț, dar nu-mi venea bine, prea trecea lume multă pe lîngă mine. M-am dus la un chioșc și am cumpărat reviste și ziare.

— Să stai în colț și să citești.

— Să citesc în holul hotelului.

— E confortabil în hol...

— Cînd m-a văzut finu de la recepție mi-a zîmbit a nu știu cum. Ce dracului îl apucă pe ăsta de-mi zîmbește așa? Parcă mă încuraja. Ca la hotel în hol sînt mese, fotolii...

— Am văzut...

— Unii discută, alții își dau întîlniri. Alții așteaptă. Finu îmi făcea semne, discret, cu mîna. Din lift cobora un ins.

— Ce vîrstă?

— Cam în jur de 30 de ani.

— Puțin.

— Atît avea.

— Te cred. Cînd zic puțin mă gîndesc la omul meu, ori la oamenii mei.

— Al meu atîta avea. Sînt atent. Omul se îndreaptă spre recepție, îi dă lui finu o cheie, apoi pleacă grăbit. Finu ridică cheia în sus și ce credeți?

— Ce să cred...

— Cheia camerei noastre. Finu mi-a făcut semn să mă duc la el. M-am executat. Mi-a zîmbit și m-a privit cu înțeles. I-am zîmbit și eu.

— El ți-a zîmbit, tu i-ai zîmbit...

— Ne-am zîmbit reciproc. Îl simțeam că vrea să-mi spună ceva. Și mi-a spus:

„Nașule, vă cunosc de cînd aveați cîteva palme. Dacă nu se întîmpla să fiu eu de serviciu, zău, că multe necazuri vi se întîmplau".

„Ce vorbești fine? Glume".

„Nu glume. De cum ați plecat de la recepție a venit un ins care nici una nici două m-a întrebat: vrei să cîștigi 3.000 lei fără să te doară capul? Da, i-am răspuns. Poftim banii. Am luat banii. Cînd pleacă ăi doi din camera lor ne dai cheia pentru 5 minute".

„Le-ai dat cheia, fine?"

„Se-nțelege nașule".

„Rău".

„Foarte bine."
„De ce foarte bine?"
„Fiindcă, o să înțelegeți. Ascultați în continuare. I-am dat cheia. Înainte de a pleca l-am întrebat ce vrea să facă. Dorea să instaleze un aparat de înregistrat. Tot ce discutați să se înregistreze".
„Și-ai admis? Fine, îmi pare rău".
„Am admis fiindcă mi-am dat seama că vă paște un necaz. Eu știindu-l puteam să vă dau de știre. Ceea ce și fac acum."
„Mulțumesc mult".
„Dar nu e numai atît."
„Ce mai e, spune?"
„A pretins să las liberă camera vecină cu a dumneavoastră. Aici a fost simplu. Cetățeanul care o ocupă e plecat toată ziua. Le-am dat-o. Apoi a dat telefon, de la recepție, în oraș și în cîteva minute a venit o femeie cu aparatul într-o servietă mare.
„O femeie?"
„Da, o femeie. E sus femeia, în camera vecină. Așteaptă să veniți, să vă înregistreze convorbirea".
„Cum arată femeia, fine?"
„În jur de 25 de ani".
„Brunetă, blondă?"
„Blondă!"
„Pe ce nume a fost închiriată camera?"
„Pe nici un nume, ți-am mai spus. Dar cînd a dat telefonul a spus că-i Bebe la aparat".
„De ce nu ai anunțat miliția?"
„O anunțam eu, dar vezi că ești în joc dumneata."
„Ai dreptate."
„Sigur că am. Cînd vine domnul cu care ești dumneata?"

„Trebuie să vină. Să nu-i spui nimic, îi dai cheia. Atît." Aceasta e povestea cu instalația din camera noastră și camera vecină, maestre.
— Interesant. Zi, am fost urmăriți pas cu pas, minut cu minut. Uluitor.
— Ne feream de miliție și ăștia pe urmele noastre.
— Deci intră în scenă și Bebe! Cine o mai fi?
— Un nabab. Are bani gîrlă. După toate probabilitățile e complice cu Matei și Stamate.
— Un ins care dorește să știe ce discutăm. Probabil că Matei, ori Stamate, dau tîrcoale hotelului la ora aceasta.
— Poate ei, poate alții.
— Lucian, du-te la fin și spune-i să ne dea de știre într-un fel dacă apare Bebe. Vreau să-l văd la față pe acest Bebe.
Lucian i-a dat telefon finului. Totul era în ordine.

*

Cei doi au ieșit din curtea casei nemulțumiți. Căpitanul Stănișoară nu răspundea la întrebările procurorului Mutulescu, care îl sîcîia.
— De ce taci, de ce nu-mi răspunzi, măi omule?
— De-al dracului!
— Chiar de-al dracului.
Căpitanul Stănișoară făcu semn unui getax care tocmai trecea și-i dădu adresa hotelului.
— Știi care e părerea mea?
— În legătură cu ce?
— Ai făcut o mare greșeală.
— Lasă-te de insulte . . .

— Trebuia să-l urmărești pe Stancu Lucian.
— Însemna ca tu să mă aștepți mult și bine.
— Parcă așa nu te-am așteptat o groază de timp.
— Îi găsim noi.
— Acum trebuiau găsiți. Ei știu mai multe decît noi. Urmărîndu-i pe ei poate aflam ceva din ce ne interesează. Acum e în zadar să mai discutăm.

*

Suna telefonul. Lucian ridicase receptorul cînd eu m-am dat jos din pat să răspund. A spus „bine“ și a pus în furcă receptorul.
— Bebe urcă cu liftul.
— Liniște. Îmbrăcarea și coborîm la recepție.
— Gata, îmbrăcarea!
În cinci minute am coborît. Eu am luat loc pe un fotoliu. Lucian discuta cu finu. L-am așteptat nerăbdător să termine discuția.
— Bebe, e în cameră. Îi mai dădu 1000 de lei lui finu.
— Îi luă?
— Se-nțelege.
— Cînd își demontează drăcovenia?
— După ce ascultă înregistrarea.
— Ai dreptate. Va auzi că noi plecăm, că nu am descoperit nimic. Frumoasă farsă le vom juca.
— Ce facem, maestre? Stăm așa, în hol, să dăm nas în nas cu Bebe?
— Ne postăm la o masă, lîngă fereastră, în bufetul de peste drum. Tu îți anunți finul ca să-l însoțească pe Bebe pînă în stradă și noi îl vom zări.
— În regulă, maestre.

Am luat loc la o masă. Lucian nu-și dezlipea ochii de la ușa hotelului. La fel și eu.
— Eu îl urmăresc pe Bebe, iar tu o vei urmări pe fată. Vezi ce poți să mai afli despre Bebe. Dacă ni se întîmplă la unul dintre noi ceva ce face celălalt, așteaptă ziua de apoi?
— Vorbesc cu finu să ne caute cameră. El trebuie să aibă prieteni, ne va indica un hotel și omul de la recepție care ne va da o cameră. Îi va da telefon în fața mea. Acesta ne va aștepta.
— Cu brațele deschise, cu pîine și sare.
— Fiind aranjată camera, problema camerei, vom da o raită prin magazine și vom cumpăra ceva ca să-l amăgim pe eventualul urmăritor. Vom veni la hotel și ne vom lua bagajul și vom părăsi capitala. Mașina demonstrativ o tragem în fața hotelului. Vom fi urmăriți, sînt sigur, și văzînd că părăsim capitala își vor freca mîinile satisfăcuți și se vor întoarce jubilînd.
— Noi vom pleca aiurea.
— Nu aiurea, maestre...
— Dar cum?...
— După 10 minute de mers oprim mașina și așteptăm încă 10 minute. Ne întoarcem în București...
— Ce vorbești domnule? Ca la șah, nu altceva. Muți calul și iei pionul. Ce facem cu mașina?
— O parcăm la un cetățean în curte.
— Țac-pac și toate se-ntîmplă ca în filme.
— La periferia orașului cetățenii au curți mari, cu grădini. Nu sînt nici de la oraș, nici de la țară, sînt intermediari.
— Ar fi o ideie... Provocăm o pană la mașină și rugăm pe cineva să ne primească mașina, nu?

— Dacă, Bebe, nu apare odată, fac și misticism . . .

— Uite-l . . .

— El e, dă mîna cu finu. După el, maestre, discret.

— Tacă-ți fleanca, fiule.

Destul de greu mi-a fost să-l urmăresc pe Bebe. Mergea grăbit. În fața cinematografului „Republica“ s-a oprit. Mi-am dat seama că vrea să ia autobuzul. M-am înșelat însă. Autobuzul a oprit și a pornit fără ca Bebe să se urce în el.

După un timp, s-a hotărît și și-a continuat drumul. În mînă avea servieta.

Ghinion. Mare ghinion aveam. L-am pierdut lîngă cinematograful „Patria“. M-am uitat în toate părțile, zadarnic, nici urmă de Bebe. Caută-l în furnicarul acesta de oameni, de ganguri. Degeaba m-am tot învîrtit, nu l-am mai văzut.

Așa cum m-am înțeles cu Lucian, m-am îndreptat spre hotel. În hol cîteva persoane discutau liniștit. La recepție alte persoane care așteptau, probabil, să facă formele pentru cameră.

Finul lui Lucian cum m-a văzut s-a îndreptat spre mine.

— Aveți întîlnire aici, nu?

— Avem întîlnire.

— Acum cîteva minute domnișoara a părăsit hotelul!

— Cum arăta?

— Veselă!

— Dar domnul?

— Mi-a spus la plecare: „A mers ca pe roate.“

— Sigur că a mers. Aveți un prieten care lucrează la un alt hotel?

— Pentru ce?

— Aveți ori nu?

— Am mai mulți. Cînd la noi nu sînt camere îi trimit pe clienți, pe care îi cunosc, la unul din acești prieteni. Pentru ce, domnule?

— Pentru a dormi.

— Nu doriți să se știe că sînteți în capitală?

— Sigur că da!

— De omul care a plecat . . .

— De el, ori de alții.

— Aici veți locui. Tipul pleacă, mi-a zis: „eh, acum să vedem cum îmi va merge în Iugoslavia“.

— Ce legătură vezi dumneata între el, noi și Iugoslavia?

— Nu văd legătura, spun că are încredere în mine odată ce își dă drumul la limbă.

— Ne-am înțeles, rămînem aici.

— Veți rămîne în continuare în aceeași cameră. Colegul meu vă stă la dispoziție cu ce doriți. Prietenii mei sînt și prietenii lui. Peste o jumătate de oră părăsesc hotelul!

— Lucian poate vine pînă atunci.

— Să sperăm.

Nu puteam să uit felul caraghios în care l-am pierdut din ochi pe Bebe. Primul ins pe care l-am urmărit m-a indus în eroare, i-am pierdut urma. Oare și-a dat seama că e urmărit, ori întîmplarea mi-a jucat festa? Cine mai știe.

Ce rezultat putea să aștepte Bebe și ai lui din Iugoslavia de și-a dat drumul la gură într-un moment de bucurie, de neatenție mai bine zis?

În Iugoslavia s-a produs accidentul. Cei de aici au aflat imediat de accident, deci cineva din Iugoslavia le-a comunicat: Cine? Ce aștepta acela, din Iugoslavia, de la Sandy? Oare Sandy nu a luat legătură cu el înainte de accident? Avea vreun mesaj de transmis și cui? Toate întrebările aveau un singur răspuns logic. Trebuia să înmîneze ceva cuiva. Ce și cui? Un mesaj de la Matei? Lucru plauzibil. Explicația îmi părea verosimilă.

— Maestre, prezent.

— Te văd. Zii.

— I-am zîmbit, i-am făcut curte și am invitat-o la o cafea.

— Merita?

— Asta-i acuma. M-a repezit de nu m-am văzut. Vezi doamne, prietenul ei Bebe, nu-i dă voie să intre într-o cofetărie cu altcineva. Și dealtfel era grăbită. „Prietenul ei“ pleacă într-o excursie cu O.N.T.-ul în Iugoslavia și mai trebuie să facă niște mici cumpărături. Am întrebat-o ce-i aduce și mi-a răspuns suav că-i aduce de toate, iar Bebe își caută o pereche de pantofi și trebuie să-și găsească. Și cu asta m-a părăsit făcîndu-mă scaete.

— Pantofi, în Iugoslavia? Nemaipomenit

— Maestre . . .

— Taci! Matei l-a influențat pe Sandy să părăsească țara. Avea nevoie de un înotător bun. Înotătorul a fost Sandy, nu a contat că e fiul surorii lui, l-a sacrificat. Avea deci de trimis un mesaj ori altceva în străinătate. L-a trimis. Însă, a intervenit accidentul care le-a dejucat planul. Accidentul a declanșat tot ceea ce știm. Întrebarea e: ce doresc

acum? Doresc să pună mîna pe acel ceva ce nu a înmînat Sandy omului din Iugoslavia.

— Clar, și acel ceva se găsește în pantofii lui Sandy.

— Așa te vreau. Pantofii lui Sandy dezleagă misterul.

— Da, dezleagă ce-ul după care alergăm toți cu limba scoasă.

— Sandy avînd un picior rupt, pantoful, ori pantofii, i-au fost luați . . .

— Cînd și unde?

— La spital, ori la poliție.

— Ori la noi în țară.

— Această posibilitate e exclusă. A verificat Matei și Stamate această posibilitate și au ajuns la concluzia că pantofii sînt în Iugoslavia.

— Cum punem noi mîna pe pantofi?

— Lucian, tu ai pas pentru Iugoslavia?

— Am, maestre.

— Vei trece în Iugoslavia, prin punctul Porțile de Fier.

— Voi trece mai înainte prin Severin și-mi voi lua pasul de-acasă.

— Vei trece noaptea.

— Noaptea voi trece prin oraș.

— Dimineața vei trece în Iugoslavia.

— Vă ascult. Memorez.

— Te vei duce la procurorul Babici, în Iugoslavia, cu o scrisoare de la mine. Îl cunosc și mă cunoaște.

— În ce localitate?

— Cladova. Accidentul s-a întîmplat în Cladova. Am informații de la procurorul Dafinoiu.

— Îi voi înmîna scrisoarea.

— De va fi nevoie îi vei spune întreaga poveste.
— Știe românește?
— Ca mine și ca tine. Mama lui e romancă din Șimian. Ne va ajuta. Sînt sigur. Se supără finul tău dacă îl deranjăm?
— E imposibil să se supere.
— Du-te și dă-i un telefon. Ține bucata aceasta de hîrtie. E numărul lui de telefon de acasă.
— Ce să-i comunic?
— Să fie într-o oră la marginea Bucureștiului. Bariera Piteștiului. E un restaurant „Jiul". Ne așteaptă ori îl așteptăm.
— De ce?
— Poate are cunoscuți la care să parcăm mașina. Trăiește în București și se descurcă mai ușor ca noi.
— L-am văzut cît e de descurcăreț. În hol e telefon, în cîteva minute mă întorc.
Într-adevăr în cîteva minute s-a întors.
— Ne așteaptă la restaurantul „Jiul".
La întîmplare am intrat în cîteva magazine din apropierea hotelului. Într-un magazin de jucării am cumpărat un ursuleț mare, o motocicletă cu ataș și o pușcă pentru Mac.
Ne-am luat valizele din hotel și ne-am îndreptat spre locul în care parcasem mașina. Am achitat taxa de parcare și-am pornit după ce am făcut o sumară verificare mașinii.
— Dacă ne urmăresc, cumva, sînt bucuroși că ne văd plecați.
— Să fie sănătoși.
— Ba, să aibă sănătatea lui moșu-meu, care e mort din 1930.
— Îl știi?

— Cum să-l știu? Eu nici nu mă aflam pe planetă în 1930.
În dreapta, la cîțiva metri restaurantul „Jiul". La o masă ne aștepta omul nostru, omul de la recepție, finul lui Lucian.
— Prezent domnilor. La ordinul dumnevoastră.
— Știți că am stabilit să nu plecăm. Se ridică însă o problemă pentru noi și anume: unde să garăm mașina. Nu cunoaștem pe nimeni care să ne ajute, dumneata poate cunoști.
— Nu poate cunosc, ci cunosc, am și un prieten în acest cartier.
— Să mergem. Ne grăbim.
Omul acesta da dovadă de multă prietenie. Că era lacom, șiret, nu mă interesa. Nu mă interesa deoarece ne anunțase la timp, de tot ce se urzea împotriva noastră. Nu aveam decît să-i aducem mulțumiri.
— La dreapta, pe prima stradă.
— La dreapta!
— Apoi la stînga. Cartierul acesta e foarte liniștit. La stînga. Mai avem puțin și ajungem la locuința prietenului meu. La stînga, pe această străduță, și a patra casă pe dreapta.
— A patra casă pe dreapta. Am și ajuns. Coborîți, noi vă așteptăm. Prea e serviabil finul tău, Lucian, îmi vine să-l bănui de rea-credință.
— Ar fi culmea culmilor, maestre, să-l bănuiți de rea-credință.
— Nu întreabă nimic, nu pune întrebări niciodată. Așa sînt toți consătenii tăi de dezinteresați?
— Îmi e fin.
— Oare finul tău să fie o excepție?

— Vine finu.
— Îl văd. E satisfăcut.
— Iată că ni se deschide poarta.
— În regulă domnilor, s-a aranjat. E un prieten vechi, din armată. Ne-am reîntîlnit acum 6—7 ani. Din cînd în cînd ne întîlnim. Îl cheamă Iordache Ion. E oltean. Suflet bun.
În sfîrșit iată și această problemă rezolvată. Am respirat liniștit. Lucian discuta cu finul și prietenul finului, Iordache Ion.
— Domnilor, mașina e în siguranță. Ca la magazin. Vă rezolvați treburile și o găsiți intactă. Sînt om de onoare. Oltean get-beget. Sînt din Gorj. Gorjan de lîngă Tîrgu-Jiu, din Pociovaliște.
— Vă mulțumesc.
— Să nu uitați strada: Micșunelelor nr. 6 sector 5. Telefon nu am. Am făcut cerere de-acum 3 ani și nici pînă acum nu mi-au pus. Zic că nu au fir cei de la telefoane.
— Cu multă stimă.
— Respectele mele, domnilor. Din colț luați firobuzul 43 și vă lasă în piața Chibrit. De-acolo, spre centru, dacă doriți spre centru, puteți să luați autobuzul 34, 85 și firobuzul 86, 42, la alegere. Care vine primul în stație, îl luați.
Ne-am luat rămas bun și am plecat. Din colț, așa cum ne-a indicat Iordache, am luat firobuzul 43 pînă în piața Chibrit de unde ne-am luat rămas bun de la finul lui Lucian.
— Lucian, spre centru știm ce mijloace de transport să luăm, dar spre gară, ca să ajungem, ce firobuz, autobuz, tramvai luăm?
— Întrebăm.

— Pînă a întreba, pierdem timp. Pînă ajungem la gară, la fel. Să oprim un getax.
— Uite-l că vine.
În gara de Nord, trebuia să ne despărțim. Lucian să plece spre Severin, pentru ca a doua zi de dimineață să treacă în Iugoslavia.
În gară lume multă. Oameni din toată țara. Trenuri veneau, trenuri plecau.
— Lucian, mergi la un chioșc și cumpără un plic și 3—4 coli. Eu voi merge în restaurantul gării. Mă găsești la o masă. Ce bine ar fi să găsesc o masă liberă.
Culmea întîmplării, într-un colț am găsit o masă liberă. O masă de două persoane.
— Vezi ce tren ai, nu personal, rapid ori accelerat.
— La cît trebuie să ajung?
— Pînă la orele 6. Pînă nu începe lumea să circule pe străzi. Altfel riști să întîlnești cunoscuți care să-ți pună întrebări.
— Imediat mă întorc.
Am început să-i scriu procurorului Babici. Chiar dacă pleca trenul peste 5 minute, nu mă interesa. putea să plece. Fără scrisoarea mea către Babici, nu putea să plece la drum. Am căutat să fiu cît se poate de clar în scrisoare. Babici cunoștea cele mai mici chichițe de limbă. Din acest punct de vedere nu mă temeam.
— Gata, Lucian, scrisoarea e scrisă. Poftim. O ai, dar să ai grijă de ea.
— Ca de ochii din cap, maestre.
— O, nu, nu e bine! Deschide plicul.

— De ce?
— Deschide plicul cînd îţi spun.
— L-am deschis!
— Citeşte scrisoarea de 3—4 ori. Învaţ-o pe de rost dacă e posibil. Dă-i drumul.
— O voi învăţa rînd cu rînd.
— Supliciu, Lucian, supliciu.
— Răstignire pe litere, nu pe cruce, maestre, ori, nu moarte pe rug, ci moarte pe scrisoare.
În mai puţin de cît ai fuma 2 ţigări, Lucian mi-a dat scrisoarea să o rup. O învăţase. Mă privea întrebător. Am rupt-o.
— Nu trebuia să o rupeţi.
— Pentru ce?
— Ca să mă verificaţi . . .
— Cum să te verific?
— Eu să spun conţinutul scrisorii din cuvînt în cuvînt iar dumnevoastră să mă urmăriţi.
— Cît de îndatorat îţi sînt Lucian . . .
— Pînă la moarte, maestre. Glumesc, să ştiţi. Fac haz de necaz. În 5 zile, cel mult, voi fi în capitală.
— Cîte minute mai sînt pînă la plecarea trenului?
— 22 de minute!
— Vrei să-mi spui ceva?
— Maestre, am să vă rog ceva . . .
— Spune-mi, nu mă fă curios.
— V-am mai spus . . .
— Cînd?
— Doresc să-mi fiţi naşi . . .
— Numai atît?
— E prea mult şi atît, maestre.

— Îţi botez şi copiii!
— Îmi permiteţi să plec, maestre. Mă sufoc . . .
— Du-te!

*

— Stai de un sfert de oră în faţa mea şi tot zîmbeşti, ce fericire te-a apucat?
— Ăla micu a plecat.
— Unde?
— A auzit el că se vînd ieftin pantofii la Cladova şi a plecat să-şi cumpere o pereche.
— Se înşală dacă crede că acolo găseşte pantofi pe toate gardurile. Dar nu-i rău, le umblă mintea. Sper că i-ai pregătit un cadou?
— Mi-am luat îngăduinţa de-ai cumpăra eu o pereche pe care să o ia pe gratis de acolo.
— Bun. Foarte bine, dar te rog să ai grijă de el cînd se întoarce.
— Am înţeles.

*

Procurorul Mutulescu şi căpitanul Stănişoară erau pe urmele mele.
Matei şi Stamate erau liniştiţi. Nu aveam de ce să mă tem de ei. Cine ştie în ce fel îşi petreceau zilele. Cine ştie ce puneau la cale?
Trebuia, totuşi să fac ceva.
Ştiam că undeva, pe cheiul Dîmboviţei era un institut unde lucrau biologi, poate acolo lucra şi Ovidiu Stamate. După Lucian, Stamate nu se încurca cu un laborator. Dacă el e biolog sau lucrează

într-un asemenea institut, atunci nu e străin de problema pantofilor. Cine știe, căci încîlcite sînt căile domnului.

Într-adevăr institutul l-am găsit pe cheiul Dîmboviței. Un zid de piatră înalt cu mult peste doi metri, ținea loc de gard. Peste zid se zăreau arbori înalți și groși.

Am mers încet ca omul care a plecat la plimbare, fără griji și treburi. M-am oprit la poartă și am sunat. Mi s-a deschis. Direct din stradă am intrat într-o încăpere. M-am adresat portarului.

— Sînt din provincie. Am venit la niște cursuri în București. Astăzi fiind liber m-am gîndit că ar fi bine să caut un cunoscut de-al meu . . .

— Lucrează la noi?

— Lucra. Nu știu dacă mai lucrează.

— Eu nu pot să vă dau nici un fel de relație. Cunosc 2—3 persoane după nume. Sînt nou venit.

— Îl cheamă Ovidiu Stamate.

— Nu i-am reținut numele. Aici se intră pe bază de legitimație.

— Nu aveți o listă cu salariații? Condică!

— Condică? O fi, dar nu e la poartă. Nu pot să dau alte explicații. Nu am voie.

— Pe cine să-ntreb atunci?

— Nu cunosc.

— Întreabă dumneata pe cineva . . .

— Nu am voie să părăsesc poarta.

— Întreabă la telefon.

— Nu avem telefon.

— Dacă vine fiul, tatăl, mama, unui salariat, nici atunci nu-l anunțați?

— Nici atunci. Nu vreau să pățesc ce a pățit portarul care a fost transferat în locul meu.

— Ce a pățit?

— A fost transferat în locul meu, iar eu în locul lui.

— Unde îl pot găsi?

— Foarte ușor de găsit. Lucrează unde am lucrat eu.

— Unde?

— Să mă mai gîndesc dacă trebuie să spun ori nu!

— O bere.

— Nu mă insulta, domnule, că te dau afară.

— Vorba vine . . .

— Vorba, nevorba, eu să mă mai gîndesc. Nu, nu spun!

— Credeam că-mi întîlnesc prietenul, dar . . .

— Dar ce domnule, nu-l cauți acasă?

— Tocmai asta e greutatea. Nu știu unde locuiește.

— E și asta o problemă destul de grea. Bucureștiul e mare domnule, nu-i dai de margini cu mașina.

— Bună ziua. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

— Uite că-mi placi. Dacă ai fi din București nu mi-ai fi mulțumit. Te ajut, domnule, fiindcă îmi placi. Caut-o pe soția fostului portar.

— Ce am eu cu soția lui?

— O întrebi, domnule, unde lucrează soțul ei. Îți va spune. E femeie cumsecade. Am văzut-o o singură dată și mi-a plăcut.

— Unde să o caut?

— La cinematograful „Vasile Roaită".

— În ce cartier?

— Iei tramvaiul 3 din colț, de la Cișmigiu spre gară și cobori în piața „Vasile Roaită". E clar?
— Clar.
— Atît am putut să fac pentru dumneata că ești simpatic. Nu am voie să spun nimic în legătură cu slujba.
— Nu era în legătură cu slujba.
— Păi nu a lucrat aici?
— Atunci te întreb pe dumneata unde ai lucrat înainte de a veni aici.
— Gata s-a terminat. Ce am spus e sfînt.
— Cum o cheamă pe soția fostului portar.
— Nu am voie să spun nimic în legătură cu slujba.
— Îmi spui numele soției doar.
— Păi nu e și numele lui? Am ordin să nu vorbesc cu nimeni nimic.
— Vă mulțumesc.
— Vedeți că e brunetă. Are în jur de 45 de ani. O cheamă Ioana.
— Și mai cum?
— Bună ziua și mergi sănătos. Nu am voie să vorbesc în probleme de serviciu.
Îmi venea să-l cîrpesc nu altceva. Am plecat spre cinematograful „Vasile Roaită". M-am trezit rîzînd de unul singur în tramvaiul 3, de toată comedia pe care o jucasem atît eu cît și portarul.
Cinematograful l-am găsit cu ușurință. M-am adresat casieriței.
— Doresc să vorbesc cu tovarășa Ioana.
— Care Ioana? Sînt două care răspund la acest nume.
— Soția portarului . . .
— A, cu Ioana Frimu, vreți să spuneți?

— Întocmai.
— E femeie de serviciu. Trebuie să apară. Îi sînteți rudă?
— Nu. Îl cunosc pe soțul dînsei și-l caut, la serviciu nu l-am găsit.
— Iat-o pe Ioana.
— Vă mulțumesc mult.
Ioana Frimu se apucase să măture holul.
— Sînteți tovarășa Ioana Frimu?
— Da.
— Îl caut pe soțul dumneavoastră.
— Pe soțul meu? Și de ce veniți la mine?
— L-am căutat la serviciu, azi-dimineață, și din cauză că erau mai multe persoane la intrare nu am aflat unde lucrează, mi-au spus doar că s-a mutat cu serviciu. Eu nu l-am văzut de o lună de zile. Am fost în concediu, la munte.
— Ce aveți cu soțul meu?
— Avem amîndoi o vorbă. M-a auzit că vreau să vînd o motocicletă nouă și mi-a spus că știe el pe unul care cumpără, un vecin, așa ceva.
— O ști, treaba lui.
— Eu nu am folosit-o niciodată. Am cîștigat-o la o tombolă la întreprinderea la care lucrez. Vreau să o vînd.
— Ce noroc ați avut.
— Da. Noroc.
— Credeam că pentru alte treburi îl căutați . . .
— Să vînd motocicleta. Ce să am cu el?
— Nu aveți ce. Că doar nu a făcut nimic și uite că l-au mutat de la serviciu.
— Așa se-ntîmplă uneori.
— Dar, nu a fost vinovat tovarășe . . .

— Popescu. Mă cheamă Popescu Vasile.
— Tovarășe Popescu, nici acum nu i-a trecut supărarea soțului meu. Vă spun că vă e prieten.
— Nu i-a trecut supărarea, da pe cine e supărat?
— Pe ăia care au vrut să-l dea afară. Era să rămînă fără serviciu. Cu multe rugăminți a fost transferat...
— Unde pot să-l găsesc?
— E portar la spitalul Filantropia. Dacă vă e prieten să-l sfătuiți să nu mai fie supărat. Nici nu doarme noaptea cum trebuie. Se scoală și fumează. Nu are somn cum avea.
— Știți cumva care a fost motivul, cauza că l-au mutat cu serviciul?
— Din cauza unui biolog.
— Cum îl cheamă.
— Nu mi-a spus.
— Ce i-a făcut biologul?
— I-a făcut un referat și atît.
— Numai pentru un referat l-a mutat?
— Da. A scris minciuni în referat. Așa mi-a spus soțul meu. Minciuni a scris în referat.
— Totul e posibil. Bună ziua.
— Să-l sfătuiți să uite, să se liniștească.
Inima îmi bătea în piept de parcă voia să-l spargă. Eram sigur că biologul care i-a făcut referat portarului Frimu e Stamate.
M-am urcat în tramvai.
Trebuia să fiu atent în discuția pe care urma să o am cu portarul Frimu. Prudent și prudent.
Fusesem de cîteva ori, în timpul cît am fost student, la spitalul Filantropia. Cunoșteam intrarea în spital. M-am dus direct la poartă.

— Noroc, domnule Frimu, și la mai mare.
— Noroc domnule, dar nu vă cunosc.
— Eu vă cunosc.
— Odată ce-mi spuneți numele se vede că mă cunoașteți, într-un fel.
— Nu vă încîntă că vă cunosc?
— Știu eu ce să vă răspund? Mă încîntă.
— Așa, domnule Frimu, să vă încînte. Nu toți oamenii sînt ca Stamate biologul.
— Stamate?
— Da, Stamate. Vă e frică și acum de el?
— Domnule, eu nu vă cunosc. Ce aveți cu mine și cine sînteți?
— Sînt un prieten.
— Nu vă cunosc.
— Mă veți cunoaște. Îl cunosc și pe Stamate.
— Domnule, eu nu știu ce vrei de la mine. Nu-mi ajunge cîte am pătimit fără să fiu vinovat? Acuma vii dumneata și-mi dai în sus și în jos ca popa cu Stamate, eu nu cunosc nici un Stamate.
— Stamate, biologul.
— Du-te domnule de aici că nu-l cheamă Stamate, îl cheamă State Ovidiu.
— Cred că mata ai dreptate, mă iartă. Unu așa chel, cu figură de cal. Tremuram. Toate speranțele mele se duceau în vînt.
— Asta e așa cum zici: chel, cu mutră de cal, că eu îi și ziceam Calu sur, că n-avea păr pe cap, dar îl cheamă State, cum îți spusei.
— Domnule Frimu, ce i-ați spus, ori ce nu i-ați făcut lui Stamate, adică State, de v-a întocmit acel referat?

— Nu i-am făcut nimic.
— Atunci de ce v-a întocmit referatul, din senin?
— Nu din senin. Tocmai aici e încurcătura. Tocmai că nici eu nu înţeleg prea bine cum stau lucrurile, el nu mă suferea.
— De ce?
— Nu i-am dat voie într-o seară să intre în unitate.
— Din cauza instrucţiunilor?
— Da, din cauza instrucţiunilor. Nimeni nu are voie să intre în unitate după terminarea programului. State într-o seară a venit, la unitate şi dorea să intre înăuntru. I-am interzis. M-a privit cu ură. Asta a fost începutul.
— E mult de-atunci?
— 3—4 luni!
— Apoi?
— Cu două seri înainte ca să-mi facă referatul, după ce mi-a venit schimbul, am pornit spre casă. La colţul străzii, văd pe unul că-l loveşte pe altul. Mă apropii. Nu era întunericul prea mare. Un bec dintr-o curte lumina puţin strada. Şi ce credeţi? Era State. Îl lovise pe unu.
— Ţi-a spus ceva?
— M-a privit încruntat. Celălalt mi-a zis: „Vezi-ţi de drum, domnule". Am plecat spre casă. Ce era să fac.
— A doua zi?
— Aveam liber. Cînd m-am dus în ziua următoare la serviciu am fost chemat la director.
— Şi . . .
— Şi m-a anunţat că mi s-a desfăcut contractul

de muncă. M-a invitat să părăsesc încăperea. Îmi venea să urlu de necaz.
— Nu a motivat desfacerea contractului de muncă?
— A motivat-o, cum să nu!
— Directorul?
— Nu, directorul e un profesor bătrîn care nu admite să i se vorbească prea mult. M-am dus la serviciul personal cu o plîngere în care arătam că nu cunosc motivul pentru care mi se desface contractul de muncă. Tovarăşul Ilie Bunea, de la serviciul personal mi-a citit referatul lui State. Domnule, nu ştiu cum vă cheamă, am rămas cu respiraţia tăiată.
— Ce scria în referat?
— Că în acea seară, înainte de a ieşi eu din tură, a trecut pe la unitate, ca să-i restitui suma de 500 lei pe care mi-o împrumutase cu 3 luni înainte. M-a găsit beat. Mi-a cerut banii, fiind beat, scria, negru pe alb, că l-am înjurat şi l-am scuipat.
— Şeful serviciului personal ce a zis?
— I-am spus şi lui ce spun acum.
— Nu a cercetat cazul?
— Ce să cerceteze? Pe cine?
— Pe portarul care te-a schimbat? Să-l întrebe dacă te-a găsit beat cînd a intrat în schimb!
— Nu, fiindcă directorul a pus rezoluţia pe referat.
— Rezoluţie de desfacerea contractului!
— Întocmai. Directorului nu-i plac încurcăturile.
— Atunci cum de te-a transferat aici.
— La rugăminţile mele repetate, şeful serviciului personal, l-a convins pe director şi m-au transferat.

— Poate ai auzit ce discuta State cu celălalt?
— Nu am auzit nici o șoaptă măcar!
— Cu ce se ocupă în institut State?
— E biolog. Se uită toată ziua în microscop. E bine văzut.
— Cercetează ceva?
— Nu știu ce face, cu ce se ocupă. Sînt biologi, chimiști, medici, fel de fel de specialiști în institut.
— E vesel, e comunicativ, State?
— Cu mine nu a discutat niciodată. Trecea pe lîngă mine ca și cînd n-aș fi fost, ca pe lîngă o mobilă. Nu avem voie portarii să intrăm în institut. Nu numai noi, dar nimeni străin de institut. Se cercetează și secretul cercetărilor e respectat.
— De cînd ai fost angajat la institut?
— De 5 ani.
— State era angajat?
— Nu! De doi ani lucrează la noi.
— Unde locuiește State?
— În Piața Romană. Nu-i cunosc însă adresa precisă.
— Dacă vrei să o afli poți?
— De ce, domnule?...
— Fiindcă mă interesează adresa lui.
— Dar, nici nu știu cine sînteți?
— Sînt un om care vă spune că veți fi primit înapoi la institut, că nu sînteți vinovat, iar cel vinovat e State.
— Să vă cred, domnule?
— Da! Să fiu crezut. Nimeni însă nu știe că cineva se interesează de State. Gîndește-te că așa cum ți-a făcut dumitale rău, a făcut și la alții. Poate

un rău mult mai mare. Ai tot dreptul să te interesezi de el fiindcă ți-a făcut rău.
— Nici nu pot să mai dorm noaptea. Mă tot gîndesc, mă frămînt. Ce a avut cu mine?
— Ai să afli în scurt timp.
— Înseamnă că a avut ceva.
— Da! A avut ceva.
— Dar nu i-am făcut nimic.
— L-ai văzut cînd a lovit un om. Un om care nu s-a supărat că a fost lovit.
— Care tot pe mine s-a supărat.
— Era prietenul lui.
— Păi, se bat prietenii, domnule?
— Uneori se și ucid!
— Mă luă cu fiori, simt că se zbîrlește părul pe mine. Sînteți de la miliție?
— Nu sînt de la miliție.
— Da de unde sînteți, cine sînteți?
— Ai să afli, domnule Frimu, în scurt timp. Cine sînt și de unde sînt. Pînă atunci să ai încredere.
— Ziceți că a făcut mult rău.
— Mult rău a făcut. Soția îți va spune că te-a căutat un prieten care voia să te întrebe dacă ai vorbit cu vecinul despre motocicletă.
— Nu cunosc pe nimeni care vrea să vîndă motocicletă.
— Eu sînt acela.
— Dumneata?
— Da, eu!
— Dacă stau și mă gîndesc bine, State ăsta nu mă suferă de acum vreo jumătate de an.
— De ce?
— Păi să vedeți. Îmi amintii că-i ziceți așa cum

i-a zis, acum vreo jumătate an, cum spusei, un electrician care a venit să repare ceva la stîlpul din fața porții. Omul ăsta, electricianul, cum l-a văzut pe State i-a zis: Ce mai faci domnule Stamate, că nu te-am văzut de ani de zile?

— S-a supărat State?

— L-a făcut nebun, după ce a plecat omul. A zis că oamenii ăștia sînt nebuni, se leagă de oameni fără să știe măcar cum îi cheamă. Acuma văd că și dumneavoastră îi ziceți tot Stamate. Dacă toți știu că-l cheamă Stamate de ce în acte e State?

— Asta e o problemă la care nu m-am gîndit, o să aflăm dacă mă ajuți. Poți afla precis unde locuiește State?

— Încerc.

*

Căldura parcă topea asfaltul străzilor. Un plutonier de miliție dirija circulația. I-a făcut semn. Acesta s-a apropiat. Au discutat cîteva minute. Căpitanul Stănișoară l-a salutat cu amabilitate.

După ce a luat informații de la plutonierul de miliție căpitanul Stănișoară a luat-o pe bulevardul 6 Martie, înspre Cișmigiu. A privit fotografia din vitrina unui cinematograf. Căldura nu-l stînjenea. „Care să fie programul de lucru la acest institut?“ Din colțul Cișmigiului a luat-o spre institutul de teatru și cinematografie, a trecut podul de peste Dîmbovița apoi s-a oprit. Ajunsese la institut. Îl informase bine plutonierul.

Clădirea institutului era înconjurată de pomi înalți. A sunat la poartă. Portarul l-a poftit într-o cămăruță în care dădeai din stradă.

— Sînt ofițer de miliție și doresc să vorbesc cu șeful serviciului personal.

— Vă rog să-mi dați actele. La noi nimeni nu are voie să intre în unitate. E strict interzisă intrarea.

— Poftim actele.

— Să dau telefon tovarășului șef al serviciului personal, să-l anunț că doriți să-i vorbiți.

Portarul după ce a dat telefon i s-a adresat căpitanului Stănișoară:

— Vine tovarășul și vă ia de la poartă. La noi e mare disciplină. Aceasta e regula, noi ne supunem ei.

Căpitanul Stănișoară a fost invitat de către șeful serviciului personal să-l urmeze. La o distanță de circa 50 de metri, de la poartă, se ridica o clădire veche, cu ziduri întunecate. O clădire cu două etaje și probabil construită înainte de 1900. În stînga și-n dreapta ei, pavilioane cu un etaj . . .

Șeful serviciului personal, un om trecut de 50 de ani, robust, bine proporționat. Au intrat în pavilionul din stînga clădirii centrale, apoi la parter au intrat într-o încăpere.

— Mi-a comunicat portarul că sînteți de la miliție.

— Da, de la miliție, din orașul Drobeta Turnu-Severin.

— Unde s-a construit hidrocentrala la Porțile de Fier. Am fost într-o excursie acum doi ani și am vizitat hidrocentrala. O minune — nu altceva.

— Din toată țara vin excursioniști. Vin și străini. Mai cu seamă vara cînd trec spre mare.

— Cu ce să vă servesc?

— Doresc să aflu cîteva date despre un angajat de la unitatea dumneavoastră.

— Îmi vine greu să o fac dar trebuie, vă rog legitimația și un eventual ordin de serviciu.

— Poftim. De fapt am fost legitimat și de portar.

— Trebuie. Portarul se conformează instrucțiunilor primite.

Șeful serviciului personal verifică cu atenție legitimația și ordinul de serviciu.

— Care e numele angajatului care vă interesează?

— State Ovidiu.

O ușoară încordare păru să se schițeze pe fața șefului serviciului personal, cînd a auzit numele de State Ovidiu, pronunțat de căpitanul Stănișoară.

— Mă duc în biroul de alături să consult dosarul personal și să vă comunic datele pe care le avem despre acest salariat al nostru.

Căpitanul Stănișoară rămase singur în birou. Îi atrase atenția o statuetă de pe birou ce reprezenta un Buda. Vru să o ia în mînă, dar rămase surprins de greutatea statuetei care nu era mai înaltă de 10 centimetri. „Din ce dracului o fi făcută de e așa grea". Își aprinse o țigară. Șeful serviciului personal întîrzia. „Ce bună ar fi o cafea".

— Îmi cer scuze că am întîrziat. Funcționarul care deține dosarele salariaților nu era în birou. L-am căutat. Apoi, pînă am citit dosarul a trecut timpul . . .

— Eu sînt cel interesat, timpul nu contează.

— Ca să vă dau datele care vă interesează despre biologul State, trebuie să-mi spuneți mai întîi dumneavoastră ce a făcut de vă interesați de el? Trebuie să știu tot ce fac salariații din unitate. E normal, nu?

— Absolut. Chiar știți ce fac ori ce nu fac toți salariații din unitatea dumneavoastră?

— Nu, dar ce a făcut biologul State?

— E bănuit că a împins pe un cetățean sub roțile unui autovehicol.

— Nu cred. E un salariat cinstit, conștiincios, capabil. Pot afirma cu certitudine că nu a deranjat pe nimeni în viața lui cu o vorbă.

Șeful serviciului personal a tăcut, însă îl privea stăruitor pe căpitanul Stănișoară, care mîngîia cu mîna stîngă statuia.

— Statuia lui Buda o am din China. Am fost într-o delegație acum 3 ani. E veche și are o istorie interesantă.

— Unde locuiește State, biologul?

— A locuit în strada Văcărești la numărul 299, dar s-a mutat în Piața Romană.

— E la serviciu?

— Nu e în concediu.

— De cînd?

— Să tot fie 10 zile! Cînd vine din concediu puteți să-l căutați. Îmi lăsați adresa și eu vă comunic cînd vine. Nu știu unde își face concediul. Nu ne-a spus. Ce să vă mai spun . . . Dacă e totuși vinovat de fapta pe care spuneți că a făcut-o va fi condamnat. Eu știu că e un salariat cinstit, corect!

— Mă voi strădui să elucidez acest caz. Voi mai trece pe la dumneavoastră.

— Vă stau la dispoziție. Poate vă interesează cînd s-a născut, ori de cînd lucrează în institut?

— Nu, nu mă interesează aceste date fiindcă le cunosc.

— Sînteți grăbit?

— Nu, dar nu mai am de ce să întîrzii... Am aflat tot ce mă interesa. Comportarea salariatului State care e exemplară...

— Adevărul adevărat.

— Rămîne să vă mulțumesc.

— Vă voi conduce pînă la poartă.

— Sînt îndatorat.

La poartă s-au salutat. Căpitanului Stănișoară îi venea să moară de ciudă. „Prin ce împrejurare a ajuns ăsta șef de serviciu?“ Apoi și-a mai zis „Guguman, guguman, dar prea mă privea stăruitor“. Era sigur că șeful serviciului personal îi ascunde ceva. Se ducea în Piața Romană să identifice locuința lui State. „Poate dau și de Mutulescu“. Nu putea să-l uite pe șeful serviciului personal a cărui figură parcă îi apărea în față. Era obișnuit cu munca de anchetă și nu da îndărăt cînd se iveau greutăți. Din contră știa să înlăture greutățile și se bucura cînd le învingea. De enervat se enerva, dar nu lăsa să se înțeleagă că e descumpănit, ori dezamăgit.

Dintr-o privire a identificat blocul în care locuia State. A identificat și scara. A intrat în bloc ca și cînd ar fi locuit acolo de cînd lumea, a pășit cu dezinvoltură prin hol. A intrat în lift și a apăsat pe butonul care arăta cifra 9. La etajul 9 a început să coboare scările. La parter, pe ușa apartamentului 1 a citit: „Biolog State Ovidiu“.

*

La recepție, în hotel, m-a întîmpinat finul lui Lucian. Îmi zîmbea complice. Mi-a dat cheia făcîndu-mi cu ochiul discret.

Am renunțat la masa de prînz și m-am întins pe pat îmbrăcat. Poftă de mîncare nu aveam. Aș fi vrut cu tot dinadinsul să știu dacă procurorul Mutulescu și căpitanul Stănișoară, se mai găseau în capitală. Dacă se mai găseau ce cunoșteau și ce-i mai reținea în capitală? Începusem să mă tem de întîmplare, ca întîmplarea să nu scoată pe unul din ei în cale-mi. Mi-ar fi zădărnicit tot planul. Țineam cu tot dinadinsul ca eu să fiu acela care să pună mîna pe întreaga bandă de spioni și asasini.

M-am trezit brusc și am sărit din pat în picioare. M-am uitat la ceas. Limbile ceasului arătau ora 16 fără 25 de minute. Nu pierdusem întîlnirea. Am respirat liniștit. Am trecut în baie și mi-am făcut un duș rece. Simțeam că mă înviorez, că nu mai sînt eu cel persecutat de întrebări și soluții, că sînt altul.

Finul lui Lucian, m-a primit tot cu zîmbetul pe buze cînd i-am predat cheia.

— Cum se simte, domnul?

— Mulțumesc, bine!

— Cînd ne vine prietenul?

— Îl aștept să vină, peste 2 zile!

— M-am întîlnit cu prietenul; mașina e la locul ei.

— Nici nu se putea altcumva.

— Să fiți liniștit, domnule, nimeni nu a mai trecut pe la hotel, ca să vă supere. Sînt cu ochii în patru.

— Toată încrederea o am în dumneata.

— Domnule, sînteți inginer, șeful lui nașu Lucian?

— De ce să nu fiu inginer?

— Așa, întreb și eu.

— Trebuie să ai un motiv cînd pui asemenea întrebări.
— Am sigur, dar nu știu cum să încep.
— Începe, indiferent cum...
— Știți, eu am încredere în nașul Lucian și în dumneavoastră. Arătați om de încredere și hotărît, dar...
— Dar...
— Nu prea se potrivesc unele treburi!
— Adică?
— Nașul Lucian mi-a spus una și eu înțeleg alta.
— Anume ce înțelegeți?
— Mi-a spus că veniți dintr-o parte a țării, iar pe mașină scrie că veniți din altă parte a țării.
— Ce scrie?
— Scrie numărul și inițialele județului.
— Am cumpărat mașina acum 15 zile, fără să întocmesc actele prin notariat. Am făcut chitanță de mînă între mine și vînzător. Ulterior a rămas să perfectăm la notariat actul de vînzare-cumpărare.
— E și asta o explicație logică și o accept.
— Trebuie acceptată explicația. Mi-ați spus că sînt un om în care aveți încredere. Oare nu mai aveți încredere?
— V-am spus că am încredere, aceasta a fost o simplă nedumerire. Acum sînt pe deplin convins de spusele dumneavoastră.
Vorbele finului lui Lucian, spuse pe ocolite, mă încîntau. Mă amuza jocul acestui om. Arată că știe ceva, dar, în același timp nu știe nimic.
Pînă la întîlnirea cu Frimu mai aveam mult timp la dispoziție. Foame nu-mi era. Totuși am intrat într-un bar de pe Magheru. Am cerut un coniac mic

și o cafea amară. Am sorbit îndelung din cafea. Coniacul l-am băut dintr-o sorbitură. Eram într-o dispoziție excelentă. Am mai cerut un coniac pe care l-am băut tot dintr-o sorbitură.
Se apropia ora întîlnirii. Trebuia să fiu din timp instalat pe bancă, în grădina Icoanei, în spatele bisericii englezești. Am achitat nota de plată și am ieșit în bulevardul Magheru. M-am pierdut printre mulțimea de oameni, care la orice oră din zi e prezentă.
Am rămas surprins, Frimu mă aștepta. I-am strîns mîna și am luat loc lîngă el.
— Ei, cum stăm cu adresa!
— Stăm bine, domnule.
— O știți?
— O știu. Locuiește în piața Romană, în blocul care s-a construit acum, colț cu Independenței.
— Excelent.
— Înainte de a veni aici am trecut pe acolo, în recunoaștere. Să știu unde să vă duc. Însă, State nu e la serviciu! E plecat.
— De unde știți?
— De la șeful serviciului personal.
— Unde e plecat?
— Nu știe nimeni.
— E aici, nu e plecat, e în București.
— De unde știți?
— Bănui! E o bănuială numai.
— Tot de la șeful serviciului personal am aflat și unde locuiește.
— Cum de ți-a dat adresa, domnule Frimu?
— L-am rugat. Mă simpatizează. I-am spus că doresc să-l înduplec pe State ca să intervină pentru

mine să fiu reprimit în slujbă, fiindcă la spital nu-mi place.

— La ce etaj?

— Parter, scara A, apartament 1.

— Are copii?

— E burlac, domnule!

— Cunoașteți pe cineva care se pricepe la yale?

— Cum să se priceapă?

— Să deschidă o ușă care are yale.

— Mă pricep eu.

— Minunat!

— De ce minunat?

— Fiindcă doresc să deschid ușa apartamentului, în lipsa lui State.

— Domnule, e caz de pușcărie.

— Știu.

— Vreți să intrați în pușcărie?

— Ferească sfîntul, domnule Frimu, țin neapărat, însă, să arunc o privire în apartamentul lui.

— Iar eu să vă confecționez o cheie?

— Da. Ați spus că vă pricepeți.

— Mă pricep. Sînt în meserie.

— Cum în meserie?

— Domnule, nu sînt portar de meserie. Nevoia m-a îndemnat să fiu portar. Eu sînt lăcătuș-mecanic. M-am îmbolnăvit de inimă acum 6 ani și am fost pensionat cu drept de a ocupa o slujbă ușoară. Am fost repartizat paznic.

— Cum vom proceda? Aveți vreo ideie?

— Simplu. Fac rost de ceară. Și sun la ușă.

— De ce?

— Să văd dacă e acasă.

— Nu. Așteptăm pînă se întunecă, dacă e lumină

înseamnă că e acasă. Dacă nu e, înseamnă că nu e acasă.

— Dar dacă doarme?

— Aveți dreptate.

— Am dreptate. Deci, sun.

— Și dacă răspunde?

— Îl rog să mă ierte că l-am insultat cînd am fost beat. Uneori, rar, la cîțiva ani, mă îmbăt și atunci sînt nesocotit. Și dacă nu mă crede, nu are decît. Treaba lui. Eu voi ști că e acasă.

— Se duce de rîpă tot planul nostru.

— Planul nostru se amînă doar cu cîteva ore!

— Nu văd soluția.

— El mă va crede nebun, ori aiurit și are să mă apostrofeze. Eu voi pleca. Dar, nu voi pleca de tot. Mă voi posta pe gangul blocului vecin și voi aștepta să-l văd plecat. Trebuie să plece pînă la urmă. Nu va sta nemîncat.

— E riscant. Eu am o altă idee.

— Mă bucur că aveți o idee. E bună?

— Să o analizăm. Întrebăm la 03 dacă State are telefon.

— O, e o idee foarte bună. Mă duc la un telefon public să mă interesez.

— Dacă răspunde închideți telefonul!

— Se-nțelege. Vin imediat.

Nu au trecut nici 5 minute că Frimu a apărut surîzîndu-mi copilărește. Citeam pe fața lui mulțumirea.

— E plecat. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Pînă aici e bine. Rămîne cheia . . .

— Domnule, sînt om cu judecată, cu inițiativă. Cînd mă angajez într-o treabă o duc pînă la capăt.

— M-am convins!
— State nu-i acasă. Bun! Am trecut pe la papetărie și am cumpărat plastilină. Uite-o.
— Formidabil, domnule Frimu!
— Mă duc la State și de acolo acasă. Într-o oră sînt la barul Podgoria.
— Succes.

*

— Cîți dinari aveți?
— Nu am dinari
— Dar bani românești?
— 300 lei!
— Lăsați 30 lei aici. Nu aveți voie să treceți cu 300 lei. La fiecare trecere cu permisul e voie 270 lei. Cu pașaportul se schimbă situația. Poftiți această chitanță. Cînd vă întoarceți puteți ridica suma de 30 lei.
— E clar.
— Cît stați?
— Cîteva ore.
— Șapte zile puteți sta la fiecare trecere. Anual aveți voie să treceți de 12 ori.
— Cunosc instrucțiunile. Sînt scrise pe coperta permisului.
— Eu sînt obligat să vi le aduc la cunoștință.
— Sînt încîntat.
M-a condus la grănicerul care era de serviciu la punctul de trecere al frontierei. Acesta mi-a verificat valabilitatea permisului. Mi-a aplicat o ștampilă pe permis.

Peste baraj e construită o șosea. Punctul de trecere e la mijlocul Dunării. Fantastică construcție. O minune a palmelor. O laudă omului e hidrocentrala de la Porțile de Fier.
Grănicerii sîrbi mi-au pus viza de intrare pe permis și iată-mă în Iugoslavia. Am așteptat autobuzul de Cladova. Majoritatea sîrbilor știu românește.
— Cuscre, bine ai venit la noi!
— Cobor la Cladova! Mai e mult?
— Prima stație, coborîrea.
Cladova nu e cît Drobeta Turnu-Severin, dar nici mai mic nu e. Puțin mai mare ca Tîrgu-Jiu.
Mă interesa să aflu unde e procuratura. Am intrat într-o cofetărie. Vînzătoarea și-a dat seama imediat că nu sînt sîrb.
— Caut procuratura.
— Cuscre, e departe de aici.
— De ce îmi spuneți cuscre?
— Așa e obiceiul la noi. Toate satele de pe malul Dunării sînt de români. Mulți dintre ei s-au căsătorit cu fete de la voi și ne-am încuscrit. Bunica mea e româncă din România. Român din România e și tatăl soțului meu. Noi am învățat carte în românește. Sîrba am învățat-o mai tîrziu.
— Cum ajung la procuratură?
— Căutați pe cineva?
— Pe procurorul Babici.
— Îl cunosc. E prieten cu bărbatul meu. Bărbatul meu lucrează la poliție. E ofițer. Îi dau telefon și-l anunț că îl caută un cuscru. Îl rog să trimită mașina să vă ia.

Am băut o răcoritoare care mirosea a busuioc. Am vrut să plătesc, dar nu a vrut să-mi primească banii. Mașina procuraturii a sosit imediat. A zîmbit cînd m-a văzut că am bani românești. Uitasem probabil că mă aflu în Iugoslavia. Cred că m-am roșit.

— Cuscre, eu și bărbatul meu, venim la voi în oraș aproape săptămînal. Venim la rude. Dacă îmi lași adresa te căutăm.

— Sînt avocat. Mă găsiți la tribunal.

— Să fii sănătos, cuscre.

În cîteva minute m-am aflat în biroul procurorului Babici. Nu i-am dat mai mult de 40 de ani. I-am explicat amănunțit întreaga afacere. I-am pus pe masă permisul de trecere a frontierei și legitimația de avocat. M-a ascultat cu interes. Limba română o cunoaște la perfecție. A putut deci, să mă înțeleagă, să urmărească explicațiile mele.

— Tinere, par ciudate vorbele mele, dar cunosc în mare, că prietenului meu, Nicolau, i s-a întîmplat un necaz. Mi-a povestit doctorul Radoslavici, acum 5 sau 6 zile. A fost la voi în oraș și a auzit de la sora lui mai mare, care e căsătorită cu inginerul Rădoi, necazul prin care trece Nicolau. M-am mirat mult și nu știam ce să cred. Pe Nicolau îl cunosc de mulți ani. Îmi e prieten bun. Ne-am împrietenit de cum ne-am cunoscut. Permisele de trecere de frontieră ne-au înlesnit întîlnirile. El cu soția și copilul mi-a făcut des vizite. La fel și eu. Acum 2 ani am stat la el cu soția 10 zile. Soția nu a crezut. De fapt nici eu, însă, de mirat tot m-am mirat. Sînt fericit că nu e vinovat și-l apreciez mult. Bine a făcut că a luptat să se dezvinovățească

și să-i caute pe infractori în același timp. Cum îl cheamă pe tînărul care a fost prins în Iugoslavia?

— Alexandru Șerbănescu.

— În cîteva minute voi avea dosarul acestuia.

— Vă mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Cînd ajuți un prieten nu se mulțumește. Cînd ajuți ca să descoperi infractorii, iar nu se mulțumește. În ambele cazuri, deci, nu se mulțumește. E o datorie. O datorie să ajuți prietenul nevinovat și o datorie să contribui la descoperirea și prinderea celor vinovați.

În birou a intrat un ofițer de poliție. A scos un dosar din servietă și l-a întins procurorului Babici. Nu i-am înțeles. Vorbeau în sîrbă. Repetau mereu cuvîntul Șerbănescu. Mi-am dat seama că e dosarul lui Sandy Șerbănescu. Ofițerul de poliție a salutat și a plecat. Procurorul Babici a început să citească dosarul care nu număra mai mult de 20 de file. Avea și fotografii în el. Mi-am aprins o țigară fără să-mi cer voie. Nu am vrut să-l deranjez, aveam tot interesul să citească în liniște dosarul. A ridicat capul și am rămas surprins. I se luminase fața. Îmi zîmbea.

— Sînt bucuros. Se confirmă . . .

— Se confirmă? Ce se confirmă?

— Că Nicolau nu e vinovat. Șoferul e italian, iar cel de al doilea român. Se numește Găină Constantin. De aici trag concluzia că a fost luată legătura între acești inși și cei din București. Șerbănescu era așteptat.

— Noi am crezut că cei doi sînt sîrbi.

— A fost o eroare.

— Frumoasă eroare . . .

— O neatenție.

— Da, neatenţie.
— Actele celor doi sînt în acest dosar. Voi da dispoziţii să se facă fotografii pe care ţi le voi da. Vă vor fi utile. Originalele nu pot să le dau. Rămîn la dosar.
— În cît timp intrăm în posesia fotografiilor?
— Te grăbeşti?
— Mă grăbesc, domnule procuror, fiindcă maestrul meu e singur în Bucureşti, şi doreşte să se termine odată cu această afacere. Trebuie să fie prinşi aceia care sînt vinovaţi.
— Vor fi prinşi.
— Va fi sărbătoare pentru mine.
— Vom merge la spitalul în care a fost internat Şerbănescu. Pînă atunci fotografiile vor fi gata.
A sunat şi a intrat un tînăr în birou. I-a dat dosarul. Mi-am dat seama că îi dă dispoziţie ca să fotografieze actele de identitate ale lui Găină Constantin şi actele italianului.
— Matei, acela, are legături multe în Italia. Un român e mort. E mort şi un italian.
— E reprezentantul unei firme italiene.
— Ce cetăţenie are?
— Australiană.
— Interesant. Un român capătă cetăţenie australiană şi revine în ţara lui ca reprezentant al unei firme comerciale italiene? Va elucida acest aspect organele voastre în drept.
— Noi avem probe zdrobitoare împotriva lui Matei, Stamate şi acel Bebe şi care vor mai fi.
— Aveţi destule, cu aceste probe începe să se facă lumină. Şerbănescu nu-l cunoştea pe Găină şi

nici pe italian. I-a cunoscut Matei. Acest aspect al problemei e clarificat. Rămîne să descoperiţi ce au urmărit fiindcă au urmărit ceva. Sînt sigur, dar ce anume?
Nu i-am spus nimic procurorului Babici că mă interesau pantofii lui Sandy Şerbănescu. Am tăcut. Se frămînta să afle cît mai multe date pe care să ni le frunizeze.
— Dar să mergem la spital. Ne aşteaptă şeful spitalului. Îl anunţă secretarul meu că îi vom face o vizită. Nu trebuie să ne aştepte. Îmi e prieten.
— Cînd îi voi povesti maestrului meu, felul în care aţi acţionat va fi încîntat.
Procurorul Babici a luat loc în spate, în maşină. Eu lîngă dînsul. Nu a stat pe scaunul din faţă, de lîngă şofer. Nu a vrut să mă jignească. I-am apreciat gestul. Am ajuns în faţa unei clădiri noi. Mi-am dat seama că e spitalul. Portarul cum l-a văzut i-a şi deschis uşa de la intrarea în curtea spitalului. La intrare ne aştepta un ins în halat alb, şeful spitalului. Nu i-am reţinut numele. În tot cazul se termina în ci.
Ne-am dat mîna. Nu ştia româneşte, altfel ar fi vorbit. Ne-a introdus într-un birou luxos şi curat. Imediat a venit o soră cu cafele. Domnul procuror Babici discuta cu medicul. Nu ştiu ce discutau. Mă priveau din cînd în cînd. Medicul a ieşit de cîteva ori din birou şi de cîte ori revenea în birou rîdea.
Pînă la urmă a venit şi o soră. Cred că era soră fiindcă avea halat alb. Putea să fie şi medic, nu mă interesa. A desfăcut un pachet. Am văzut o pereche de pantofi, un singur baschet, o haină, o hartă şi o fotografie. Sora a plecat. Eu mă uitam

mirat la obiectele aduse. Aveam în fața mea pantofii. Inima a început să-mi bată. Mi-am dat seama că baschetul era al lui Sandy, probabil că a rămas la spital cînd i-au pus piciorul în ghips. Pantofii nu erau ai lui, erau cu cel puțin două numere mai mari.

— Domnule Lucian, așa spui că te cheamă, te las să vezi în liniște aceste obiecte. Domnul doctor spune că un prieten de-al meu e internat în spital și mă duc să-l vizitez. Revin în scurt timp.

— Dacă trebuie, vă aștept, ce să fac?

— Să observi bine aceste obiecte.

Au plecat. M-am uitat la pantofi și i-am luat în mînă. Tocul unui pantof părea desfăcut de la locul lui. Am tras de toc. S-a desfăcut imediat. Era gol. Numai pe la margini arăta a toc. În interior era gol. A căzut pe masă un mic pachețel, cît două lame de bărbierit puse una peste alta și legate în tiplă cu un șnur foarte fin. Am introdus degrabă acest pachețel în buzunar. E inutil să vă spun că îmi bătea inima să-mi spargă coșul pieptului. Tocul celuilalt pantof era bine prins, am încercat să-l desprind, dar în zadar. Deci numai unul din pantofi mă interesa. Am tras harta lîngă colțul mesei, mai aproape de mine și am început să o privesc dînd impresia că sînt concentrat. Bineînțeles că am prins tocul la pantof la loc, așa cum m-am priceput. Procurorul și medicul au venit.

— Ce zice harta, tinere?

— Arată drumul din Roma, prin Triest, pînă aici în Cladova!

— Interesant. Dar pantofii?

— Pantofi de bărbat.

— Fotografia?

— Nici nu m-am uitat la ea.

— Ia observ-o.

— Un tînăr!

— Cine e tînărul din fotografie?

— Nu știu.

— Nu cumva Șerbănescu?

— Oare el să fie?

— Sigur că e el. Fotografia a fost găsită în buzunarul lui Găină. Așa îmi spune domnul medic care e de față.

— Pot să o iau eu?

— Sigur că da.

— Se va bucura maestrul Nicolau.

— Ți-o dau să se apere cu ea. Să aibă dovezi, și să se apere.

— Avem dovezi zdrobitoare împotriva lor . . .

— Dovezi sînt destule. Trebuiesc fructificate. Vei pleca prin punctul de frontieră Stamora, cu ofițerul Lucaci. Din Stamora iei un tren pînă la Timișoara și apoi avionul spre București.

— De ce atîta pierdere de timp?

— Nu-i pierdere de timp. Cîștigi timp și cîștigi și altceva.

— Ce pot cîștiga, vă întreb?

— Eviți o eventuală reținere.

— La această eventualitate nu m-am gîndit.

— Apariția ta a fost deja semnalată și ipotezele au început să se pună.

— Cînd plecăm?

— Imediat. Să-i transmiți lui Nicolau că sînt liniștit. Da?

— Cu lux de amănunte.

— Să-mi dea un telefon într-o seară. Fotografiile ţi le va da ofiţerul Lucaci.

Mi-am luat rămas bun de la Babici şi am luat loc lîngă ofiţerul Lucaci în maşină. Obţinusem o recoltă bogată de documente.

— Procurorul Babici e prieten bun cu avocatul Nicolau!

— Maestrul Nicolau îl respectă foarte mult pe procurorul Babici. Respectul e reciproc.

— Sînteţi un tînăr simpatic şi inimos.

— La fel şi dumneavoastră.

— Aţi găsit ceva în tocul pantofului?

— Care pantof?

— Unul din perechea care v-a fost adusă.

— Nu prea înţeleg?

— Dacă nu aţi găsit înseamnă că trebuie să ne întoarcem.

— Cu adevărat ne întoarcem?

— Cu adevărat.

— Atunci, am găsit.

— Intenţionat a părăsit procurorul Babici cabinetul medicului, dorea să găsiţi filmele.

— De ce nu mi le-a dat dînsul?

— E altă poveste.

— Care poveste.

— Povestea cu filmele.

— Ce e pe aceste filme?

— Formule chimice.

— Deci Bucureştiul intră în joc! Frumos!

— Cînd s-a produs accidentul am fost anunţat şi m-am deplasat la faţa locului. Şoferul şi încă o persoană moarte, iar tînărul cu un picior fracturat. Tînărul era încălţat cu bascheţi. Am fotografiat în amănunţime locul accidentului. Am controlat hainele victimelor şi am descoperit în pantof filmele. Imediat mi-am dat seama că e o trecere frauduloasă de frontieră; că se treceau documente de valoare pentru statul român. Am făcut fotocopii, iar originalele le-am înaintat superiorilor mei care au luat legătura cu statul român şi au fost înmînate.

— Deci ei au originalele, şi de aia ne lasă să umblăm ca nebunii, de capul nostru?

— Da.

— Pentru ce mi le-aţi dat în acest mod?

— Pentru ca avocatul Nicolau să-şi dovedească nevinovăţia!

— Procurorul Babici ştie că îmi veţi spune toate acestea?

— Nu ştie.

— Atunci de ce îmi spuneţi?

— Fiindcă sînteţi simpatic.

— Numai pentru atît? Şoferul ştie româneşte?

— Nu ştie.

— Dar ştie unde mergem?

— Da, ştie că mergem la Stamora.

— Sper că nu ştie şi pentru ce?

— Nu.

— Credeam că ştie şi restul.

— Procurorul Babici s-a temut să nu fiţi atacat de indivizii care au comis infracţiunile de omor, de spionaj şi de aceea ne aflăm în drum spre Stamora. Doresc să vă rog ceva: Un poet român, Nichita Stănescu, a tradus versurile lui Vasko Popa. Vă rog să-mi procuraţi această carte. Titlul cărţii e simplu: „Poezii".

— Chiar o am. O veţi primi.

— De-acum vă mulţumesc.
— Credeam că Vasko Popa e de origine română.
— Da, e de origine română, dar nu ştie româneşte. Îmi plac versurile lui şi doresc să i le citesc şi-n româneşte, să văd cum sună.
Discuţiile se legau. Pînă la graniţă am tot discutat fel de fel de probleme. Ofiţerul Lucaci e un băiat citit. Îi place Balzac şi Tolstoi. A citit din Sadoveanu, Rebreanu şi Zaharia Stancu. Pe Eminescu l-a citit în limba română. Nu ştie ca în limba sîrbo-croată să fie tradus. Mi-a recitat aproape plîngînd „Mai am un singur dor".
Tot discutînd nici nu mi-am dat seama că se apropia clipa despărţirii. Se vedea deja liziera de copaci de la Stamora, iar mie îmi părea rău că mă despart de ofiţerul Lucaci.
— Noi te vom lăsa la punctul nostru de frontieră, cînd vei trece dincolo noi vom pleca.
Într-adevăr maşina a oprit şi am coborît.
— Vă mulţumesc mult şi vă aştept să ne faceţi o vizită.
— Succes.
Grănicerul sîrb îmi viză pasul şi am plecat. Locotenentul Lucaci mă urmărea din maşină. În întîmpinarea mea venea un grănicer român. Am auzit un motor pornind şi cînd m-am uitat maşina plecase.
— Paşaportul, vă rog.
— Am pas.
Un ofiţer îmi luă pasul şi se uită atent la fotografie şi la mine.
— Dumneata cunoşti regulamentul?
— Da.
— Atunci cunoaşteţi că pasul vă dă dreptul să

călătoriţi în Iugoslavia pe o rază de 50 de km. Dumneavoastră aţi încălcat regulamentul, cu bună ştiinţă. Sînteţi reţinut pentru cercetări.
— Dar nu se poate, e absurd, eu trebuie să ajung la Bucureşti cît mai repede.
— Regret.

*

Loc liber, la masă, nu am găsit la barul Podgoria şi am stat în picioare lîngă bar. Am băut un şpriţ. Vin de Odobeşti. Vin alb.
Mesele erau ocupate de inşi bărboşi, mustăcioşi şi pletoşi. Inşi gălăgioşi, care rîdeau tare şi mult, cu gesturi largi, teatrale.
. . . Şi . . . şi pînă la urmă am aflat că am intrat în barul artiştilor. A apărut Frimu şi mi-a şoptit discret:
— Haideţi, domnule. Totul e gata. Aici parcă sîntem într-o mănăstire cu sfinţi zugrăviţi pe icoane. Ăla parcă e Irod împărat. Iar mustăciosul de lîngă el parcă e sfîntul Anton al catolicilor.
— Seamănă cu sfîntul Anton, dar nu e el. Dă-mi cheia mie. Dumneata mă vei aştepta în stradă, pentru orice eventualitate. Nu întîrzii mult.
Am apăsat pe clanţă, am împins uşa şi am intrat într-un hol larg. Am aprins lanterna. Mi-am cumpărat-o înainte de a intra în bodega Podgoria. Sînt sigur că Frimu s-ar fi supărat dacă ar fi bănuit că îl înşel, că nu i-am spus nimic de lanternă.
În sufragerie nimic deosebit. Doar o vitrină, în care avea cîteva pahare chinezeşti de vin. Pe pereţi tablouri. Nu m-au interesat semnăturile picto-

rilor. Adică cine a pictat cutare ori cutare tablou. M-am uitat în spatele lor. Nimic deosebit. Praf și praf.

În dormitor am observat o curățenie exemplară, o curățenie desăvîrșită. Mi-a atras atenția figura unui crist așezat pe televizor. Un crist răstignit, lucrat în lemn, căruia îi curgea sînge din rănile lăsate de cuie, la mîini și la picioare.

Am căutat într-o casetă situată lîngă crist, pe televizor. O casetă tot de lemn. Am tresărit. Un simțămînt ciudat puse stăpînire pe mine. Aveam senzația că nu sînt singur, că cineva abia își stăpînește rîsul. Deodată lanterna mea nu mai valoră doi bani, camera fu inundată în lumină. În fața mea stăteau doi tipi joviali. Probabil se plictisiseră așteptîndu-mă și jucaseră șeptici.

— Bună seara, domnule Nicolau.

— Cine sînteți?

— Noi sîntem gazdele, bine ați venit.

— De venit am venit bine, nu știu cum voi pleca.

— Simplu. Plecați împreună cu noi. Vă însoțim. Mai repede vă rog, sîntem grăbiți.

Dacă pînă atunci îi simțisem că abia își pot stăpîni rîsul, acum rîdeau în hohote fără nici o jenă. Ce dracu or fi găsit de rîs, că eu nu găseam nimic?

*

— Căpitanul Olănescu este așteptat în biroul tovarășului colonel Popa Titu!

După cîteva minute căpitanul Olănescu își făcu apariția. Luă poziția de drepți, cu toate că era îmbrăcat în civil.

— Ia loc. De cîteva ore răsfoiesc conținutul acestui dosar. Am citit cu atenție toate rapoartele. A venit timpul să trecem la arestări.

Căpitanul Olănescu cînd auzi pronunțîndu-se cuvîntul „arestări“ răsuflă ușurat. În sfîrșit scăpa de toate grijile.

— Cele două echipe sînt pe recepție?

— Da, echipa căpitanului Purcaru supraveghează fiecare mișcare a lui Matei iar echipa căpitanului Dragoș Vasile îl supraveghează pe Stamate.

— Lucrați cu prudență și tact. Ia cîțiva oameni din echipa lui Dragoș, să ajute echipa lui Purcaru. Faceți un plan de acțiune. Fără zgomot și cu multă atenție.

— Trec la executarea ordinului.

— Fără zgomot, repet! Discret și cu tact. Evitați eventualele zgomote de armă dacă va deveni violent Stamate. Iar în discuția pe care o vei avea cu Stănișoară, Mutulescu și cei doi avocați să nu fii malițios. Fiecare a avut contribuția sa în elucidarea acestui caz. Avocatul a înțeles să se apere acționînd. E un merit de necontestat al său. La treabă. În cît timp primesc raportul că s-a executat operația?

— Mașini avem pregătite în fiecare clipă. Oamenii așteaptă semnalul. Într-o oră!

— Aștept.

Căpitanul Olănescu avu o scurtă discuție cu căpitanul Purcaru, care-i spuse în final:

— Fiecare ofițer din echipă e la locul său. Așteaptă semnalul.

— Treci la executarea ordinului. Fii atent să

nu te lovească Stamate cu cuțitul, a doua oară nu greșește.
Se despărțiră. Căpitanul Olănescu lău loc în mașina care și porni spre hotelul „Atene Palace".
„Băieții sînt la locurile lor. Cercul e strîns. Rapoartele arată că viezurele e în vizuină".
La hotel a trecut pe lîngă biroul de recepție. Un ins discuta aprins cu omul de la recepție. Recunoscu în acel ins pe locotenentul major Popescu Marin, care avea în mîna stîngă o servietă. Urcă scările pînă la etajul întîi și ciocăni discret la ușa camerei femeii de serviciu. Ușa se deschise și intră.
— Vă așteptăm, tovarășe căpitan.
— Gata! Te-ai obișnuit cu slujba de femie de serviciu în aceste zile? Dacă faci treabă bună te angajează nevastă-mea.
— Dar îmi dă concediu și joia și duminica liber? întrebă sublocotenentul Mioara Iliescu.
— Și de lucrat cînd lucrezi?
— În timpul liber. Acum gata.
Ieșiră din cameră și se opriră în fața apartamentului 22. Mioara bătu la ușă.
— Cine e?
— Femeia de serviciu. V-am adus lenjeria de pat.
— A, dumneata, ... se auzi o voce din cameră și ușa camerei se deschise.
Mioara Iliescu urmată de căpitanul Olănescu pătrunse în cameră. Omul dinăuntru rămase mirat pentru o clipă, dar își reveni și vru să închidă ușa. Căpitanul Olănescu îi prinsese însă mîna stîngă cu care vroise să închidă ușa și-i zise încet:
— Domnule Matei, nici o mișcare!

— Ce doriți de la mine? Am cetățenie australiană și sînt reprezentantul unei firme italiene ... deci ...
— Să ne înțelegem. Fără întrebări. Întrebările sînt de prisos. Știți bine pentru ce veți fi întrebat și tras la răspundere. E clar?
— Nu înțeleg. Eu ...
— Înțelegi destul de bine. Și ca să înțelegi și mai bine află că la această oară și Stamate e arestat. Auzi, e arestat și faimosul Stamate. Fii liniștit, îmbracă haina. Așa se cade. Ești cunoscut în hotel ca un om manierat și ar fi o mare rușine să-ți strici „firma".
— Am cetățenia altui stat, sînt reprezentantul unei firme ...
— Știm noi ce fel de reprezentant ești. Ești o persoană „dublă" domnule Matei. Prin mijloace criminale înlocuiești pe adevăratul reprezentant al firmei italiene ... Dar să nu mai discutăm acum aceste „amănunte" fiindcă nu le-a venit încă rîndul. Vom avea timp.
— Eu nu mă fac vinovat cu nimic ...
— Îmbracă haina.
Mioara Iliescu luă haina de pe spătarul scaunului și i-o întinse. Matei o luă cu mînile tremurînde și o îmbrăcă. Privea spre noptieră. Căpitanul Olănescu îl prinse de braț, înțelegîndu-i privirea:
— Să mergem. Lasă noptiera. Probabil că ai acolo otravă și vrei să o folosești. E prea tîrziu. Spionii „capabili" o au montată în măsea. Se vede că ești un începător, un ageamiu.
Ieșiră din apartament, apoi coborîră scările. Funcționarul de la recepție îl întrebă pe Matei:
— Vă e rău, domnu' Scattolini?

Nimeni nu-i răspunse. Şoferul deschise uşa maşinii din spate şi cei doi urcară. În maşină, pe banca din spate se afla locotenentul major Popescu Marin. Maşina porni.

*

— Eu tot timpul am susţinut că educaţia fizică trebuie practicată. Corpul să fie mlădios, viguros, fortificat, să vibreze ca un arc. O lovitură de pumn bine plasată în bărbie pune la pămînt pe adversar. Fiecare ofiţer să înveţe să lupte, să fie ager, sprinten. Şi această condiţie fizică se menţine prin gimnastică. În fiecare dimineaţă să ne dedicăm 10—15 minute exerciţiilor de gimnastică.

— Ce-ţi veni, măi Vasile? îl întrebă locotenentul Marinescu pe colegul său Vasile Păunescu.

Acesta îşi strînse hîrtiile de pe birou şi le puse în fişet, apoi învîrti cheia în broască şi o vîrî în buzunar.

— Sînt înflăcărat domnule, fiindcă teoria mea, de fapt, e a altora, se adevereşte. Condiţia fizică să fie o preocupare a ofiţerilor. Astăzi s-a confirmat din nou această teză.

— Ce vrei să-mi spui, dă-i drumul. Te ascult cu atenţie.

— Căpitanul Purcaru se afla în camera unuia, Stamate, cu intenţia să-l aresteze. Acesta la un moment dat a scos un cuţit, de pe mîneca dreaptă a hainei, şi l-a aruncat asupra lui Purcaru, care îi înţelege intenţia şi fandează, iar cuţitul trece pe lîngă el şi loveşte peretele. Stamate ia rapid o scrumieră metalică, grea, de pe masă şi o aruncă în direcţia

căpitanului Purcaru, care iarăşi fandează spre dreapta şi scrumiera nu atinge ţinta dorită de agresor. Căpitanul Purcaru ca un arc se declanşează şi, îl atacă pe adversar, lovindu-l cu pumnul drept în bărbie; acesta cade la podea. Dacă eram acolo îl număram pînă la o sută nu ca la box pînă la zece. Te salut, stimate, şi te anunţ că merg la film.

*

Reuşita ar fi trebuit sărbătorită, dar oamenii erau obosiţi, războiul nervilor se sfîrşise şi combatanţii simţeau un gust amar căci timpul nu mai putea fi întors.

Cafelele treceau din mînă în mînă şi asta era un fel de numărătoare a prietenilor. Căpitanul Olănescu îi privea prin fumul de ţigară ce-i învăluia.

În faţa acestor oameni nu poţi fi ironic, sarcastic, ei te-au ajutat cum s-au priceput, uneori copilăreşte dar cu multă dăruire. Numai Lucian Stancu şi locotenentul Dăneţ, foşti colegi de facultate, făceau un grup aparte, doar ei mai erau în stare să fie exuberanţi, gălăgioşi. Tinereţea îşi spune cuvîntul, orice ai zice.

— V-aş ruga să luaţi loc şi să încercăm să ne spunem nişte lucruri pe care unii le cunosc, alţii nu. Mai întîi cer scuze avocatului Nicolau pentru farsa jucată. Portarul Frimu, omul fiind păţit, a venit şi ne-a spus tot ce a discutat cu dumneavoastră şi noi am fost cei care v-am aşteptat. Am procedat bine pentru că dacă v-aţi fi întîlnit cu Stamate ar fi fost grav, a doua oară nu greşea. Băieţii spun că aveaţi o figură neajutorată.

— Şi de aceea se distrau?

— Da!

— Drăguţ din partea lor şi eu care nu ştiam cum o voi scoate la capăt.

— Nu v-au putut da mai multe explicaţii întrucît îl aşteptau pe Stamate să se întoarcă. Sper că tovarăşul Stancu s-a simţit bine în compania locotenentului nostru, Dăneţ. Trebuia să vă protejăm. Totul a fost aranjat de noi împreună cu procurorul Babici.

— Cum, Babici?

— Exact, tovarăşe Nicolau. Prietenul dumneavoastră Babici a spus că înţelege să vă apăraţi, dar cînd probleme mult mai grave atîrnă în balanţă, interesul personal trece pe planul al doilea. Filmele luate din pantofii expediaţi de noi sînt simple vederi din Bucureşti.

— Şi am făcut drumul degeaba?

— Nu, v-aţi făcut un prieten în Lucaci. Şi acum s-o luăm de la capăt. Imediat după accident am fost informaţi şi am intrat în posesia filmelor. Noi am mers mai simplu: conţinutul ne-a condus direct la institut, unde ne-am interesat cine a lucrat sau are acces la documentaţia respectivă. Dintre toţi ne-a atras atenţia biologul State Ovidiu, deşi trecutul lui nu indica nimic suspect. În paralel am urmărit şi activitatea celorlalţi cercetători, dar nu a apărut nici un indiciu. Aflînd de la doamna Şerbănescu despre fratele său, l-am urmărit pentru a vedea cu cine vine în contact, dar lucru curios, a stat aproape tot timpul în camera hotelului fără să iasă. Mai tîrziu am aflat, se temea de Stamate.

State Ovidiu a venit prin transfer la institut. În urma unui accident şi-a pierdut familia şi a cerut transferul întrucît nu mai suporta să rămînă în oraşul R., în urma tragediei. Fiind un cercetător capabil, serios, a fost angajat aici. Mergînd în R. şi discutînd cu oamenii care l-au cunoscut, le-am arătat fotografia lui State Ovidiu. Reacţia a fost neaşteptată: nu acesta era adevăratul State Ovidiu. Am început verificările, cercetările şi aşa am ajuns la Stamate Ovidiu; diferenţă de două litere, ceea ce este un fleac pentru expertul Stamate. Tovarăşul Hîrşovescu, ne spuneţi pentru ce a fost închis, şi nu numai o dată?

— Da. Pentru falsificare de acte. Aşa a trăit mereu. Din cînd în cînd era prins, dar liber, o lua de la capăt.

— Fals, fals, dar cum a ajuns la institut ca biolog?

— L-a întîlnit întîmplător pe State, care la un pahar de vin i-a spus că are toate formele, actele la el şi că vine la Bucureşti, aici nu cunoaşte pe nimeni şi speră să-şi refacă viaţa.

Nu se văzuseră pînă atunci niciodată. Faptul că State i-a spus totul e explicabil, omul necăjit la un pahar, între două trenuri, spune multe. Gestul lui Stamate a fost monstruos. L-a omorît, i-a luat actele şi l-a aruncat sub roţile unui tren. Oraş străin, om străin, desfigurat de accident, a rămas necunoscut numele mortului. Familie nu avea, iar prietenii au aşteptat ca el să scrie. Nu au încercat să ia legătura cu el pentru a nu-i redeschide rănile sufleteşti, azi le pare rău, dar e prea tîrziu.

Trei zile i-au trebuit lui Stamate să înlocuiască fotografiile, apoi s-a prezentat la lucru, mimînd durerea. Greșelile de la început, noii colegi, le-au pus pe seama suferințelor și l-au ajutat. Cu timpul s-a mai descurcat, mai lucrase undeva ca laborant. În urmă cu un an l-a cunoscut pe Matei, falsul reprezentant al firmei așa-zise italiene, căruia i-a dat fotocopiile formulei serului care vindecă febra aftoasă. Urma să primească un pașaport fals și să plece și el în străinătate. Lucrurile s-au împotmolit din cauza accidentului. Tînărul Șerbănescu și-a plătit și-și va plăti nechibzuința, prostia. Moartea tatălui este o plată scumpă, pe toată viața. În urma telefonului dat de Matei lui Șerbănescu-tatăl, Stamate a încercat să șteargă toate firele care într-un fel sau altul duceau la el. E inexplicabil cum de-a greșit cu Gheorghiță, dar el a fost convins că l-a omorît. De doamna Șerbănescu nu s-a putut apropia, casa fiind păzită. Iar Matei s-a dovedit a fi de fapt un fricos. Viața lui de dincolo, niște castele de nisip. Am rămas foarte surprinși văzînd pe cine au trimis. Matei este o mașină perfectă, dacă este teleghidată, singur e vulnerabil, fără inițiativă.

Deși au obținut ce doreau, cred că șefii lui voiau să scape de el. Altădată poate a fost util, acum e o dărîmătură în care nu merită să investești bani. Matei a cerut să fie rechemat, pentru că formal, legal, ar mai fi avut „treabă aici", ca reprezentant comercial, dar „firma" nu l-a mai chemat. Și acesta e un semnal, un avertisment: mori, altă scăpare nu mai există, dar n-a avut nici acest curaj. Toate faptele lui au dus la distrugerea unei familii. Păcat.

— Tovarășe Olănescu, dacă pantofii mei au fost un cadou din partea dumnevoastră, Bebe, care urma să plece în excursie, tot după pantofi, ce-a găsit?

— Nimic. Excursia a avut loc, dar Bebe, la Gura-Văii, a greșit autobuzul și a nimerit la noi, făcînd o excursie neprevăzută. Pe el l-a plătit Matei, ca să încerce să recupereze pantofii, cu mîna goală nu se putea întoarce la „firmă". Știau că pantofii au rămas la spital, la Cladova și atîta timp cît pe noi nu ne interesau pantofii ei mai puteau spera, nu aveam nici o dovadă împotriva lor. Aici au greșit ei, s-au supraestimat. Frumoasa blondă, am auzit că i-ați făcut o curte . . .

— Merita pentru ce am aflat, în rest proastă ca o gîscă.

— Exact. Urgent „scumpul Bebe" a devenit o haimana și un vagabond. Amîndoi fără serviciu. Faptul că Bebe a terminat liceul nu înseamnă că are și o meserie. După această experiență, sper să revină cu picioarele pe pămînt. De un real folos ne-au fost locotenentul Mioara Iliescu și finul dumneavoastră, tovarășe Stancu.

— Finu? N-aș fi crezut că . . .

— Altă dată cînd mințiți, mințiți . . .

— Da, fără să clipesc, ca maestrul meu.

— Mă, te trimit acasă!

— Povestea cu mașina de Mehedinți, serviciul la Iași, maestrul care numai moldovenește nu vorbește, la toate astea s-au adăugat banii primiți de la Bebe, care fanfaron, s-a și văzut stăpîn pe comoara din Iugoslavia, și și-a anunțat plecarea după pantofi. Apoi ați înscenat plecarea, ori finu v-a

ajutat să le faceți pe toate și noi știam precis unde vă aflați.

— Dacă ați avut probe mult mai zdrobitoare ca ale mele, de ce m-ați lăsat să umblu ca nebunul?

— Repet, ei nu știau că sîntem în posesia „pantofilor“ deci din partea noastră nu aveau de ce se teme, ei vă urmăreau numai pe dumnevoastră, așa că v-am folosit ca paravan pentru a putea lucra liniștiți. Tovarășii Hîrșcovescu, Stănișoară și Mutulescu s-au oprit la timp, ajutîndu-ne pe noi cu tot ce știau. Tovarășului Stănișoară i s-a confirmat de către Craiova că Gheorghiță nu a omorît pe nimeni în timpul detențiunii. A murit un deținut, dar în prezența medicilor. A doua zi s-a găsit un cuțit înfipt în mort, nu s-a știut cine e autorul. Stamate a știut de un conflict dintre mort și Gheorghiță și l-a acuzat de omor, lucru dovedit a fi fals. Se pare că Stamate nu e străin de odiosul act. Evident, multe alte mici amănunte vor mai ieși la iveală în timpul procesului.

*

Avocatul Nicolae Nicolau, la volan, îi înjura printre dinți pe șoferii nebuni ce treceau pe lîngă el, cu faza mare, orbindu-l. Furios trase pe margine și opri mașina.

— Aci vă las pe toți, dați-vă jos din mașina mea.

— Mă, tu ai înnebunit? îl întrebă avocatul Mutulescu.

Căpitanul Stănișoară rîzînd coborî din mașină, îi întinse lui Nicolau o țigară și-și aprinse și el una.

— Aveți dreptate, parcă am veni de la înmormîntare, toată lumea tace.

— Maestre, mergem să vedem zimbrișorii?

— Se numesc pui de zimbri, deșteptule!

SFÎRȘIT

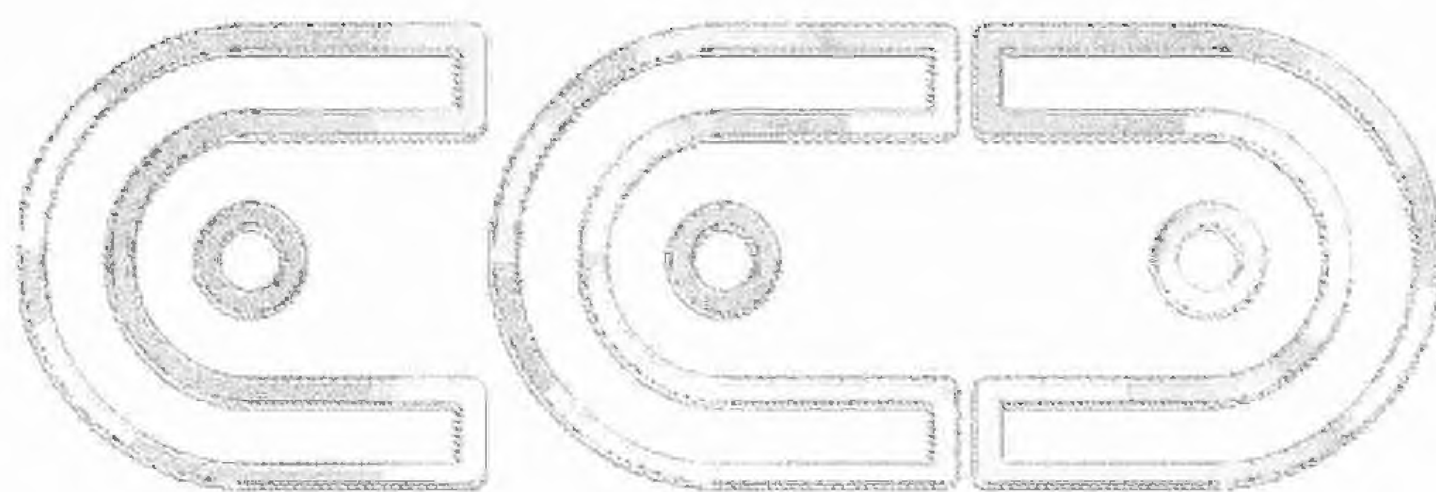
Redactor: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Bun de tipar: 27.01.1974. Apărut: 1974. Comanda nr.: 1102. Coli de tipar: 5,5 Tiraj: 100.000+140 broșate. Hîrtia: tip. înalt B. 63 g/m². Format: 70×100/32. C. Z. pentru biblioteci: 859.0—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 818/1973
la Întreprinderea Poligrafică Cluj
Str. Brassai nr. 5—7
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

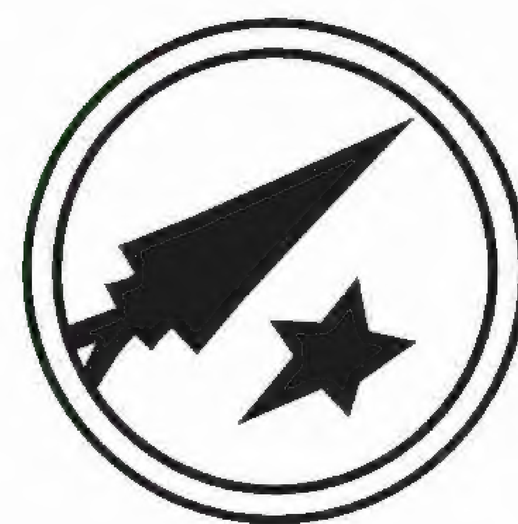

Anonim

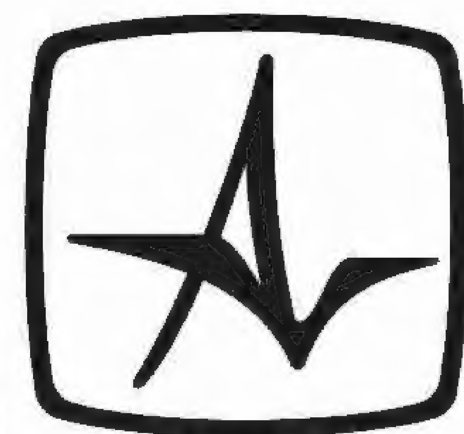
și

CAT Graur

Antwerpen

2023